

ONS ZUIDEN PANORAMA

10 JUNI 1937 — No. 23

LOSSE NUMMERS 15 CENT

DE MOEILIJKE KEUS

LEES HET ARTIKEL: HEERSCHERS OVER RUSLAND

Het Kremlin, de oude vermaarde residentie der Russische heerschers, ten tijde van Alexej Michailowitsch.

HEERSCHERS OVER RUSLAND

250 JAREN RUSSISCHE GESCHIEDENIS

door

E. J. Smetanic-Klinsky

1

PETER DE GROOTE

Het is het jaar 1670. Moscou, de eng ineengebouwde hoofdstad van het Russische rijk, is bedekt met een zware, glinsterende sneeuwlaag. Het reusachtige Kremlin, de oude zetel der Russische heerschers, wordt omstuvd door een dichte, nieuwsgierige menigte. Een dof geroezemoes van eerbiedig gedempte stemmen hangt boven de wachtende schare.

Plotseling vaart een schok door de rijen van het volk. De breede toegangspoort van het Kremlin is door onzichtbare handen opengezwaaid, een geluid van helder-klingelende bellen nadert snel: dan glijden in een wolk van opstuivende sneeuw de eerste, rijk met goud versierde sleden van den Czaar naar binnen. Het volk dringt reikhalzend op, in de hoop, een glimp te kunnen opvangen van degenen, die zich in de sleden bevinden. De gordijnen zijn neergelaten en slechts vaag zijn mooie vrouwen te onderscheiden, pronkvolle sieraden, kostbare hoofdbedecksels van mooie, lieflijke meisjes.

De bruidsparade in het Kremlin

Vandaag is het de dag, waarop de Russische adel de bloem van zijn vrouwelijke jeugd naar de bruidsparade van den Czaar zendt.

De pijlsnelle paarden zijn met de sleden in een oogwenk verdwenen. Nauwelijks is het geluid der zilveren bellen verstomd of een gefluister gaat door het volk en alle blikken richten zich met een spannende belangstelling naar boven, hoog in het Kremlin. Achter de zware, steenen muren, te midden der ontelbare koepels en van gouden daken, waarvan de sneeuw op vele plaatsen is weggegleeden en die nu fonkelen in de bleke winterzon, bevinden zich de vertrekkende van den Czaar. Daar zal de stille en bescheiden Czaar Alexej Michailowitsch, uit het Boiaren geslacht der Romanoffs, door den vroegtijdigen dood van zijn echtgenoot weduwnaar geworden, heden naar oud Russisch gebruik zich

schapt werd hun bruidseandidaten te zenden. Hij liet de parade doorgaan, omdat hij wist dat zich tusschen al deze schoonheidskoninginnen ook het eenvoudige, mooie meisje zou bevinden, dat hij ten huize van zijn vertrouwden raadsman Artamon Matwejew had leeren kennen.

En zoo, gekleed in het prallende ornaat der Russische heerschers, met de kroon zijner voorvaderen op het hoofd, schrijdt de achtentigjarige Czaar langs de jonge vrouwen, die ernaar smachten de uitverkorene te zijn.

Hij heeft voor elk een vriendelijk woord, een minzamen blik. Hij vraagt naar hun namen en langzaam werkt hij de rijen af. Er heerscht een sloopende spanning, die een bos op de wangen jaagt, een tinteling in de oogen. Opeens verhaast de Czaar zijn schreden, zijn vragen worden vlugger gesteld, zij worden korter, hij luistert nauwelijks naar de antwoorden. Hij kijkt de meisjes bijna niet meer aan, zijn blikken gaan onafgebroken denzelfden kant op: eenieder voelt het, de sfeer in de zaal is er mee geladen: de Czaar heeft zijn uitverkorene gezien!

Wie is het? Hoe heet zij? Waar staat zij?

Alle blikken volgen die van den Czaar, hij is zijn bruid genaderd, de uitverkorene van zijn hart, de schuchtere, vrome Natalia, de eenvoudige maar lieflijke bloem uit het arme, onaanzienlijke Boiaren geslacht der Narischkins. De Czaar hoeft niet meer te kiezen.

De sleden stuiven weg uit het Kremlin. De fonkelende sleden van den Czaar. De steigerende paarden brengen de bruiden in suizende vaart terug naar hun ouders. Ruslands grootste bruidsparade is voorbij.

De keus van den Czaar heeft onder het vooraanstaande Boiaren geslacht der Miloslawsky's groote verbittering gewekt. De overleden echtgenoot van den Czaar stamde uit hun geslacht en zij zinnen wraak op de plotseling tot hoogste aanzien gestegen Narischkins. Zij voelen dat aan hun leidende positie een einde is gekomen.

het mooiste meisje van het land tot vrouw kiezen. Wie zal de uitverkorene zijn? En uit welk adellijk geslacht is de bruid ontsproten? Haar verwanten zullen met erbetuigingen overladen worden, rijkdom en macht zullen hun deel zijn!

Reeds wekenlang heerscht onder de Bojaren, de Russische grootgrondbezitters, een nerveuze spanning. Zij hebben onderling een verbitterden, heimelijken strijd gevoerd, een strijd waarvan het volk zich maar nauwelijks iets bewust is. De Czaar werd overstelpd met anonieme brieven, waarin de bruiden, die den Bojaren niet welgevallig zijn, op sluwe wijze werden beschimpt. Zij werden aangetast in hun eer, in honingzoete maar des te gevaarlijker bewoordingen. Ieder adellijk geslacht roemde de eigen candidate om het zeerst, want voor elk dezer families betekende de keus van den Czaar een glansrijke toekomst.

Doch de Czaar legde alle brieven onbewogen naast zich neer. Om zijn lippen vleugelde een lichte glimlach. Louter uit schijn liet hij al die mooie bruiden aan zijn hof verschijnen, om niet te breken met de oude traditie. Want de Czaar had zijn keuze reeds gedaan, lang voordat den adellijken families gebod-

Hun haat richt zich allereerst tegen den hoogbejaarden vertrouwensman van den Czaar, Artamon Matwejew. Het was bekend geworden, dat deze als bemiddelaar was opgetreden tusschen den Czaar en zijn bruid. Men begint in het geheim tegen hem te ageeren, men lastert en intrigeert, maar de Czaar is niet uit zijn evenwicht te brengen. Zijn eenmaal geschonken vertrouwen is hecht gebouwd, zijn vriendschap diep en vast. De Narischkins geven voortaan den toon aan in de Bojarenkringen, de ster van het huis Miloslavsky is verbleekt.

De geboorte van Peter

Op 30 Mei 1672 worden in alle kerken van Moscou de feestelijke klokken geluid en een roos van vreugde slaat over Ruslands hoofdstad. Uit het jonge huwelijk van Czaar Alexej Michailowitsch met Natalia Narischkin is een zoon geboren en zijn doopnaam luidt Peter.

Voor dien blijden dag heft de vrome Czaar het door hem uitgevaardigde verbod van volksvermaken op. Hij wenscht, dat eenieder in zijn vreugde deelt. En het volk, dat naar Slavischen aard gewend is de bevelen van zijn heerscher blindelings op te volgen, begint zingend en juichend de straten te vullen. Misschien is die opgelegde uitgelatenheid ditmaal voor het grootste gedeelte ook oprecht gemeend. Het volk, dat een diep gewortelden haat koestert jegens de grootgrondbezitters, de Bojaren, de vazallen van den Czaar, is des te sterker aan zijn patriarchalen, echt-Russischen heerscher gehecht. Daarbij komt nog, dat zich bij de algemeene vreugde de hoop voegt, dat de geboorte van dezen zoon het volk en het land van een nieuw leven zal doen doorstromen. De

Czaar Alexej Michailowitsch, de vader van Peter den Grooten.

Natalia Kirillovna uit het Bojarengeslacht der Narischkins, de moeder van Peter den Grooten.

toekomst ziet er voor velen op eenmaal veel lichter uit.

Czaar Alexej Michailowitsch bezit uit zijn eerste huwelijk reeds twee zonen. Het zijn Fedor en Iwan. Doch het is algemeen bekend, dat de oudste, Fedor, ziekelijk is en zwak, terwijl hij in zijn onbestendig, weifelend karakter een sterke gelijkenis vertoont met den Czaar. Velen zijn bevangen door het schrikbeeld dat de gehate Bojaren zich tusschen den Czaar en het volk zullen wringen. De kroon was in gevaar. Want ook de tweede zoon, Iwan, zou nooit een waardige

heerscher over Rusland kunnen zijn: hij lijdt aan geesteszwakte, hij is kreupel, hij heeft niet het figuur van een Czaar. De hoop van het gansche volk is nu gevestigd op Peter: misschien dat uit hem de heerscher zal groeien, de krachtige, waarop Rusland zoo lang reeds hoopt en zoo lang reeds wacht.

De klokken luiden. De klokken schallen. De lucht is doorzinderd van hun jubelend geluid. Het is het teeken, het onweerstaanbare bevel: allen de straat op! allen weg uit de huizen! Het volk weet wat het beduidt: het kent zijn plicht, want reeds komen de

buitenlandse gezanten hun opwachting maken bij den Czaar. De hechte band, die volk en heerscher bindt, moet den vreemdelingen vandaag naar buiten uit gedemonstreerd worden door massale volksoploopen in de straten!

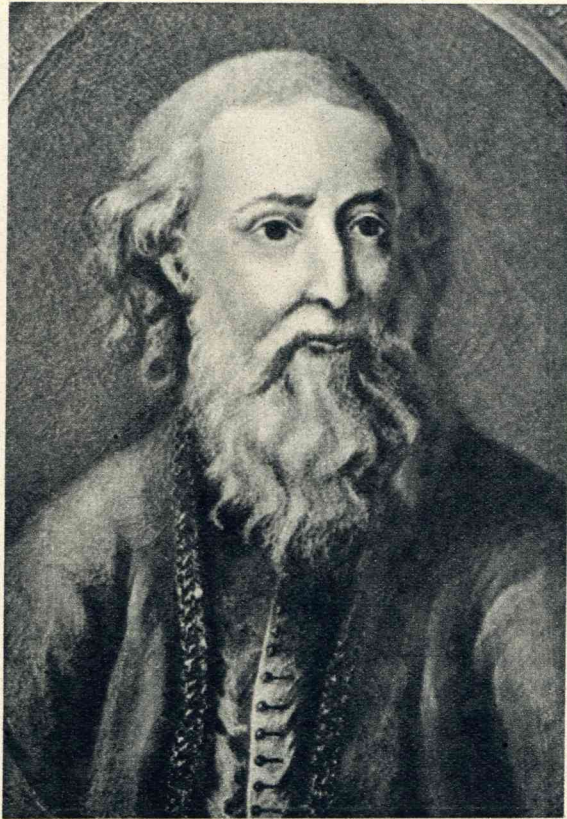
De gezanten spoeden zich naar het Kremlin. Zij komen uit de „Njemezskaja Sloboda“-wijk, de voorstad van Moscou, die uitsluitend door buitenlanders bewoond wordt. Het is de voorpost der Westersche cultuur in het hart van het Russische rijk sinds de zestiende eeuw. Zij naderen reeds, deze hoog bewonderde vreemdelingen, door de Russische kerk om hun heidensch geloof zoo diep gehaat. Zij spoeden zich naar het Kremlin, aangestaard door het volk in hun voor de Russen verboden kettersche kleederdrachten.

De gezanten komen niet alleen. Zij worden vergezeld door de gedelegeerden van de „Duitsche voorstad“, zooals het volk de „Njemezskaja Sloboda“-wijk noemt. Zij noemen het „Duitsch“, omdat iedere buitenlander door de Russen als „Duitscher“ wordt bestempeld.

Deze voorstad bestaat nu reeds een volle eeuw, maar honderd jaren waren nog niet voldoende om de kloof tusschen de Russische en Westersche cultuur te overbruggen en de buitenlanders blijven nog steeds even onbegrepen en vreemd. Rusland doet ook geen moeite dezen vreemdelingen nader te treden. Het volk verzet zich hardnekkig tegen den Westerschen invloed met

Plechtige kerkelijke viering van de geboorte van Peter. Czaar Alexej Michailowitsch boven op de trappen, verlaat de Blagoveschensky-kathedraal.

Twee belangrijke figuren uit de omgeving van Czaar Alexej Michailowitsch. Links: de Bojaar Ordin-Naschjokin en rechts: de Bojaar Artamon Sergejewitsch Matwejew.

zijn Roomsche dogma's, zijn gevaarlijke reformatie.

De voorstad bergt vele Europeesche pioniers. Geslepen diplomaten, kundige artsen, groote geleerden, officieren uit vele landen, thans in Russischen dienst, rijke kooplieden, bekwame ambachtslui, avonturiers en gelukszoekers, aangetrokken door het onbekende. „De Duitschers komen!”

De straten worden door vele bereidwillige handen gezuiverd van vuil. De dronkaards, die zelfs in de strengste wintermaanden als een onmisbaar versiersel van Moscou's straten dienen, worden opgepikt en weggeleid. De met glinsterende hellebaarden bewapende Strelitzen, de bevoorrechte lijfwacht van den Czaar, treden op als politieagenten en maken overal ruim baan.

De eerste gasten zijn in zicht! De gezanten in hun buitenlandsche rijtuigen, geëscorteerd door bereden gardisten. De vertegenwoordigers der buitenlandsche militie, die in Njemezskaja Sloboda gestationneerd is. Daarachter volgen vele voorname vreemdelingen.

Het volk kijkt in starre verbazing de voorbijtrekkenden na. Het kijkt naar den korten „Duitschen” rok der vreemdelingen, naar de pruiken, waarin het een teeken van den Satan ziet, naar de geschoore gezichten der ongelooovigen.

Een diepe haat, een gevoel van minderwaardigheid bekruipt de massa. Spotwoorden klinken op, men begint te lachen, te joelen. Niemand durft te bevroeden en niemand kán dat ook, dat het dezen „Duitschen” kettens is weggelegd de leeraars te zijn en het geestelijke voorbeeld van den toekomstigen Czaar!

De klokken luiden nog steeds. Rusland beleeft 'n grooten dag! Reeds doet 't gerucht de ronde onder het volk: „Ruslands toekomstige, machtige heer-

scher is heden geboren! Zoo heeft het een vreemde geleerde onlangs in de sterren gelezen en voorspeld!”

Doch die dertigste Mei 1672 werd tevens de dag van droefheid voor het Bojarengeslacht der Miloslawsky's. Ook hen heeft het gerucht bereikt, dat de Utrechtsche geleerde Grevius het teeken Gods uit de sterren had gelezen.

De klokken luidden, luidden aldoór: het was de overwinningshymne van 't Bojarengeslacht Narischkin. Thans kan geen macht ter wereld hen nog uit de gunst van den Czaar verdringen.

Een vrouw leidt een staatsgreep

Jaren komen en gaan voorbij.

Czaar Alexej Michailowitsch is gestorven. Zijn

oudste zoon, Fedor, volgt hem op den troon. Zijn moeder stamde uit het geslacht der Miloslawsky's en hij jaagt Peter en diens moeder uit het Kremlin weg. De ster der Miloslawsky's schittert vlammend op. Maar in April 1682 sterft de ziekelijke Fedor. Peter, thans tien jaren oud, wordt door de Bojaren uitgeroepen als Czaar. Een voorspelling gaat daarbij in vervulling; Iwan, de zwakzinnige broeder van Fedor, wordt gepasseerd en de nieuwe Czaar doet zijn feestelijke intocht in het Kremlin.

Rusland heeft een gezonden, krachtigen Czaar!

Doch terwijl de feestelijkheden nog voortduren en de lucht nog doortridt is van het gejuich, zetten aan den einder somber-dreigende wolken op. Men spant samen tegen den nieuwen heerscher en de bejubelde Czaar wordt gevangen gezet. Het Kremlin is bij verrassing omsingeld, de opstandige lijfwacht houdt alle uitgangen bezet. In hun roode hemden, de mouwen opgestroopt, de vuisten dreigend gebald, eischen zij met woest getier de uitlevering van Natalia Narischkin en den Bojaar Matwejew. In hun midden verheft zich een krijtende vrouw, die de soldaten tot moord en wraak aanspoort.

Wie is zij?

Dan vliegt haar naam van mond tot mond: „Leve Sophie! Dood aan de moordenaars Narischkin! Dood aan den gifmenger Matwejew!”

Sophie! Niemand, die haar vroeger kende. Een der vele dochters van Czaar Alexej en zijn eerste vrouw, een Miloslawsky. Naar de gewoonte van het Russische hof in die dagen werd zij in Oosterschrengse tucht opgevoed, zonder dat de buitenwereld haar ooit aanschouwde. Afgesneden van het leven buiten het hof had zij slechts weinigen, die zij aan zich wist te verbinden. Maar die weinigen handelen geheel en al onder den bezwerenden ban van haar ongewone kracht en van haar ijzeren wil, die nergens voor terugschrikt.

Zij, die nooit een man in de oogen durfde te zien en zich bedeesd in haar kamers terugtrok bij iedere feestelijke gelegenheid aan het hof, had bij het ziekbed van haar overleden broer, Fedor, den staatsman Wassilij Galizyn leeren kennen. De onstuimige liefde tot dezen man, die als een verterende vlam in haar opschoot, deed haar als bij tooverslag verlangen naar vrijheid en macht. Haar ontembare natuur haakte naar recht. Peter als overwinnaar beteevende voor haar een triestig verwelken in den kloosterachtigen Terem, de speciale vertrekken voor vrouwen in het Kremlin. Slechts de val van Peter zou voor haar de deur van den kerker wijd open gooien.

Czarina Natalia bij een bedevaartstocht.

. Haar oom, Iwan Miloslavsky, bereidt den staatsgreep voor. Hij stelt zich met de ontevreden ledender lijfwacht in verbinding. Hij maakt handig gebruik van den wrevel, die er in de gelederen heerscht over enkele officieren en hij weet uit het oproer der lijfwacht een staatsgreep te verwekken.

De onlusten zijn in volen gang. De eerste lijken bedekken Moscou's straten, bloed stroomt tusschen stof en straatvuil weg. De lijfwacht heeft zich op haar officieren gewroken. Bloed-dorstig, opgehitst tot wilde razernij door de handlangers van Sophie, trekken zij tierend naar het Kremlin. De wildste geruchten knetteren als stroovuur door de stad. Men beweert dat Czaar Fedor geen natuurlijke dood zou zijn gestorven, dat de Narischkins hem zouden hebben vermoord. Matwejew, de boezemvriend der gehate „Duitschers", zou zijn ziel aan den duivel hebben verkocht en in verbinding staan met duistere machten. De spionnen van de Miloslavsky's wakkeren de onrust aan.

De woede der lijfwacht stijgt ten top.

Vorst Dolgoruky, de commandant der Strelitzen, roept zijn mannen tot gehoorzaamheid. Hij bevindt zich in het Kremlin, hij spreekt hen met overredende woorden toe. Maar men laat hem niet uitpraten. Dronken Strelitzen, den moordlust op 't gelaat, dringen van achteren op storten zich op hun commandant en werpen hem vanuit het venster in de scherpe, opgeheven speren van hun oproerige makkers.

Dit is het signaal om het Kremlin te bezetten. Matwejew verspert hun den weg en vol afgrijzen moet de jeugdige Peter het aanzien hoe de vertrouwde vriend en raadgever van zijn vader onder moordenaarshanden bezwijkt. Het bloed van den vermoorde spat Peter met lauwe druppels in het gezicht; iedere druppel is 'n helsche pijn. bij iederen druppel zet zich iets ijzigs, iets onwrikbaars vast in zijn binnenste.

Ook de broer der Czarina. Affanassij Narischkin, vindt den dood onder de doldriftige slagen der ontzinde oproerlingen.

Maar de andere broeder, Iwan Narischkin, is nog in leven! Drie dagen lang belegeren de Strelitzen het Kremlin. Drie volle, gruwelijke dagen en nachten. Zij dreigen met schor gekreten stemmen allen, die zich in het Kremlin bevinden, te vermoorden als de

verborgene niet uitgeleverd wordt. De belegerden bestormen den hemel met hun vertwijfeld gebed.

Dan, op den derden dag, offert Iwan Narischkin zich grootmoedig op. Zijn vingers omklemmen een gewijde ikoon, zijn lippen trekken zich vastberaden bijeen, zijn oogen staren ver over zijn vijanden weg :

zoo schrijdt hij zwijgend den marteldood tegemoet.

De staatsgreep is gelukt. Sophie laat tien roebel per manschap en tevens de achterstallige soldij, de eigenlijke oorzaak der ontevredenheid onder de Strelitzen, uitbetalen. Reeds enkele dagen daarna schrijdt Sophie, de onbekende, als heerscheres op naar

den troon. Naast Peter wordt de zwakzinnige Iwan, de broeder van Sophie, uitgeroepen als Czaar. Peter is reeds nu niet meer alleenheerscher over zijn volk.

Zoo wil het Sophie...

Zoo willen het de Miloslavsky's!

(Wordt vervolgd)

Het is misschien niet zoo algemeen bekend dat er onder de Javanen ook hartstochtelijke opiumschuivers zijn. Een groot deel der bevolking is er aan verslaafd en de regering kan er weinig tegen uitrichten. Een groep opiumschuivende Javanen.

★ OPIUM ★

De geesel van het Verre Oosten

HET GENOT VAN DEN LANGZAAM SLUIPENDEN DOOD

Wie van ons, die, door de deinende korenvelden wandelend, 'n oogenblik blijft stilstaan om vol bewondering te kijken naar de kleine, vlam-mende papavers tusschen de goudgele halmen en blauwe korenbloemen, denkt eraan welk een name-loos leed het sap der onrijpe doosvruchten van deze vurige bloemen onder millioenen en millioenen menschen brengt! Alleen reeds in China zijn meer dan veertig miljoen menschen aan 't opiumgenot verslaafd en daarbij komen dan nog de ontelbare millioenen uit Indië, Malakka, Siam, de Molukken en alle Mohammedaan-sche landen.

Opium, het is de geesel van het Verre Oosten, het is de vloek voor allen, die er aan verslaafd zijn, blank of bruin, want men vindt opiumholen in alle

havenwijken der wereld, het wordt gesmokkeld in duizenderlei vermomming over de grenzen van ieder land door wijd vertakte, gewetenlooze internationale bendes, die een gevecht leveren met de politie en commiezen op leven en dood.

Wee dengenen, die verslaafd zijn aan 't genot van

Een opiumhol te Batavia, dat met verlof der regering gedreven wordt. 't Nederlandsche opschrift maakt 'n zonderling effect.

Wachters voor de deur van een opiumhol in San Francisco. Zij moeten toezien dat geen onberoogden het lugubere hol betreden!

Een foto die de namelooze ellende van een opium-verslaafde wel schril in beeld brengt! Zij werd genomen te Parijs op het oogenblik, dat een slachtoffer van het verdoovende gif zich in een logement een spuitje geeft om zijn gevoel van ellende en moeheid te verdrijven. Voor hoe lang?...

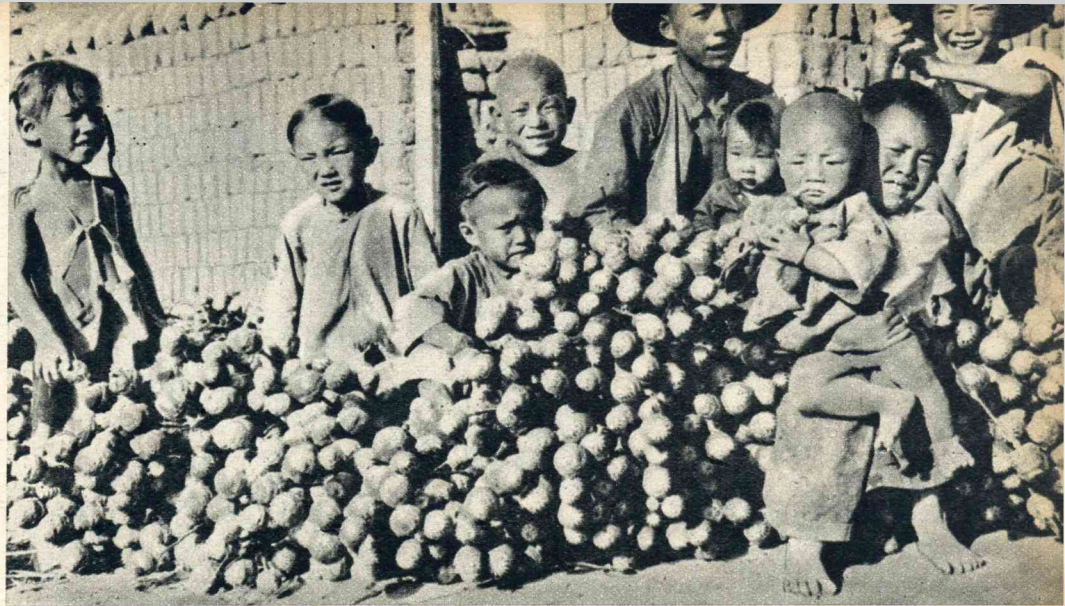
dezen langzaam sluipenden dood! Zij hebben alles veil om aan dit genot te kunnen toegeven, het is een dwang, een zenuwslopende drift en er is geen leed zó groot als de kwelling die een opiumverslaafde moet doorstaan als hij niet aan zijn genot kan toegeven. Zou een verslaafde gedwongen worden het opiumschuiven plotseling te staken, dan had dit wis en zeker den dood ten gevolge.

Jaarlijks sterven in China alleen duizenden slachtoffers aan dit verlamdende vergif, ongeteld de ellende van de wrakken, die jaar in jaar uit in leven blijven. In ieder land zijn straffe wetten uitgevaardigd tegen het verhandelen ervan, maar geen enkele wet is straf genoeg om de gewetenlooze bendes af te schrikken van hun luguber smokkelbedrijf.

Het is niet bekend wanneer opium voor het eerst als verdoovend genotmiddel is toegepast. De geneeskunde kende het gebruik ervan reeds zeer lang en de papaver is een der oudste geneeskrachtige planten. Het slaapverwekkend vermogen ervan vindt men reeds opgeteekend bij de oudste geschiedschrijvers.

In het begin der achttiende eeuw begon men uit

Een hoekje in de kamer van die afdeling der New-Yorksche politie, die zich met de bestrijding van den handel in verdoovende middelen bezighoudt.

De bovenstaande Chineesche boerensfamilie verheugt zich over het vruchtbare papaverjaar. Zooals men weet wordt het opium bereid uit de melksappen van de onrijpe doosvruchten der papavers.

China het opium, waar het als genotmiddel reeds langer bekend was en waar men ook nu nog de meeste opiumverslaafden aantreft, naar andere landen te exporteerden. Alle verboden bleven vruchteloos en thans is het opium over de heele wereld verspreid en heeft het vooral in de onderwereld der groote steden zijn duizenden slachtoffers.

Het is een bittere, haast uitzichtloze strijd die door de regeeringen van alle landen wordt gevoerd; een strijd waarvan de inzet is de gezondheid van miljoenen mensen.

Opiumschuivers in 't negerkwartier van New York. Men lette op de uitdrukking der gezichten.

't **TJOKLAT**-SAGEN-ALBUM

is verschenen!

43 Indische Vertellingen

(Tjoklat-sagen)

alle oude overleveringen vol Oostersche levenswijsheid, zijn verpakt
in onze doozen, doosjes en bonbonnières

Tjoklat Luxe Chocolate (Reliëf Pastilles, -Oublies en Tjoklatjes)

Voor deze 43 Tjoklat-sagen zijn evenzoo vele fraaie illustraties, uiterst fijn gekleurd, samengebonden in een **TJOKLAT SAGEN-ALBUM**. Op iedere pagina is een ruimte vrijgelaten om er de „Tjoklat sage“ zelf in te plakken. Iedere pagina van dit album is een ware verrassing en een lust voor het oog van jong en oud. Het geheel is een kunstwerk, voorbestemd om iedere boekenkast te sieren. Dit fraaie Tjoklat sagen-album is verkrijgbaar bij alle eerste klas banketbakkers en chocolateries. Prijs 90 ct. Desgewenscht wordt het U franco toegezonden na inzending van Fl. 1.— per postwissel, of giro no. 113538, aan onderstaand adres:

N.V. HOLLANDSCH ZWITSERSCHE CHOCOLADEFABRIEK
Vaartstraat 84, Amsterdam Z.

*Een van de vele
karakteristieke
figuren uit het
Tjoklat
sagenalbum*

Zon op Princenhage

Het laatste nieuws.

Rust in de Heilwaerstraat.

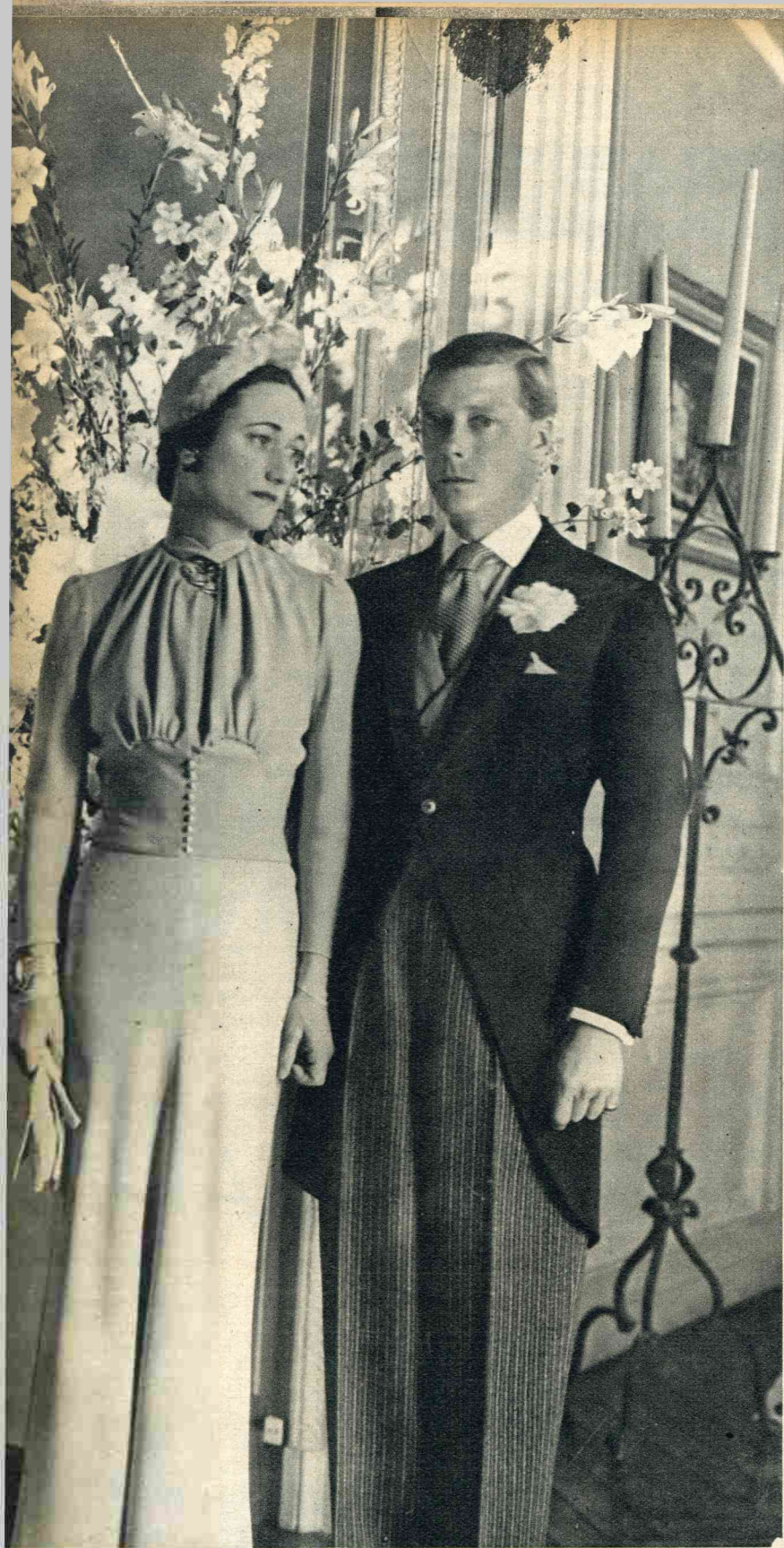
*Rechts: De fiets
en haar schaduw.*

Zon en zomer in het dorp.

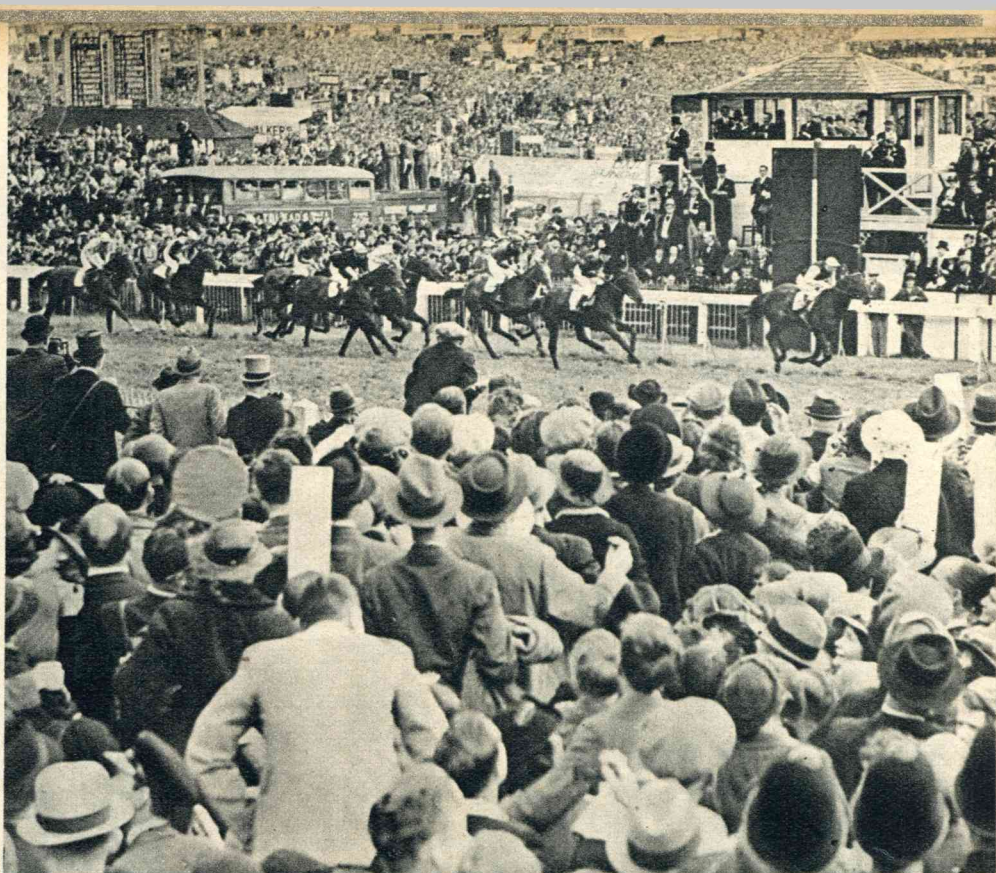

Moeder en dochter, wandelend over het zonnige trottoir.

De hertog van Windsor en mrs. Wallis Simpson traden vorige week op het slot Candé (Frankrijk) in het huwelijk.

Het renpaard „Mid-Day Sun“, eigenaresse mrs. G. B. Miller, won de Derby te Epsom (Engeland).

LAATSTE NIEUWS

Links: Generaal Mola, de commandant van de nationalistische troepen in Noord-Spanje, die bij een vliegramp om het leven kwam.

Zaterdag werd te Baarn een monument onthuld van H.M. de Koningin-Moeder. Onze foto laat 't moment zien, waarop H.M. koningin Wilhelmina een krans legt aan den voet van het monument.

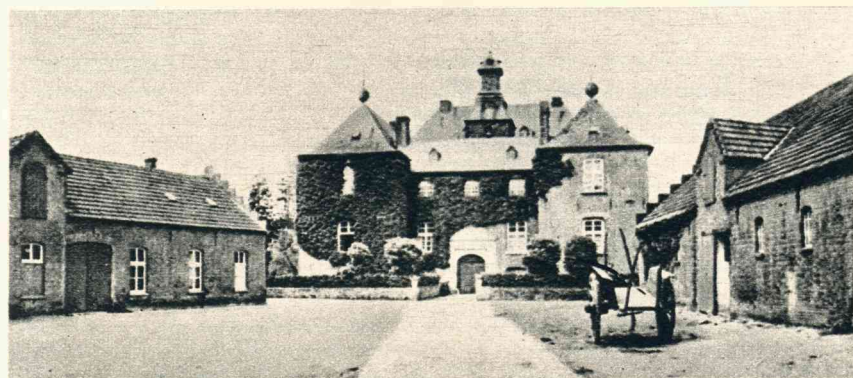
Op 19 Juni zijn de echtgenooten P. v. Ham en Th. Oerssels te Den Bosch vijftig jaar getrouwd. 't Gelukkige echtpaar.

Te Someren-Eind vierde het echtpaar M. Muijen-Wijnen de gouden bruiloft. De getrouwen.

De echtgenooten C. Welvaarts-Van Loon te Oirschot deelden lief en leed een halve eeuw met elkaar. — Het bruidspaar.

Een kasteel verkocht. — Het kasteel „Bleijenbeek" te Afferden, in Limburg, werd voor drie ton aangekocht door de firma Jurgens te Londen. — Een foto van het fraaie slot.

Te Zwenbergsche Hoek mocht de Z.Eerw. pastoor A. van Mackelenbergh zijn zilveren priesterfeest vieren. — De eerw. jubilaris bij het verlaten der kerk.

De Hoogeerw. deken Rath van Helmond was vijftientwintig jaar pastoor, welk feest op indrukwekkende wijze werd gevierd. — Op weg naar de kerk.

UIT ONS GEBIED

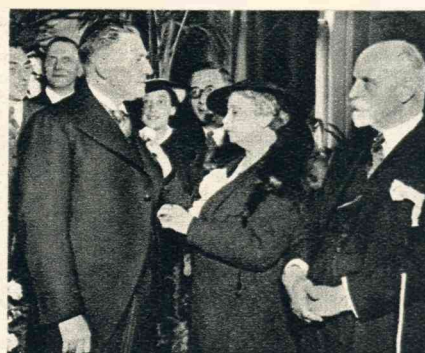
Een fraaie H. Hart-groep (vervaardigd door den Bosschen beeldhouwer A. van Bokhoven) werd den Z.Eerw. pastoor J. L. Gudde, te Aalst, op zijn zilveren priesterfeest aangeboden.

Helvoirt eert zijn herder. — De Z.Eerw. heer A. van Teeffelen was vijftientwintig jaar priester, naar aanleiding waarvan hij hartelijk gehuldigd werd. — Een kiekje van het feest.

Als pastoor jubileert. — De Z. Eerw. heer M. v. d. Linden, pastoor van Diessen (N. Br.), vierde zijn zilveren priesterfeest. Burgemeester Voets en echtgenoot kwamen den jubilaris van harte gelukwensen.

De heer W. Trimbos te Den Bosch was vijftientwintig jaar vertegenwoordiger der N.V. van den Bergh's Stoomschoenfabrieken, aldaar. — Mevr. Elias v. d. Bergh speldde den trouwen werker de gouden eere-medaille der O.N.-orde op.

EVEN HET LICHTJE VAN EEN GEDICHTJE

't Is met de verzen van den dichter
Als met zijn huis, dat ge in wilt spiën:
Al schijnt de zon, al blinkt het licht er,
Kunt ge in 't voorbijgaan weinig zien.

Ge ziet van buiten door 't gordijntjen,
Zoo tusschen hor en valgordijn,
Van ieder voorwerp slechts een schijntjen.
Een onbepaalden schemerschijn!

Leest gij zijn verzen zoo eens even,
Zoo tusschen droom en waken in,
Dan speurt ge er in geen licht, geen leven,
Zelfs geen begrijpelijken zin.

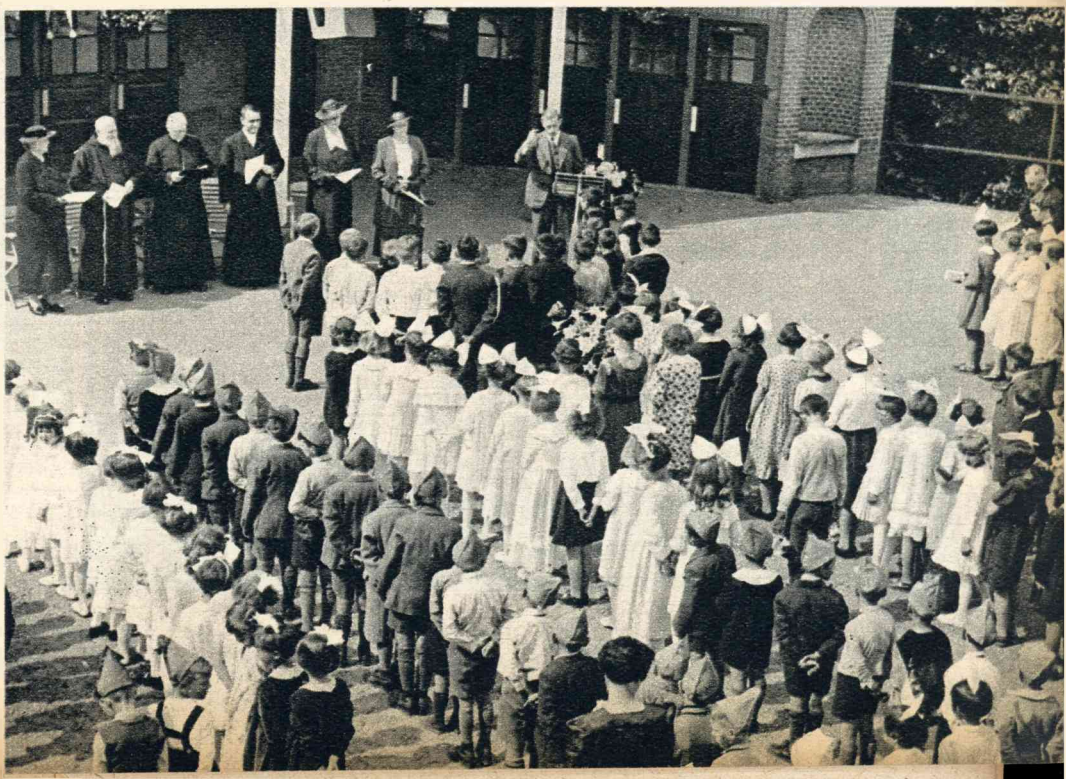
't Blijft alles flauw en scheem'rig, donker;
Doch kom eens binnen, rust een poos:
Gij ziet er beeld- en kleurgeflonker
En op zijn tafel... geurt een roos!

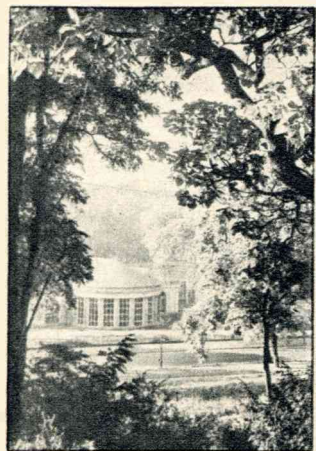
De dichter Winkler Prins heeft met dit aardige vers te kennen willen geven, dat, als men den dichter goed wil verstaan, men in des dichters huis moet gaan. Wie gedichten wil genieten moet zich een kleine moeite getroosten: Even goed en rustig lezen, even opgaan in wat men voor oogen krijgt en dan komt vanzelf de schoone belooning: een tooverland vol gloed en kleur, waaraan wij in dit leven, van tijd tot tijd, sterke behoefte hebben! H.

Hier zijn de vier geslachten der familie Bogers-van Gent, te Breda.

Rechts: Kinderen van Hintham (bij Den Bosch) brachten hun pastoor, den Z.Eerw. heer Hoekz, een zanghulde bij gelegenheid van zijn zilveren priesterjubiläum.

Thermenhal van de nieuwe Bronnen-colonnade.

LANGS DEN RIJN

via den nieuwen autoweg op den rechter Rijnsoever naar het mooie gebied van den Middenrijn en de Rijnprovincie.

Het „gouden“ Mainz en het wereldbekende kuuroord Wiesbaden zijn de zuidelijke toegangspoorten tot het mooiste deel van het dal, waardoor deze groote rivier haar weg neemt — langs de heerlijke Rijnprovincie, langs Niederwald met het nationale gedenkteken, langs den Muizentoren, den Pfalz, den Loreley, den Marksburch tot aan de monding van de Lahn en de Moezel bij Coblenz. Wanneer men van laatstgenoemde mooie stad aan den Deutschen Eck komt, betreedt men het gastvrije gebied van den Middenrijn en de Rijnprovincie bij de aan de monding van de Lahn gelegen steden Nieder- en Oberlahnstein. Hier begint ook de nieuwe 85 km. lange autoweg No. 42, welke steeds vlak langs den Rijn loopt en schitterende uitzichten biedt op het rivier- en berglandschap. Over de bergen voert een heerlijke wandelweg, de hooge weg op den rechter Rijnsoever, met overal toegangswegen tot goede hotels en jeugdhoeven, waar men uitstekend nachtlgies kan krijgen.

Auto- en wandelweg brengen ons naar de Rijn- en wijnstadjes, die schilderachtig gelegen zijn tusschen wijnbergen en met fruit overladen tuinen of in de bergengten van het stroomgebied van den Rijn en de mooie zijden. Nieder- en Oberlahnstein met den burcht Lahneck en den Ruppertsclamm, Braubach met den Marksburcht, Osterspai, Filsen, Kamp, St. Goarshausen met de Loreley, Kaub met den in de rivier gelegen Waterburcht met de vele torens, de Rheinpfalz en de burchten Kat en Muis, de vriendelijke wijnstadjes Lorchhausen en Lorch aan den ingang van het romantische Wispertal, hetwelk naar Bad-Schwalbach voert. Verder Assmanshausen en Rüdesheim, de wereldberoemde Rijn- en wijnsteden. Stroomopwaarts volgen in de zonnige Rijnprovincie het bloesemrijke Geisenheim, het aan riddersloten zoo rijke wijndorp Johannisberg, Winkel, Oestrich, Hallgarten, Hattenheim, Erbach, Kiedrich, Eltville, Martinthal, Raunthal en Niederwalluf, de beroemde wijndorpen temidden van een heerlijke natuur.

In dit wonderschoone landschap kan de vriend der geschiedenis ontelbare getuigen van een 2000-jarig verleden vinden, hetwelk den Rijn in het brandpunt der Europeesche geschiedenis plaatste. De minnaar van de kunst zal opgetogen raken over de prachtige openbare en kerkelijke bouwwerken en de mooie plastieken.

Onvergelykelijk mooi is de bloesemweelde van de lente aan den Rijn, de zonbestraalde pracht van den zomer en de kleurenrijkdom van den herfst, het jaargetijde van den wijn. Het is een andere wereld, die ge betreedt, welke door haar grootsche pracht en verscheidenheid den zin gevangen houdt en volop levensvreugde schenkt.

KLEEF De boschrijke, mooie stad van Maurits van Nassau, begroet de Nederlandsche vrienden!

PARKHOTEL ROBBERS, bij de Diergaarde en Staalbron. Pension, Weekend. Tel. 2780. **HOTEL MAYWALD** Tel. 2651-52. Pens. 7-10 RM., Weekend-prijzen. Pracht. doel v. uitstapjes.

DUISBURG aan den Rijn. 20 km. van Düsseldorf verwijderd. Regelmatig gelegenheid v. boottochten door de grootste binnenvaart ter wereld. Eerste-klasse hotels, moderne restaurants en inrichtingen van vermaak. Aansluiting aan den rijks-autoweg Zuid-Noord.

ESSEN de wereldbekende groot-industrie-stad, de stad van de Gruga en van de Baldeneysees.

KREFELD-UERDINGEN a. d. Rijn Cultureel en economisch middelpunt van den linker Neder-Rijn

NEUSS de 2000-jarige Quirinus-stad de Industriehaven van den Neder-Rijn.

WUPPERTAL de stad met de wonderbare omgeving, de zweefspoor en vele bezienswaardigheden, het amusements-centrum van het Bergische Land, verwacht U.

REMSCHIED met LENNEP - LUTTRINGHAUSEN in het Bergische Land Aanbevelenswaardig Week-end en Vacantie-verblijf temidden van een boschrijk berglandschap. Bezienswaardigh.: Europa's hoogste brug, Slot Küppelstein, Slot Burg, de schilderachtig gelegen eerste stuwdam van Duitsland, romantische kleine stadjes, liefelijke dalen enz., Strandbaden. Voor gezelschappen mooiste gelegenheden voor uitstapjes. Bevoorrechte standplaats voor zwerttochten in het verdere Berg. Land. • Vraagt speciale prospecti.

KEULEN De poort tot de Duitsche cultuur! De stad der vroolijke gastvrijheid! Hotelinrichtingen aan het Hoofdstation

LEICHLINGEN in het Bergische Land aan den rijks-autoweg Düsseldorf-Keulen. **DÜREN** de poort van den Eifel. Uitgangs- en eindpunt voor tochten in den mooien Eifel.

HONNEF met Rhöndorf. Kuuroord in het Zevengebergte

ANDERNACH a. d. Rijn. De stad van de beroemde bouwwerken, van de bekende Rijnplantsoenen. Romantisch „Sprudel“-eiland. Grootste geiser van Europa. Ingangspoort van Rijn naar Eifel.

RENGSDORF het geneeskrachtige klimaat, kuuroord op de Rijnheuvels, tusschen we den, water en bosschen. Licht-, lucht- en zwembad, tennis-, kinderspeel- en sportterreinen. Goede reisverbindingen over Neuwied, van daar per postauto.

KOBLENZ met Rijn, Moezel en Lahn. Het geliefde reisdoel van Nederlanders.

BOPPARD a.d.romant.Rijn,prachtige plaats voor rust-behoevenden; fraaie bosschen. Inlichtingen Verkeersverein. **BAD SALZIG** a. d. Rijn bij Boppard koolzuurh. minerale bronnen. Prosp.

BINGERBRÜCK aan Rijn en Nahe. Aangen.onfspann.-verblijf, gr. bosschen. **TRIER AAN DE MOESEL** • De oudste stad van Duitsland.

GEEN REIS NAAR DEN RIJN ZONDER BOOTTOCHT!

Dit heerlijke moois mag men niet vergelen!

Stroom op en stroom af varen dagelijks op den Rijn de groote witte booten van de „Köln-Düsseldorfer-Rheindampfschiffahrt“ tot einde October. Aan boord van alle booten de Lekend goede restauratie.

„De Rijn in Vlammen“

Prachtige Belichting der Oevers van den Rijn:

den 19/6 Nederrijn (Duisburg)

den 3/7 Zevengebergte (Bonn)

den 31/7 Middenrijn (Koblenz)

KYLLBURG (Eifel) Kurhotel en Pension Eifeler Hof. Grootste Hotel v.d. Eifel. (Hotel Schulte.) 200 bedden. Telef. 201. Pension vanaf RM. 5.50

MONSCHAU (Eifel) het romant. herstellingsoord. 400-520 M. Bergen, bosch, water. Uitstekende hotels. Prosp.: Verkehrs-Verein.

AKEN Het bad voor reumatiek. Historische stad, mooi gelegen bij den Eifel.

Kurhotel „Der Quellenhof“ Het Hotel waar gij u thuis voelt. Therm.bad, met therm. zwemb. Hotel Kaiserbad Eigen geneeskrachtige bronnen. Kamers met alle comfort.

BAD NEUENAUH Nabij den Rijn. Het geneeskrachtige bad tegen suiker-, maag-, darm-, lever-, gal- en nierziekten. Kurconcert. Allerlei sport. Hooge wijnbergen. Groote mooie bosschen. Aang. wandelingen. Uitgangsp. voor uitstapjes naar den Rijn, de Moezel, den Eifel en h. Westerwald

BAD KREUZNACH Sol- en Radiumbadplaats Bijzonder gunstige resultaten bij Reumatiek, Ischias, Licht, Vrouwen- en Kinderziekten.

BAD MÜNSTER a. St. heerlijk gelegen aan de Nahe met warmwater-, zoutwater- en radiumbronnen. 24 minuten per snelrein v. den Rijn (bij Bingen). Buitengewone geneesk. resultaten bij reumatiek, jicht, ischias, vrouwenziekten, kinderziekten. Roeien, zwemmen, tennissen. Vaste tarieven voor volledige kuren.

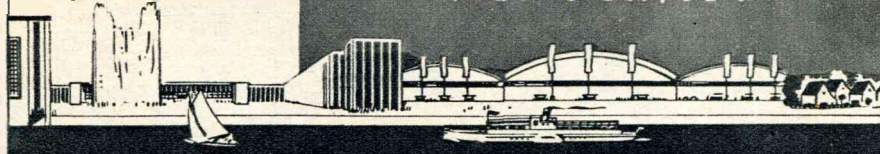
TENTOONSTELLING

Industrie-Show •
Bouwen en Wonen •
Tuinbouwkunst •
Groot Amusements-
park met Terrassen
aan de Rijn • Spoor-
wegreductie 60% •

Schoffendes Volk

DÜSSELDORF

MEI-OCT. 1937

DÜSSELDORF

de schoone kunst- en modestad aan den Rijn, is de oude hoofdstad van het Bergische land. De oude erbedwaardige Lambrechtskerk en de toren van het vroegere slot van de hertogen geven nog blijk van het oud bewogen verleden. Midden in de stad zijn prachtige parken, vijvers en grachten. Aan de Königsallee, een van de mooiste straten van Duitsland om in te wandelen, ziet men het bekende leven van het Riinlandsche modecentrum.

Wereldberoemd is de „Malkasten“ in het clubhuis van de kunstenaars van Düsseldorf. Tentoonstellingen, druk bezochte theater- en concert-avonden en verzorgde kunst in elegante restaurants hebben Düsseldorf tot een van de meest bevoorkeurde woonsteden in het Westen gemaakt. De hedendaagsche gebouwen van de administratie van de nijverheidsconcerns, de musea en paleizen voor tentoonstellingen in den Ehrenhof geven blijk van een levendigen ondernemingsgeest. Wanneer U Düsseldorf ook maar één keer bezocht hebt, zal deze stad steeds een groote aantrekkingskracht op U blijven uitoefenen.

Düsseldorf: Planetarium

musea en paleizen voor tentoonstellingen in den Ehrenhof geven blijk van een levendigen ondernemingsgeest. Wanneer U Düsseldorf ook maar één keer bezocht hebt, zal deze stad steeds een groote aantrekkingskracht op U blijven uitoefenen.

Rheinthal, Niederrhein-Ruhrland, Bergisch Land, Eifel, Siebengebirge mit Siegtal und rheinischem Westerwald, Ahrthal, Mosel und Saar, Nahe und Hunsrück. Het Duitsch Verkeersbureau te Amsterdam C Kalverstraat 111, en het Landesfremdenverkehrsverband Rheinland e.V. Bad Godesberg, geven kosteloos alle inlichtingen

DE GENIALE INVAL

DOOR KED PITTOCK

In de hal, te midden van een groot aantal geduldig wachtende bloemstukken waaraan de naamkaartjes hingen van de elite der New-Yorksche society, verdrongen zich ongeduldig wachtende reporters van de elite der Amerikaanse pers. Peter B. Kidston vierde vandaag zijn vijftigsten verjaardag en Peter B. Kidston was een van de bekendste millionairs uit de staalindustrie, die om zijn macht en aanzien nooit anders dan „de gróóte Peter” werd genoemd.

Het wachten duurde lang en het ongeduld was groot, maar er kwam ploteling een einde aan, toen er een knappe jongedame in de hal verscheen. Iedereen kende haar als Kidston's secretaresse en op dezen gedenkwaardigen morgen zag zij bleek van aandoening.

„Meneer Kidston is bereid u te ontvangen, heeren,” glimlachte ze. „Wilt u me maar volgen?”

Als bij tooverslag kwamen de bloemstukken en vulpenhouders voor den dag en in ganzenmarsch volgden de reporters het meisje naar de bibliotheek. Peter B. Kidston zat breed achter zijn bureau — een jeugdige vijftiger, feestelijk aangedaan met een bloem in zijn knoopsgat en een glunderen lach op zijn blozend gelaat. De nestor der bezoekers stak een gelukwensch af, vergat den mijlpaal niet op den schoonen, maar moeilijken weg naar een volle eeuw en verzocht om een kort interview.

„Dank voor uw gelukwensen,” zei Peter B. Kidston, terwijl zijn secretaresse sigaren van een dollar begon rond te deelen. „Een interview? U weet dat het mijn gewoonte niet is, maar voor dezen keer... vraag maar op!”

„Eén vraag slechts, meneer Kidston. Een vraag, waar de heele wereld belang in stelt: hoe wordt men millionaire?”

Het glunderende gezicht van Peter B. Kidston trok zich peinzend samen. „Neem me niet kwalijk, maar die vraag is te algemeen om haar anders dan met algemeenheden te kunnen beantwoorden.”

„Ik bedoel eigenlijk: hoe werd u millionaire?” verbeterde de reporter zijn gewichtige vraag met een glimlach.

Het peinzend gezicht van den gróóten Peter ontspande zich weer. „Aha, daarover kan ik u natuurlijk precies inlichten, als u dat wenscht te weten...”

De vulpenhouders raakten het papier en Peter B. Kidston zette zich op zijn gemak in zijn bureaustoel. „Klaar?” vroeg hij. „Welnu, ik dank mijn rijkdom en mijn prominente positie in de staalindustrie aan wat ik 'n geniale inval zou willen noemen. Wat die voor mij betekende kunt u alléén begrijpen, als u het teleurstellend begin van mijn levensloop kent.

Mijn vader was 'n Yankee en m'n moeder een Engelsche en ik verloor hen helaas beiden, toen ik nauwelijks tien jaar was. Toen ik uitgehuild was en over mijn toekomst begon na te denken, besloot ik millionaire te worden. Natuurlijk had ik al eens gehoord, hoe anderen dat hadden aangepakt en dus begon ik als zij en werd krantenjongen.”

„Pardon, welk blad?” onderbrak een reclamemezuchtige reporter.

„Het spijt me, maar mijn tijd laat me niet toe ze allemaal op te noemen,” antwoordde Peter B. Kidston met een

grijns. „Maar zooals alle millionairs-inspé werd ik natuurlijk overal weggetrapt, omdat ik nergens toe deugde. Ik bleef echter de traditie trouw en werd dus bordenwasser in Waldorf-Astoria. Dat bleef ik zes jaar, totdat eindelijk op een dag mijn energie zich baan brak, zooals dat heet. Ik liet een stapel borden vallen, werd ontslagen en begon met dertig dollar een tweedehands-kleerenwinkel in Harlem...”

„Daar ving u dus uw loopbaan aan als zelfstandig zakenman?” vroeg een der reporters bescheiden.

„En daar eindigde zij óók weer,” zei Peter B. Kidston droog. „Drie weken later werd ik er wegens huurschuld uitgezet en beproefde ik m'n geluk als nachtportier in Roxy. Ik hield het er vier jaar uit en had toen voldoende ervaring en blauwe plekken opgedaan, om me met succes te kunnen presenteren als uitsmijter aan een berucht havenrestaurant.

Daar was ik, toen de oorlog uitbrak. Op een avond voelde ik de hand van een werfsergeant op mijn schouder. „Oom Sam en de beschaving kunnen niet langer buiten je,” zei hij met een grafstem en omdat ik zoo stom was in zijn ernst te gelooven, vertrok ik drie maanden later met de tweede Amerikaanse divisie naar Europa, om de beschaving als kogelvanger te dienen. Gelukkig kwamen verreweg de meeste kogels naast me terecht en dus keerde ik twee jaar later met slechts twee litteekens terug.

Ik zocht den ouden weg weer op en beproefde mijn geluk achtereenvolgens als kellner, als colporteur, als overwachter en als krantenverkooper. Maar op den duur kon geen van die baantjes me bevredigen en omdat ik reeds naar de vijfendertig liep, begon ik een zorgvollen kijk op mijn toekomst te krijgen. Gelukkig herinnerde ik me toen, dat er in Engeland nog een broer van mijn moeder moest wonen, die nogal dik in zijn ponden zat. Hij had nooit iets van m'n moeder willen weten, omdat ze met 'n Yankee getrouwd was, maar, omdat ik daar onschuldig aan was, dacht ik, dat hij er niets op tegen kon hebben me tienduizend dollar te leenen. Hij bleek er echter wél iets op tegen te hebben, want ik kreeg taal noch teken op de twee brieven, die ik hem schreef. Toen liet ik ook deze hoop varen...”

De groote Peter B. Kidston zuchtte diep bij die laatste woorden en toen hij onder ademlooze stilte voortging, kreeg zijn stem een somberen klank. „Op den morgen van m'n zesendertigsten verjaardag werd ik wakker met niet meer dan drie cent in m'n ééne — en 'n gat in mijn anderen broekzak. „Ouwe jongen, dat loopt mis,” zei ik tot mezelf. „Alleen een wonder of een geniale inval kan je toekomst nog redden.” En omdat de wonderen de wereld uit zijn, naar men zegt...”

„Was het dus uw geniale inval, waaraan u uw tegenwoordige positie dankt,” vulde de nestor der reporters met een beleefden glimlach aan. „En die inval, meneer Kidston?”

„Neen, het was 'n inval van dien oom Andrew in Engeland,” viel Peter B. Kidston levendig uit. „Hij ging namelijk dood en liet me anderhalf miljoen dollars na in contanten en voor tien miljoen aandelen in de Amerikaanse Staaltrust...”

Alles draait om Jantje

alles voor zijn gezondheid en iedereen roemt de welbekende Vasenol-preparaten voor de zuigeling-verzorging.

Vasenol

-Wond- en Kinderpoeder
-Baby-Creme

Gr. strooibus 50 Cts..

Navulzakje 35 cent.

Gratis

NIVEA TOERISTENKAART

voor Wielrijders, Wandelaars
en Automobilisten!

Koopt nog heden Nivea,
dan ontvangt U gratis en
naar keuze één der mooie
in 6 kleuren uitgevoerde
Toeristenkaarten, bij
verpakkingen vanaf 40 ct.

Nivea bevat Eucerit, het
versterkingsmiddel voor
de huid. Dat vermindert
het gevaar voor zonne-
brand, terwijl de huid
vlug en mooi bruint.
Doch ook bij bedekten
hemel of plotselinge af-
koeling maakt Nivea U
minder bevattelijk voor
kouvatzen. Daarom luidt
thans het parool:

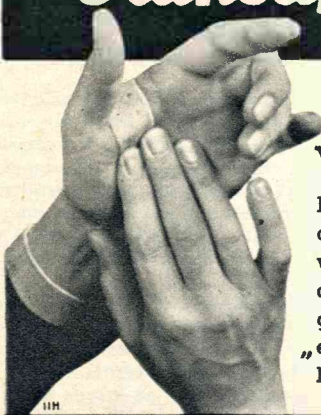
Trek er met deze kaart op uit!....

....maar eerst Nivea op Uw huid!

Hansaplast „elastisch”

Het ideale snelverband
voor kleine verwondingen.

Daarmede verzorgt U elke wond vlug en afdoende. Het desinfecteerende gaaskussentje werkt bloedstillend en kiemdoodend, terwijl de elastische pleister in elke beweging mee geeft. Koop nog heden een pakje Hansaplast „elastisch” Het is reeds vanaf 15 Cent verkrijgbaar bij apothekers en drogisten.

Hansaplast „elastisch” komt elk oogenblik van pas!

STOCKHOLM

De voorspoed van Zweden's hoofdstad, zooals die van 't geheele land zelf trouweas, is voor het grootste gedeelte te danken aan den rijkdom van 't land aan hout. De naam zelf, die „hout-eiland” beteekent, herinnert hieraan, al blijkt er verder weinig of niets van naar buiten. Want houten huizen zal men in Stockholm op enkele uitzonderingen na, als curiosa bewaard gebleven, nu vergeefs zoeken. Het Stockholm van heden is gebouwd van graniet. De huiseigenaar haalt het bouw materiaal op de plaats zelf, waar hij zal gaan bouwen, uit den rotsachtigen bodem: er gaan wel springstofpatronen in den grond, naar gelang van de benodigde ruimte nauwkeurig afgemeten, en uit den opgeblazen rotsbodem houdt men al precies de noodige kelderruimte over. De losgeslagen steen wordt voor het optrekken van de muren bestemd. Maar 't resultaat van dit alles is, zooals men licht kan raden, 'n stad van sombere, weinig sierlijke huizen en zakencomplexen, welke den indruk bij den toeschouwer wekken, alsof ze daar voor de eeuwigheid waren neergezet. Zooals Nederland zijn eigen architectuur kent, zoo vindt men ook in Stockholm een eigen, we zouden kunnen zeggen nationalen bouwtrant, althans voor wat de stad betreft. Men ontmoet er niet, zooals in zooveel steden van Centraal-, West- of Zuid-Europa, 'n overwegenden invloed van den klassieken Griekschen of van den gotischen bouwstijl. De Zweedsche architectuur heeft hier een uitermate streng karakter, waarvan men nochtans het imposante moet erkennen, waaruit kracht spreken en zelfverzekerdheid, terwijl haar bekroningen, in torens en tinnen, rank en gedurfd zijn. Het beroemde stadhuis van Stockholm, fier oprijzend aan het breede water van het Mälarmeer, met zijn slanken toren, van waaruit onze vogelvlucht-foto genomen is, mag daarvan een frappant voorbeeld heeten, evenals het rijzige operagebouw met zijn lichtgrijze, zware kolonnade.

Als tegenstelling, misschien ook als onmisbare aanvulling van het sombergrijze stadsschoon, spelen groen en bloemen 'n belangrijke rol in het leven van Stockholm. Een bloemetje vindt men, juist als in Nederland, in de eenvoudigste woning — bloemen vindt men in de schoollokalen, en de groote bloemenmarkt van Stockholm tegenover het concertgebouw is, evenals die van Brussel tegenover het stadhuis aldaar, beroemd om haar uitgebreidheid zoowel als om haar schilderachtigen aanblik. Elk openbaar plein in Stockholm heeft z'n bloemenbedden, z'n groene beplanting. Uiterst fraaie beeldhouwwerken en fonteinen sieren overigens verschillende hoekjes van de stad.

Weinig steden bieden zulk 'n prettig aspect aan den bezoeker, die haar van den waterkant nadert, als de Zweedsche hoofdstad. Hier vindt men zoo goed als geen hooge pakhuizen en dokken, geen goedkope havencafé's of logementen, geen minder aangenaam riekende kaden. Groote zindelijkheid heerscht overal.

Het „Venetië van 't Noorden”, zooals Stockholm om zijn vele en breede waterwegen wel genoemd wordt, dateert van de dertiende eeuw, van omstreeks 1255, toen deze stad gesticht werd, naar men zegt, door Birger Jarl, als 'n versterkte haven. Langzamerhand breidde zij zich uit over verschillende eilanden, gelegen rond het Riddarholmen (het ridder-eiland), en al deze eilanden werden onderling en met het vasteland verbonden door een netwerk van bruggen, vaak van groote lengte. Een ander oud stadsdeel is het Stadholmen, het stadseiland, een Zweedsche tegenhanger, als men het zoo noemen mag, van het Parijsche „île de la cité”. Dit eiland verdeelt het Mälarmeer in twee armen, Norr- en Söderstrom: Normalm is het stadsdeel gelegen op de Noordzijde, Södermalm het stadsdeel dat ten Zuiden van den zeearm ligt.

DE WERELD IN VOGELVLUCHT

Het oude eiland Stadholm of Staden is het middelpunt van den handel. Langs de breede scheepskade (Skeppsbro), welke zich uitstrekt ten Noorden en ten Oosten van het aldaar gelegen koninklijk paleis, is de aanlegplaats van de meeste zeeschepen: de beurs, de douanegebouwen en tal van handelsgebouwen en kantoren liggen in de onmiddellijke nabijheid. Op het Ridder-eiland ligt het Parlementsgebouw en een oude Franciskaansche kerk (Riddarholmskyrka) waar sinds Gustaaf Adolf, Zweden's grootsten koning, de vorsten van Zweden worden begraven. Tal van regeringsgebouwen bevinden zich eveneens op dit eiland. Normalm is het dertigste stadskwartier, met de Bank van Zweden, het nieuwe Parlementsgebouw, de beide koninklijke theaters en het paleis van den kroonprins, standbeelden van Karel XII en XIII van Zweden, en het centraal station.

Stockholm is de zetel van de regeering en de residentie van den koning, die alleen des zomers op een van zijn buitengoederen verblijf houdt. Stockholm heeft geen staats-universiteit, doch een bijzondere inrichting van hooger onderwijs met vier faculteiten. Het middelbaar onderwijs vooral staat in Zweden op een hoogen trap van ontwikkeling en Stockholm kent tal van inrichtingen op dit gebied, zooals het ook op kunstgebied een uitstekenden naam heeft. De industrieën, in Stockholm vertegenwoordigd, zijn van zeer uiteenlopenden aard: maar ze zijn in ieder geval de belangrijkste van het geheele land en nog driemaal groter dan die van Malmö of van Gothenburg, welke steden op de tweede en derde plaats komen. Zeer belangrijk zijn er, het spreekt wel bijna vanzelf, de scheepsbouw-industrie, de ijzer- en staalgietijen, want Zweedsch staal is wereldberoemd. Stockholm is de eerste stad van Zweden voor wat den importhandel betreft, de gelijke van Malmö voor wat den exporthandel aangaat, en alleen daarin overtroffen door Gothenburg, daar Stockholm 'n betrekkelijk gering aandeel heeft in den hout-exporthandel. Schepen met zeven meter diepgang kunnen nog de stad binnenvallen, en men dan gewoonlijk aan de reeds boven genoemde Skeppsbro en de Blasieholm-kade.

Zooals men op onze foto kan nagaan, heeft men vanaf den toren van het stadhuis een prachtig overzicht over de geheele hoofdstad, waarvan men hier wel het oudste en voornaamste deel op den voorgrond heeft. Geheel op den voorgrond ligt de gemeentelijke zweminrichting, een groot en kostbaar gebouw, zooals men ziet, met niet minder dan drie afdeelingen. Het eilandje juist daarachter wordt ingenomen door een club-restaurant: wat hooger op, in dezelfde richting, bevindt zich het Parlementsgebouw, en rechts daarvan het koninklijk paleis. De vierkante toren, die flauw zichtbaar aan den horizon daarboven opdoemt, is de toren van de Storkyrkan, de oudste kerk van de stad, dateerend van het jaar 1260. Geheel rechts op onze foto verheft zich de als een naald zoo scherpe ijzeren torenspits van de boven reeds genoemde Riddarholm-kerk, in haar vorm eenigszins herinnerend aan de lichte spits van de kathedraal van Rouen, den ranksten van Frankrijks torens. Degebouwen rond deze kerk zijn meest regeringsbureaux. Vermelden we nog volledigheidshalve, dat Stockholm in 1934 522000 inwoners telde, ongeveer evenveel als de Engelsche industriestad Sheffield, iets minder dan Lyon of Rotterdam, en iets meer dan onze Nederlandsche residentie, 's-Gravenhage.

Hinderlijke vetworpjes voor altijd verdwenen

„Nadat ik Radox een paar maal gebruikt had verdwenen de vetworpjes, die ik jaren gehad had. Het was een hardnekkig geval, waaraan ik ongeveer zeven jaar leed: het was op zijn zachtst gezegd lastig. Vetworpjes zijn een akelige ontsiering, daar het gezicht als bezaaid is met vlekjes. Een maand geleden kocht ik Radox en ik gebruikte het op de volgende manier: ik mengde een theelepel vol Radox in een kopje heet water en sponste mijn gezicht, speciaal mijn neus en kin, die het meest waren aangetast, eenige minuten lang. Ik droogde mijn gezicht en wreef er cold-crème op, dat ik er goed liet intrekken. Daarna sponste ik mijn gezicht met koud water af om de poriën te sluiten. Deze behandeling paste ik een week lang iederen avond toe, terwijl ik mij iederen morgen wachte in water, waar ik een weinig Radox in had gedaan. Ik ben nu trotsch op mijn frisse en gezonde teint: de vetworpjes zijn totaal verdwenen en ik ben van plan mij altijd te wassen in water, dat een weinig Radox bevat. Radox is zeer zuinig in het gebruik.”

Mej. K. W. te L.

Radox maakt in water zuurstof vrij, die de verstopte poriën reinigt, terwijl de zouten, die in Radox voorkomen, de onderhuidse kliertjes voeden en versterken, waardoor deze weer normaal gaan functioneeren en Uw huid er weer frisch en gaaf uitziet. Zelfs de meest hardnekkige vetworpjes verdwijnen. Radox is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en erkende drogisten à f 0.90 per pak, omzetbelasting inbegrepen, en in kleine pakjes à f 0.15.

De MODERNE METHODE OM OVERTOLLIG HAAR te verwijderen

Scheermessen behoren tot het verleden. Zij doen het haar slechts sneller en dikker aangroeien. Pasta's met een onaangename reuk en gevaarlijke poeders zijn verouderd. De moderne wetenschappelijke methode is om het haar met "crème" weg te vegen. Gebruik eenvoudig de Nieuwe Witte Vieto, een heerlijk geparfumeerde toilet-crème — wasch de plek met water af — elk spoor van haar is verdwenen. De huid blijft zacht, glad en blank. Geen stoppels, zooals door een scheermes worden achtergelaten — geen grove wederaangroei. Probeer nog heden Nieuwe Witte Vieto en maak voor altijd een eind aan de last van overtollig haar. Het resultaat wordt gegarandeerd of het geld terugbetaald. In tuben van 40 en 75 cent en f 1.25 bij drogisten, kappers en parfumeriezaken. GRATIS: Door een speciale overeenkomst kan elke lezer van dit blad een speciaal pakket NIEUWE VIETO ABSOLUUT KOSTELOOS bekomen. Zendt 10 cent in postzegels ter dekking van porto, verpakking en andere kosten. Adres: Firma B. Meindersma (Afd. U. 5.), Westerbaenstraat 154/158, Den Haag.

DE GROOTSTE KWAST DER EEUWEN

Door fatterigheid beroemd geworden zijn er méér: sir George Hewitt, de jonge lord Beaconsfield, de jonge Charles James Fox en andere Engelsen; de Duitse staatsman prins Kaunitz en de Fransche dichter Delille; maar de grootste faam als dandy verwierf George Bryan Brummell, te Londen geboren 17 Juni 1778. Zijn vader was toen particulier secretaris van lord North, en werd in 1782 sheriff van Berkshire: zijn grootvader was een winkelier geweest, die zijn inkomsten wist te vergrooten door appartementen te verhuren aan de aristocratie. Zijn titel, „Beau (Mooie) Brummell” is een soort-naam geworden. Hij studeerde tot zijn zestiende jaar (Eton en Oxford) en toonde toen een zekere letterkundige begaafdheid, maar ook al een buitengewone bezorgdheid voor zijn toilet; daarna kwam hij te Londen, en de prins van Wales (later George IV), aan wien hij op Eton was voorgesteld, en die gehoord had, dat Brummell een buitengewoon geestig ventje was, stelde hem aan tot vaandrig bij zijn regiment. Brummell klom op tot den rang van kapitein en verliet in 1798 den dienst. Het jaar daarop kreeg hij een erfenis van dertigduizend pond, en dank zij de vriendschap met den prins en zijn vrienden smaak gaf hij van toen af in de heerenmode den toon aan.

Hij was kolossaal zeker van zichzelf en zeer gevat, kreeg dus een reputatie van geestige onbeschaamdheid, waaromtrent tal van verhalen zijn blijven voortleven. Zoo gebeurde het eens, dat Brummell bij den prins in de kamer zat, en zich traag naar hem toekeerde en zei: „Wales, bel eens voor me.” De prins zei niets, trok aan het belkoord en beval den lakei, die binnenkwam, het rijtuig van den Beau te laten voorkomen.

Volgens een ander verhaal is er een tijd geweest dat de prins, om welke reden dan ook, niet meer met zijn vroegeren vriend wenschte om te gaan. Op een dag kwam de prins, leunend op den arm van lord Morod, Brummell met diens vriend lord Alvanley (ook een beroemden kwast) tegen. De prins bleef even met Alvanley staan praten, maar keek langs Brummell heen, alsof die lucht was. Toen de prins doorliep wendde Brummell zich zoo nonchalant mogelijk naar zijn metgezel en vroeg: „Zeg, Alvanley, wie is die dikke vriend van je?” Een steek, die dubbel raak was, want als de kroonprins één gevoelige snaar had, dan was het zijn corpulentie.

In de dagen zijner mode-heerschappij bestond het meest gewone gewaad van den dandy uit een blauwe jas met koperen knopen, een leeren broek, hooge laarzen en een stijve witte das, die het hoofd zoo rechtop hield, dat de drager onmogelijk naar beneden kon kijken en zijn eigen teenen zien. Brummell's dassen werden te Londen algemeen besproken. Hij liet ze ontwerpen door den voornaamsten portretschilder van den dag. Hoeveel tijd en zorg hij schonk aan het omdoen blijkt uit het verhaal van een vriend, die bij hem op visite kwam vóór hij klaar was met kleeden. Onderweg naar de kamer van den Beau kwam hij diens bediende tegen, de trap af gaande met een blad, waarop een groot aantal halssterten lag.

„Wat heb je daar?” vroeg de bezoeker.

„Dat zijn onze mislukkingen,” gaf de knecht hooghartig ten antwoord.

Een even groote aandacht had Brummell voor zijn handschoenen over. Hij hield vol, dat geen mensch in staat was, een goed paar handschoenen te maken. Hij droeg dus aan iedere hand twee stuks, één die heelemaal gebouwd was op den duim, en een, die de vingers en de rest van de hand waardig dekte. Er waren steeds drie kappers bezig om zijn haar op te maken; er werkte er een aan den voorkant, een aan de slapen en een aan het achterhoofd. Zijn schoenen maakten alle fatten jaloersch. Een vriend vroeg hem eens: „Zou ik mogen weten, waar je je schoensmeer koopt?”

Brummell schudde het hoofd. „O, kerel, die schoensmeer — die ruïneert me. Ik wil 't je wel in vertrouwen vertellen: de duurste champagne moet er in.”

Een concurrent van Brummell in de elegante Londensche wereld van dien tijd was de heer Kelly, befaamd door zijn kleeren en vooral door de smeer, die hij voor zijn schoenen gebruikte. Hoeveel eerbied de laarzen van Brummell eenieder ook inboezemden, toch was hij blijkbaar jaloersch op Kelly, die, naar beweerd wordt, bij een brand om is gekomen, in een poging, om zijn schoenen te redden uit het huis van zijn zuster. Zoodra zijn dood bekend werd sloegen de andere dandies aan 't vechten om zijn huisknecht. Brummell vond hem het eerste, en vroeg, welk loon hij wenschte. Kelly had hem honderdvijftig pond per jaar betaald, zei de knecht, maar hij was tweehonderd waard. Brummell glimlachte.

„Als u er guinjes van wilt maken, zal ik u graag verzorgen,” Brummell vond 't te duur, maar lord Plymouth gaf den bediende zijn tweehonderd gulden per maand, en smaakte daardoor het genot, de meestberoemde schoenen van Engeland te dragen voortaan.

Kieskeurigheid op het punt van kleeding en toilet is 'n dure eigenschap. Brummell boette er zijn vermogen bij in, en door zijn scherpe tong verloor hij de vriendschap van zijn koninklijken beschermer. Brummell ging achteruit en moest eindelijk (in 1816) naar Calais vluchten, om aan zijn schuldeischers te ontkomen. Hier worstelde hij veertien jaren door; van tijd tot tijd kreeg hij eenige hulp van zijn vrienden in Engeland, maar steeds zat hij tot over zijn ooren in de schuld. In 1831 kreeg hij door de goede zorgen van die vrienden het baantje van Britsch consul te Caen, waaraan een bescheiden salaris verbonden was, maar twee jaar later werd die betrekking opgeheven. In 1835 verloren de Fransche schuldeischers van den Beau, te Calais en te Caen, hun geduld en lieten zij hem in hechtenis nemen, maar weer reddden hem zijn vrienden. Zij betaalden zijn schulden en hielpen hem aan een klein inkomentje.

Zijn angstvallige zorg voor zijn toilet was inmiddels verdwenen: hij zag er sjofel en morsig uit. In 1837 werd hij tweemaal achtereen door een beroerte getroffen. Er werd een plaatsje voor hem gevonden in het armenhuis Bon Sauveur te Caen, waar hij 30 Maart 1840 stierf.

Alvanley volgde hem op als koning der modegekken.

De vrouw van vandaag weet wat moderne lichaamsverzorging beteekent. Zij weet, dat zij op dit gebied niet voorzichtig genoeg kan zijn. Daarom eischt ze Nefa - het ideale damesverband. Veilig, praktisch en hygiënisch. Nefa is onzichtbaar bij elke kleding.

Nefa
NEDERLANDSCH FABRIKAAT
25 ct. 35 ct. 50 ct. p. 10 stuks

R-404-G

Als Uw Haar uitvalt helpt

Silvikrin

De Natuurlijke Haarvoeding

Voorkomt en bestrijdt haaruitval. Bevordert den groei, bestendigt de gezondheid van de hoofdhuid en verwijdert de roos welhaast direct.

**Zet nog heden een
flacon op Uw waschtafel.**

Silvikrin, de vinding van den vermaarden bioloog Dr. Weidner, is het nieuwe preparaat, dat door uitwendige toediening van de veertien organische haarbouwstoffen de haarovormende weefsels voedt en tot nieuwen, gezonden haargroei brengt.

Silvikrin Lotion f 1.25

In alle goede zaken

Wanneer U voor Uw hoofdhuid zorgt, dan zorgt Uw hoofdhuid voor Uw haar.

Leeg was de lange brug.

LENTE OM EEN OUDEN BURCHT!

HET KASTEEL „ALDENGHOOR” TE HAELEN

Om het oude slot is de lente komen jubelen, in al haar fleurige schoonheid.

Een heerlijke tooi van groen en bloemen omsiert de verweerde muren van het aloude kasteel „Aldenghoor” te Haelen, dat reeds in de dertiende eeuw bestond.

In dien tijd was het bevolkt met dappere ridders in hun glanzende harnassen en door edele, schoone jonkvrouwen in haar kenrige, statige kleedij.

Thans wonen er andere ridders, edelen voor God, want de bekende Missiecongregatie van Mill-Hill (Engeland) vestigde er sinds 1928 een studiecentrum, in het jaar, toen de eervoorde zusters Ursulinen, die in het kasteel haar intrek hadden genomen, vandaar zijn vertrokken.

We geven hier enkele regels over de geschiedenis van dit slot.

Het kasteel te Haelen, ook Aldenghoor genoemd, behoorde voor meer dan vijf eeuwen aan het adellijk

geslacht Van Boetzelaar. Het was zeer versterkt en vertoonde een vierkantenvorm, met zware torens op alle hoeken. In den dertigjarigen oorlog werd het kasteel meerdere malen belegerd, ingenomen en gedeeltelijk verwoest.

Het is in den loop der tijden voor een groot deel gerestaureerd. De grachten en één der oude bastions zijn nog in denzelfden vorm overgebleven.

Een aardig verhaal over dien ouden, resteierenden toren is bekend.

Een Zweedsch leger omsingelde het kasteel en had zich reeds gedeeltelijk meester ervan gemaakt.

Een der freules van Boetzelaar, die niet in de handen der vijanden wilde vallen, vluchtte met een kamerdienares in den thans nog bestaanden toren en verdedigde zich zooveel zij

kon tegen de belegeraars.

Deze moedige daad maakte indruk op den bevelvoerder der Zweedsche bende. Hij bewonderde deze

Een schoon doorkijkje.

Zonneschijn rond den reus.

Tusschen de bloeiende boomen.

Kasteel „Aldengoor“.

Bij de broekkassen.

vrouwelijke kloekheid en staakte de belegering. Hij verstrekte den dames een vrijgeleide en spaarde voorts het kasteel.

Een dergelijke hoffelijkheid kon alleen in die tijden nog bestaan. Vandaag aan den dag is de oorlog zooiets beestachtigs geworden, dat men niets en niemand meer ontziet, vooral niet meer vanuit de lucht. Want het is te verwachten, dat de vliegtuigen dood en verderf zullen zaaien in de zeer bevolkte centra der steden en dat zij geen opden van dagen en kinderen-in-de-wieg zullen sparen!

Jugend en schoonheid.

God behoeft ons te allen tijde voor den modernen oorlog, zonder hoffelijkheid en het minste mededooogen.

Vervolgen wij echter de interessante historie van het kasteel.

Circa 1629 werd het slot verkocht door de familie Van Boetzelaar aan baron Cambert de Keverberg, die van Saksisch geslacht was en gouverneur van Dusseldorf.

Bij zijn overlijden kwam het kasteel aan zijn zoon Jan Caspar de Keverberg d'Alden-Goor.

Thans behoort het fraaie slot nog steeds aan de

Een prachtig hoekje.

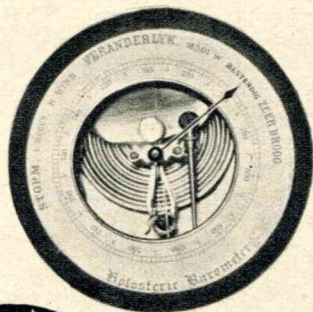
familie Keverberg, maar het is, zooals wij reeds schreven, bewoond door de missionarissen van Mill-Hill. Wij brachten 'n bezoek aan den ouden burcht met de moderne Godsriders en geven daarvan de recente kiekken.

Men kan zich overtuigen van de schoonheid van dit oude bouwwerk en van het feest der lente, dat, in bloemen en frisch groen, waarneembaar is rond de historische muren.

H.

De oude wachter bij de poort.

Bestendig!

Ja bestendig, niettegenstaande veelvuldig waschen, tellen zonneshijn en allerlei weersinvloeden, dat is Indanthren!

Katoenen stoffen, kunstzijde en linnen in levendige en zonnige kleuren - alles wordt Indanthren geleverd!

Laat de zon daarom vrij in Uw woning schijnen!

Maar ook Uw kleding zal niets te lijden hebben van de zon of een onverwachte regenbui, want Indanthren geleverde stoffen zijn onovertroffen waschecht, lichtecht, weerecht.

Let op het merk
INDANTHREN!

Indanthren

FLIT

**BESCHERMT
UW KLEEREN
TEGEN
VERNIELLENDE
MOTTEN**

**FLIT dankt haar groote werkzaamheid aan bijzondere bijmengsels
Wacht U voor surrogaten**

VERTROKKEN NAAR EEN ONBEKEND ADRES

DOOR PHILIP CLIFTON

Toen John Hunter tegen het invallen van de duisternis het drukke kruispunt overstak van Moorgate en London Wall was hij zóó in gedachten verdiept, dat hij er zich geen oogenblik rekenschap van gaf in welk een gevaarlijke positie hij zich bevond. Hij hoorde noch het angstaanjagend claxongeluid van de auto's die van links en rechts op hem kwamen afstuiven, noch het merg en been doordringend geknars van de remmen, of het geschreeuw van de menschen op de trottoirs. Pas toen een toesnellende agent hem op het laatste oogenblik wegrukte voor een zwaren vrachtauto, die hem dreigde te verpletteren, keek hij verschrikt op en werd hij zich zijn roekeloosheid bewust.

„Neem me niet kwalijk,” stotterde hij, den boozen blik van den agent ontmoetend. „Ik liep over iets te denken en...”

„Daar is het trottoir voor en niet de rijweg,” zei de agent barsch, terwijl hij hem veilig naar den overkant bracht.

John Hunter liep door. Tien passen verder was hij den schrik te boven en het gebeurde vergeten. Zijn gedachten keerden terug naar het onderwerp, dat hem zoo diep bezig had gehouden. Hij liep te berekenen wat er in Parijs of Brussel te maken viel van een bedrag van negenhonderd pond. Veel geld wás het niet, maar toch wel een aardig sommetje.

Hij bezat slechts een bedrag van drie shillings — ternauwernood voldoende voor 'n armoedige kamer voor den nacht en een sober ontbijt.

„Ik doe het,” mompelde hij eensklaps. „En morgenvroeg met het eerste vliegtuig naar Parijs.”

Tien minuten later kocht hij in Moorgate Station een kaartje voor Beaconsfield en stapte in den gereedstaanden trein.

Het maantje zeefde een grillige lichttekening door de takken der oude boomen, die zich rond het kleine landhuis van Andrew Hunter verhieven. John Hunter stond in de schaduw en draaide geruischloos de keukendeur van slot. Dat was zijn voornaamste bezigheid geweest zolang hij hier had gewoond: de sloten en de scharnieren van de deuren te smeren, zoodat hij in het holst van den nacht binnen kon komen, zonder oom Andrew te wekken.

In de keuken trok hij zijn schoenen uit en sloop de gang in. De twee deuren links gaven toegang tot de zitkamer en de slaapkamer van oom Andrew. Rechts bevond zich de trap naar boven, waar de oude Elizabeth sliep en waar ook hij tot vanmiddag zijn kamer had gehad. Aan de onderste trede bleef hij even luisteren. Duidelijk kon hij de snorkende ademhaling van de huishoudster hooren. Zij was hardhoorend en hij had dus niets van haar te vreezen.

Voorzichtig duwde hij de deur van de zitkamer open. Daarbinnen was het voldoende licht, om alle voorwerpen duidelijk te kunnen onderscheiden, maar ook al was het aartsdonker geweest, zou hij den weg gevonden hebben zonder zich ergens aan te stooten. Op zijn teenen sloop hij naar de verbindingsdeur, die toegang gaf tot de slaapkamer. Zij stond open en op den drempel bleef hij even staan luisteren en turen. De maan bescheen een ouderwetsch ledi-

kant en op het witte kussen een oud, gebaard gelaat. Oom Andrew sliep heel rustig en stil, zelfs zijn ademhaling was niet hoorbaar.

Op handen en voeten sloop hij naar de tafel. Terwijl zijn hand een bos sleutels omklemd, zond de torenklok van het kleine Blackwell Heath twee heldere slagen door den stillen nacht uit. Hij schrok er hevig van en dook ineen voor de tafel. Maar niets bewoog zich in het witte bed en even zacht als hij gekomen was, verliet hij de slaapkamer weer.

Een oogenblik later had hij de lade van de schrijftafel opengesloten. Zijn tastende hand vond een chequeboek en een bundeltje bankpapier. Toen hij de biljetten tusschen zijn vingers hoorde ritselen ontsnapte hem een zucht van verlichting. Oom Andrew had er gelukkig niet aan gedacht het geld, dat hij 's morgens ontvangen had, een veiliger bergplaats te geven.

Negenhonderd pond — het geld was nog niet aangesproken. Hij stak het weg en wierp een nieuwsgierigen blik in het chequeboek. Een aantekening van oom Andrew vermeldde een bankcontto van ruim elfduizend pond. Dat en misschien nog méér zou eenmaal het zijne zijn geweest, indien hij zijn vingers niet uitgestoken had en zich tevreden had kunnen stellen met de ruime toelage, die hij ontving. Thans waren zijn kansen verkeken — na dezen diefstal zou oom Andrew hem zéker ontfangen. Misschien deed hij zelfs wel aangifte van het geval. Maar dát liet hem onverschillig — hij was niet van plan ooit naar Engeland terug te keeren, of zijn adres bij de politie achter te laten.

Voor hij den terugtocht aanvaardde luisterde hij nog even, of hij geen onraad hoorde. Maar zoowel in als buiten het huis bleef alles stil. Oom Andrew sliep vaster dan gewoonlijk, niet eenmaal hoorde hij een beweging in het bed.

John Hunter wierp nog een laatsten blik door het vertrek. Toen sloop hij de gang en de keuken in, sloot de buitendeur en wierp den sleutel weg. In het holst van den nacht liep hij terug naar Beaconsfield en nam den eersten trein naar de City. Daar stapte hij over voor Croydon, verliet den trein, stapte in een vliegtuig en zag niet lang daarna de Engelsche kust onder zich verdwijnen.

Omstreeks één uur dien middag trilde in Engeland de stem van den radioomroeper door den aether. „De heeren Holden en Cobbs, zaakwaarnemers te Londen, zijn tot hun leedwezen verplicht kennis te geven aan den heer John Hunter, tot gisteren woonachtig in Blackwell Heath, doch vertrokken naar een onbekend adres, dat zijn oom Andrew Hunter vermoedelijk omstreeks middernacht overleden is aan hartverlamming. De heer Hunter wordt verzocht zich ten spoedigste ten kantore van Holden en Cobbs te vervoegen ter regeling van de begrafenis en de afdoening der nalatenschap...”

Ongeveer op hetzelfde oogenblik kroop John Hunter in een klein Parijsch pension na een vermoeienden nacht diep onder de dekens, om een paar uren te slapen. Voor hij zijn oogen sloot mompelde hij glimlachend: „John Smith is ook een aardige naam. John Hunter heeft afgedaan — vertrokken naar 'n onbekend adres...”

De verzorging van Uw huid eischt...

voorzichtigheid in de keuze van Uw zeep! Kiest het Old Cottage merk, de zeep die een weldadigen invloed uitoefent op de huid en Uw charme verhoogt. Let op den naam

„Grossmith”

Importeurs:
RICHARD WERNEKINCK & Co.
Huddestr. 9
Amsterdam-C.

**Grossmith's
Old Cottage
Lavender Zeep**

Overdadige Transpiratie

Normaal transpireeren is gezond
Overdadig transpireeren schaadt

Donkere plekken onder de armen, iedereen ziet ze; een onaangename geur, iedereen merkt hem op. Behalve Uzelf. Wanneer men zich afwendt, zoodra U ergens verschijnt, U laat staan na een kort gemompeld excuus, zoek dan niet naar een andere reden. Doe er dan direct iets tegen.

Maar stop in geen geval de transpiratie, een natuurlijke functie van het lichaam. Het kost Uw gezondheid, wanneer U het uittreden van schadelijke vochten door de transpiratieklieren geheel zou beletten. Gebruik Odorex-Transnosan van Prof. Dr. Polland, dat de transpiratie normaal maakt, d.w.z. gezond, onmerkbaar en onzichtbaar.

Reeds na de eerste toepassing voelt U een heerlijke verfrissing en verlichting. En ironische blikken van Uw vrienden en de verteerde plekken in Uw kleding behoeft U niet meer te vreezen. Koop nog heden een flacon met aseptische watten voor 94 cts., voldoende voor vele maanden.

In alle goede zaken

Odorex tegen overdadige transpiratie

De groote match tusschen M.V.V. en Willem II te Maastricht. Spelmoment uit deze ontmoeting voor het doel van Willem II.

M.V.V. en Willem II deelen de punten (1-1). Aanval op het Maastrichtsche doel.

Sport van de week

Concours hippique te Vught. Een fraaie sprong van mej. M. Houben uit Tilburg op haar Razi, als deelnemer aan het groot springconcours.

Te Eindhoven werd Zondag de wedstrijd Brabantia-R.K. V.V.L. gespeeld, welken de gasten met 2-1 wonnen. Kiekje voor het doel van Brabantia.

Intusschen heeft Brabantia nu weer de beste kansen gekregen. De Eindhovenaren hebben een punt voorsprong op hun Heemsteedsche concurrenten. Wanneer Brabantia en H.B.C. nu elk nog eenmaal winnen, dan zal de laatste wedstrijd tusschen beide genoemde clubs te Heemstede de beslissing moeten brengen.

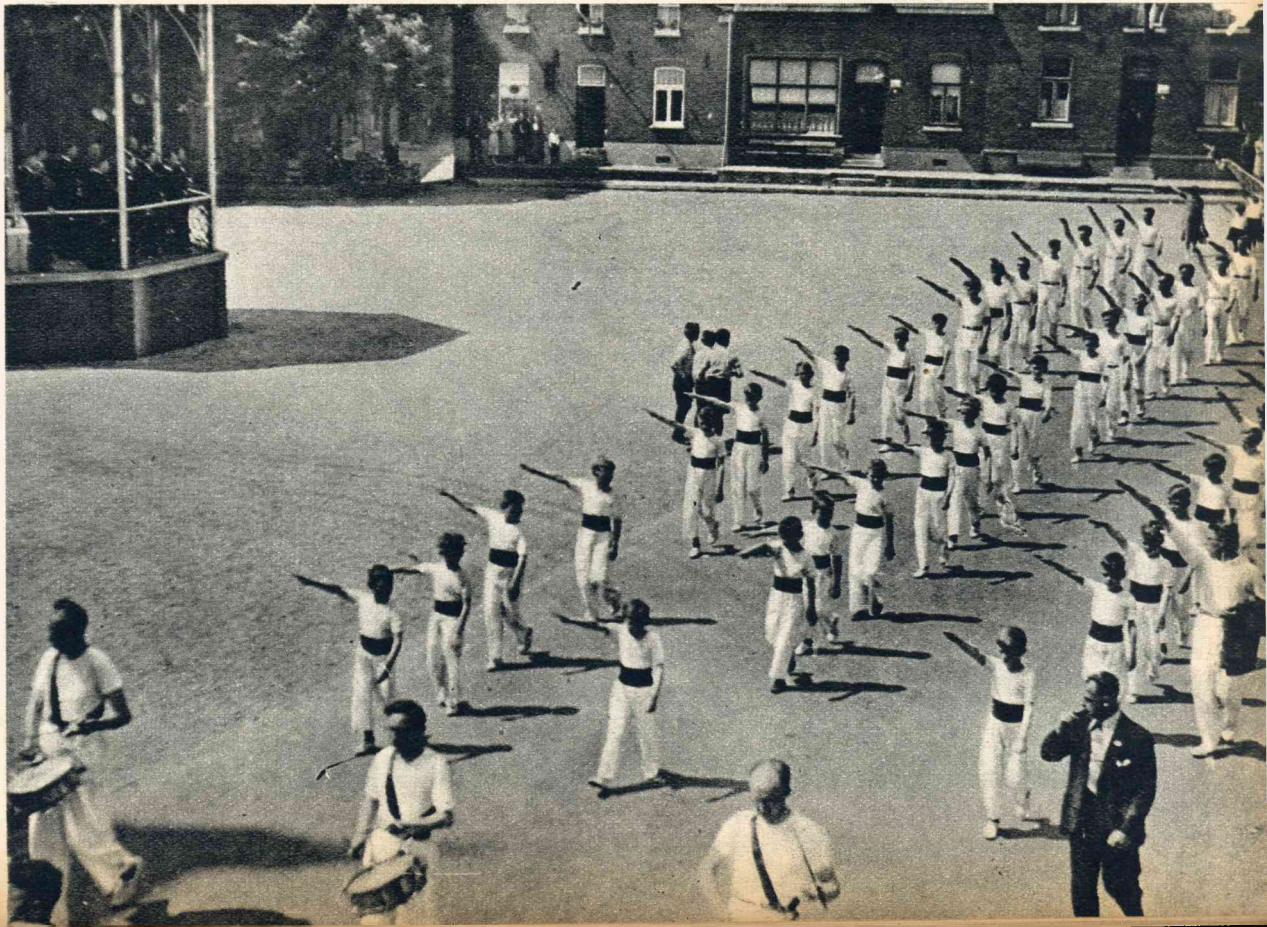
Voorloopig kan men er nog van lusten. De hemel blijft strak blauw en wanneer de temperatuur nu nog een klein beetje stijgt, dan zal men zoo langzamerhand wel tot de ontdekking komen dat er toch iets abnormaals in deze zweetvoetballerij zit.

Er komt nu toch eenige teekening in den promotiestrijd der K.N.V.B.-ers in 't Zuiden. In 'n haast tropische hitte is Zondag 't programma verder afgewerkt met de wedstrijden M.V.V.-Willem II en Middelburg-Miranda. Het belangrijke treffen in de Limburgsche hoofdstad eindigde in een gelijk spel, zoodat Willem II thans de beste troeven in handen heeft. De Tilburgenaren alleen nog hebben hun lot in eigen handen. M.V.V. zoowel als Miranda zijn afhankelijk geworden van hetgeen Willem II in de beide resterende wedstrijden zal doen. Laatstgenoemde hebben een voorsprong van 2 punten op de eerste-klassers en zelfs van 4 op Miranda. Middelburg speelt geen rol meer. Waarschijnlijk zal de plaats van M.V.V. dus door Willem II worden ingenomen, hetgeen wil zeggen dat één van de oude Zuidelijke garde het veld moet ruimen voor een eveneens oudgediende.

De I.V.C.B.-kampioenscompetitie is eveneens nog in vollen gang. Zondag werden twee wedstrijden gespeeld, nl. te Eindhoven Brabantia-R.K.V.V.L. en te Heemstede H.B.C.-V.V.A.

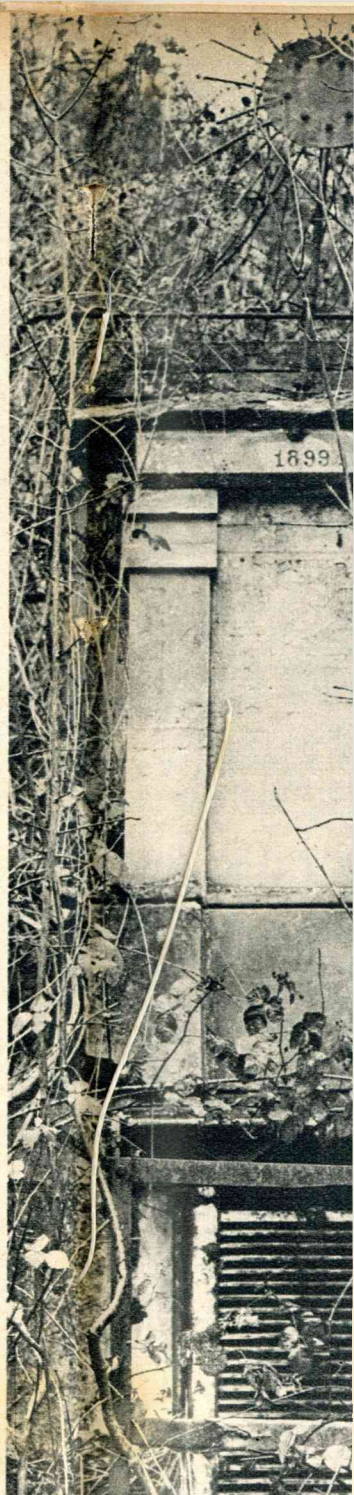
H.B.C., dat er het beste voor stond, heeft op eigen terrein een gevoelige nederlaag van de Amsterdammers te slikken gekregen, die hiermede revanche namen op het pak slaag, dat zij een week tevoren van H.B.C. opliepen.

Feest van den Noordelijken Kring van den R.K. Limb. Gymn.- en Athletiekbond te Swalmen. Overzicht tijdens het defilé voor de autoriteiten op het Marktplaatsplein.

Machtige pijlers werden door de steenhouwers uitgespaard en dragen het zoldergewelf in de onderaardsche stad, die bij het Fransche dorpje Naours in den krijtheuvels is uitgehouwen. Aan weerszijden van de pilaren op onze foto vindt men een drietal kapelletjes.

De uitgang van een luchtkoker in de heuvel, gerestaureerd in 1899.

»EEN ONDERAARDSCHE STAD«

Uitgehouden in de krijtheuvels

REEDS IN HET STEENEN TIJDPERK WOONDEN ER MENSCHEN

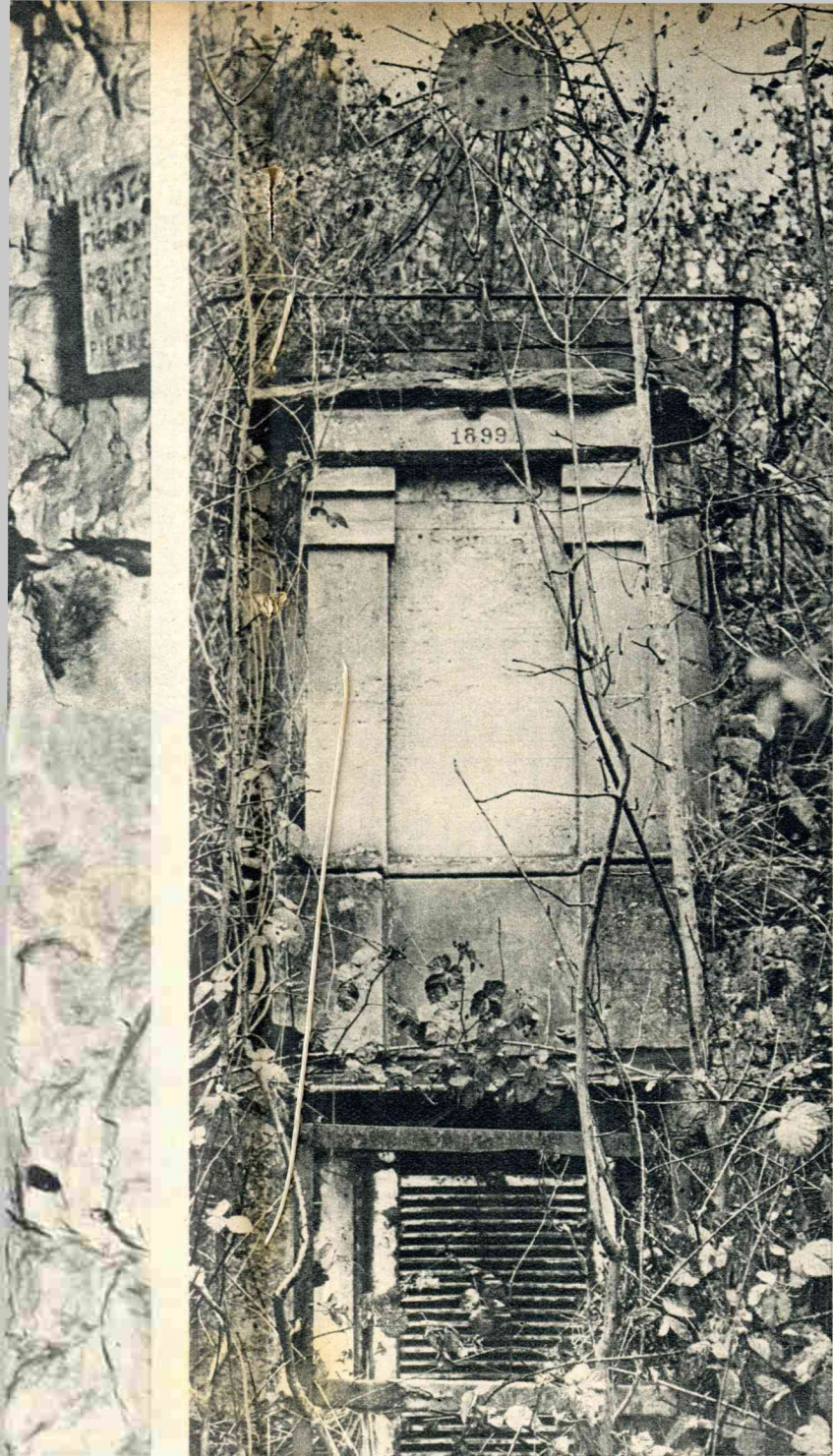
Vijftig jaar geleden, in den zomer van 1887, deed abbé Danicourt, een geestelijke van de parochie Naours, in het Somme-gebied tusschen de stadjes Amiens en Doullens, 'n opzienbarende ontdekking. Op een zijner wandelingen over 't heuvelig terrein der omgeving stiet hij bij toeval op een opening in den grond, welke bij nader onderzoek de toegang bleek te zijn tot een serie onderaardsche galerijen, zich uitstrekkende over een totale lengte van twee kilometer, op een diepte van ongeveer dertig meter onder de krijtheuvels daar ter plaatse.

Verdere onderzoekingen leidden tot de conclusie, dat hier in het steenen tijdperk reeds menschen gewoond moesten hebben, en dat in het gallo-romeinsche tijdperk deze berggangen bewoond moeten zijn geweest door vluchtelingen, die ze vergrootten en verbeterden, om achtereenvolgens gebruikt te worden als tijdelijke schuilplaats door verschillende generaties, gedurende de oorlogen en

vijandelijke invallen, welke zoo vaak Picardië een onbewoonbaar gebied maakten. In de middeleeuwen dan driehonderd kamers was met alleen plaats voor de menschen, maar tevens voor het vee en de voorraden. Weer later maakten zoutsmokkelaars, onder Lodewijk XIV en XV, van de grotten gebruik, want abbé Danicourt ontdekte er een formeel zout-opslagplaats. Verder dienden de onderaardsche verblijven natuurlijk tot schuilplaats voor allerlei gespuis en geboefte. In den loop der vorige eeuwen moesten de boerinnen uit den omtrek gedurende koude winters daar een onderkomen hebben gezocht, en gezamenlijk haar wol te spinnen. Met elken nieuwen inval werden in den loop der eeuwen de gangen uitgebreid en doorgetrokken, zoodat zich als het ware een onderaardsche stad vormde met verschillende kwartieren. Nog duidelijk kan men opheden de plaatsen aanwijzen waar bv. de stallen zijn geweest. Daar, waar verschillende gangen samen kwamen, ontstonden vrij groote ruimten voor bijeenkomsten. Damp en rook ontsnapten door enorme luchtkokers, welke, om de aanwezigheid van menschen onder den grond niet te verraden, door een

Links In een der onderaardsche ruimten vond men het skelet van een paard.

De kapel van St. Martin, een der drie kapellen, die zich, dertig meter onder de krijtheuvels, in de onderaardsche stad nabij Naours bevinden.

zeer vernuftig systeem van dwarsgangen tot twee hoofdpijpen werden vereenigd, welke op hun beurt uitkwamen in de schouwen van twee molenaarswoningen op den heuvel gebouwd. Een list, welke steeds schitterend werkte. Voor nadere gegevens mogen we onze lezers wel naar de uitvoerige bijschriften onder onze foto's verwijzen.

Abbé Danicourt, die in 1887 de onderaardsche stad van Naours ontdekte.

Doorzicht van een der dertig straten of galerijen.

in den krijt- De uitgang van een luchtkoker in den heuvel, gerestaureerd in 1899.

E STAD« uvels

vijandelijke invallen, welke zoo vaak Picardië tot een onbewoonbaar gebied maakten. In de meer dan driehonderd kamers was niet alleen plaats voor de menschen, maar tevens voor het vee en de voorraden. Weer later maakten zoutsmokkelaars, onder Lodewijk XIV en XV, van de grotten gebruik, want abbé Danicourt ontdekte er een formeele zout-opslagplaats. Verder dienden de onderaardsche verblijven natuurlijk tot schuilplaats voor allerlei gespuis en geboefte. In den loop der vorige eeuw moeten de boerinnen uit den omtrek gedurende koude winters daar een onderkomen hebben gezocht, om gezamenlijk haar wol te spinnen. Met elken nieuwen inval werden in den loop der eeuwen de gangen uitgebreid en doorgetrokken, zoodat zich als het ware een onderaardsche stad vormde met verschillende kwartieren. Nog duidelijk kan men op heden de plaatsen aanwijzen waar bv. de stallen zijn geweest. Daar, waar verschillende gangen samenkamen, ontstonden vry groote ruimten voor bijeenkomsten. Damp en rook ontsnapten door enorme luchtkokers, welke, om de aanwezigheid van menschen onder den grond niet te verraden, door een

Links In een der onderaardsche ruimten rond men het skelet van een paard.

RIDDER ZONDER VREES OF BLAAM

door Richard Connell

✱

En wanneer komt die millionair?" "Hij kan bij wijze van spreken ieder oogenblik komen, lieve. Mac Klintoek schreef dat hij vandaag uit Londen zou vertrekken."

"Zoo spoedig al?" vroeg Rosa verrast. "Ik zal probeeren erg aardig voor hem te zijn, vader," beloofde zij. "Misschien besluit hij er dan wel toe."

Graaf Bingley knikte. "Je moest er maar vast op rekenen, dat we voor een maand bij tante Julia gaan logeeren, lieve. De hemel moge me bijstaan."

"Denkt u dan, dat uw millionair meteen zal blijven, vader?"

"Ik geloof wel dat het zijn bedoeling is, als Bingley Castle hem bevalt," zuchtte graaf Bingley. "Erg aantrekkelijk lijkt me de geschiedenis nog niet. Ik had liever een maand bij een tandarts gelogeerd dan bij tante Julia. Ik begrijp nog steeds niet, waarom ze schapensaus laat inschenken voor port. Maar we kunnen er niet aan denken voor die maand in 'n hotel te gaan logeeren. We zullen het moeten nemen zooals

het valt. Zoolang het onzen betalenden logé belijft door de historische dreven van Bingley Castle te dwalen, zullen we ons dus maar neerzetten aan de tafel van de vroolijke Julia."

Het gesprek werd eensklaps verstoord door een klopje op de deur. "Dat is Crump," ried graaf Bingley. "Niemand anders dan hij is gewoon zoo bescheiden aan te kloppen. Kom maar binnen, Crump."

De butler van Bingley Castle trad binnen, een man met een vriendelijk gezicht. De jaren hadden hem traag gemaakt, het aantal van zijn haren doen verminderen en zijn omvang vergroot. Als hij gekleed was geweest in een badpak, een kimono, of in welke andere zonderlinge kledij ook, dan zou hij er toch nog altijd hebben uitgezien als een echte Engelsche butler.

Toen hij binnentrad leek het, of hij van streek was geraakt door de een of andere buitengewone gebeurtenis. "Excuseer mijn vrijpostigheid, meneer," begon hij outdaan, "maar er bevindt zich 'n persoon op het landgoed, die zich zeer zonderling gedraagt."

"Inderdaad?" vroeg graaf Bingley kalm. "Doe me 'n plezier en zeg niets tegen 'm, Crump."

"Wat voert hij dan uit?" informeerde lady Rosa. "Hij omhelst een paard, mylady," antwoordde Crump.

"Dat moet hij hier niet doen," zei graaf Bingley hoofdschuddend. "Zeg hem, Crump, dat ik zelf een dierenvriend ben, maar dat hij daar een andere plaats voor moet opzoeken."

"Ken je hem soms, Crump?" vroeg Rosa.

"Neen, mylady, ik heb hem nog nooit gezien."

"Kan het geen kennis van jou zijn, Esmé?"

"O, neen, meneer," ontkende de butler haastig.

"Ik weet zeker, dat niet één kennis van kapitein Duff-Hooper zóó'n paard kan hebben. Het schijnt dronken te zijn en probeert te dansen."

"Hemeltjef, ook dat nog," zuchtte graaf Bingley. "Zorg dat hij wegkomt, Crump. Laat hij onmiddellijk inrukken. Ik verwacht een voornamen bezoeker en hij kon wel eens afgeschrikt worden bij den aanblik van zoo'n onwijken vent, die op een paard staat te dansen."

"Excuseer me, meneer — het is het paard dat dronken is en poogt te dansen," verbeterde Crump.

Graaf Bingley liep naar het venster, dat uitzag op het park. Met een peinzenden blik beschouwde hij een monsterachtig soort paard, dat allerlei dwaze bewegingen en passen uitvoerde, terwijl zijn berijder alle moeite deed om in het zadel te blijven en zijn armen om zijn hals geslagen hield.

"Ik wou dat ik een paard bezat dat zulke kunstjes kon," trad hij van het venster terug. "Als ik niet toevallig als 'n graaf van Bingley geboren was,

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE

Ernest Bingley, van nature een groote droomer en fantast, woont geheel alleen in het stadje Bear Falls (staat Iowa in Amerika) en drijft er een zaak in het opzetten van dieren. Hij is een heel ver familielid van den graaf van Bingley — hoewel deze van z'n bestaan niets afweet — en hoopt sinds jaren z'n voorvaderlijk kasteel in Engeland eens een bezoek te kunnen brengen. Een buurman van hem, mijnheer Slooem, wil de zaak voor een zijner zoons koopen en biedt 'n som van vijftienduizend dollars. Voor den worstjesfabrikant Wyncoop moet Ernest een paard opzetten, waarmede hij op de jaarbeurs zijn stand wil opkluiseren. Hoewel Wyncoop's inzending ongetwijfeld de mooiste is, besluit de jury hem den eersten prijs niet toe te kennen, aangezien het opgezette paard z'n stand ontsiert. Tegen alle verwachting in wint Ernest dien prijs met een stand van geprepareerde vogels en dieren uit den staat Iowa — hij haalt zich hiermede den haat op den hals van den heer Wyncoop. Ernest is door de driehonderd dollars, welke hij als eerste-prijswinnaar verworven heeft, in staat een bezoek aan het kasteel zijner voorvaderen in Engeland te brengen. Zijn zaken worden intusschen waargenomen door den zoon van mijnheer Slooem. In Pennington, waar Bingley Castle gelegen is, huurt hij een ouden schonkigen schimmel, waarop hij, gelijk een ridder uit vroeger eeuwen, naar het oude kasteel rijdt. Hij is nog onbewust van het feit, dat de bewoners in dringende geldverlegenheid zijn. Nu kunt u verder lezen.

✱

zou ik beslist naar een circus zijn gegaan. En wie weet — ik zou het nog kunnen doen, Crump."

"Jazeker, meneer," stemde Crump beleefdheids-halve toe.

"Wel, geef den jongeman nu maar 'n shilling, bedank hem voor de voorstelling en verzoek hem heen te gaan."

Crump verdween en graaf Bingley keek zijn dochter aan. "Zou het niet het beste zijn, lieve Rosa, als jij onzen millionair door het kasteel rondleidde? Wat denk je?"

"Dat had ik me al voorgenomen, vader," antwoordde het meisje.

Er werd geklopt en Crump verscheen voor de tweede maal in de bibliotheek. "Meneer, de verdachte persoon die dat dronken paard omhelsde staat nu aan de deur. Hij zegt dat hij gekomen is om het kasteel te bezichtigen."

"Het kasteel? Hoorde je hem rammelen, Crump?" vroeg graaf Bingley levendig.

Crump schudde zijn hoofd. "Ik geloof niet, dat hij geluid gaf, meneer."

"Is het 'n Amerikaan?"

"Ongetwijfeld!" verklaarde de butler.

"Dan is het onze millionair!" riep graaf Bingley uit. "Laat hem hier, Crump."

"Terstond, meneer. Maar mag ik even opmerken dat u zich vergist als u denkt, dat die jongeman een millionair is! Hij ziet er heelemaal niet millionair-achtig uit. U zag zijn kleeren..."

"Jawel, maar wat bewijzen kleeren? Kijk maar eens naar mij. Denk je soms dat millionairs vergulde pakken dragen met diamanten knopen? Laat hem onmiddellijk binnen, Crump."

"Ja, meneer," zei de butler berustend. Bij de deur keerde hij zich echter nog eens om. "Maar sta mij toe nog even op te merken, dat als zóó'n man op zóó'n paard naar zóó'n kasteel komt rijden, als zóó'n man, zeg ik, millionair is, dan ben ik een zigeunerkoningin, meneer de graaf."

"Genoeg, Crump!" viel graaf Bingley op strengen toon uit. "Ik wil dat je zeer beleefd bent tegen dien meneer. Zelfs als zijn gedrag je 'n beetje ongewoon voorkomt. We zullen er allemaal profijt van hebben."

"Als meneer het wenscht, zal het natuurlijk

geschieden," zei Crump gedwee en daarop verliet hij eindelijk de bibliotheek.

Graag Bingley keek zijn dochter aan. "Hij moet zich hier terstond thuis voelen, begrijp je?" zei hij fluisterend. "Ik zal hem maar aanspreken in z'n eigen taal. Gelukkig spreek ik het Amerikaansch vrij goed. Dat heb ik in de bioscoop geleerd. Ssst, daar is ie."

Drie paar oogen richtten zich op de groote eiken deur van de bibliotheek. Het volgend oogenblik werd deze geopend. En Crump kondigde met een deftige stem aan: "De heer Ernest Bingley."

VIERDE HOOFDSTUK

Het was een zeer verbaasde Ernest Bingley, die de bibliotheek van Bingley Castle binnentrad. Alleen in zijn droomen had hij het voor mogelijk gehouden, dat hij nog eens aan 't hoogadellijke hoofd van zijn familie zou worden voorgesteld en op zoo'n heusche ontvangst was hij voor zijn shilling niet het minst voorbereid.

"Hoe gaat het u, meneer Bingley?" vroeg de graaf hartelijk, terwijl hij hem een hand bood.

Ernest maakte een stuiptrekkende beweging van verrassing, greep naar de gul toegestoken hand, struikelde helaas over het hardkleedje en dook naar het magere onderlichaam van kapitein Duff-Hooper, die met een „oef" ineenzakte.

Haastig hielp graaf Bingley Ernest op de been. "Ik... ik geloof dat ik struikelde," stotterde Ernest, die zich voelde als een 24-karaats gek.

"Het is een feit dat ik al jarenlang over dat verwenschte kleedje val," zei graaf Bingley ernstig. "Ik hoop dat u zich niet bezeerd hebt. Mag ik u mijn dochter voorstellen? Lady Rosa Bingley."

"Aangename kennismaking," zei Rosa, terwijl zij Ernest een hand gaf en hem belangstellend opnam.

"Kapitein Duff-Hooper," hernam graaf Bingley. De kapitein gaf Ernest een hand, alsof hij een gevaarlijk insect was.

"En thans," stelde de graaf zichzelf het laatst voor. "Mijn naam is Bingley."

"Zoo heet ik ook," merkte Ernest bescheiden op. Zijn stem beefde een beetje van emotie.

"Zeer merkwaardig. Is u misschien nog familie van ons?"

"Ik geloof het wel, meneer. Maar in zeer verre graad."

"Kom, kom, u hoeft er zich niet voor te schamen," vond de kasteelheer van Bingley Castle. "Interessant — we zullen na de lunch de moeite eens nemen in onzen stamboom te klimmen, meneer Bingley."

In Ernest's verbaasde ooren klonk dit als een uitnodiging om te blijven lunchen. Hij begreep er niets van. De graaf van Bingley was hem afgeschilderd als een echte Engelsche aristocraat, die absoluut ontoegankelijk was voor vreemden. En thans bleek duidelijk het tegendeel. Graaf Bingley ontving zijn astronomisch verre achterneef uit Amerika met evenveel gulle hartelijkheid en voorkomendheid, alsof hij zijn beste vriend was. Ernest bevoelde den shilling in zijn zak en vroeg zich af, of het gebruik wilde dat hij hem terstond aan den graaf zou overhandigen, dan wel den toegangsprijs bij het vertrek bescheiden op een tafeltje te deponeeren.

Lady Rosa trok plotseling zijn gedachten van dit netelige vraagstuk af. "Bent u allang in Engeland, meneer Bingley?"

"Neen, nog niet zoo lang, mylady," antwoordde hij.

"Wat is uw indruk? Zou u ervan kunnen houden?"

"Ik houd er reeds zeer veel van, mylady," verzekerde Ernest, denkend aan zijn droomen.

"A propos," kwam graaf Bingley beleefd tussehenbeide, „om half twee zijn we gewoon te lunchen, meneer Bingley. Misschien hebt u lust voor dien tijd een korten rondgang te maken door het kasteel. Of..."

„Heel graag, meneer,” verzekerde Ernest terstond.

„Dan zal mijn dochter u persoonlijk rondleiden,” verklaarde graaf Bingley. „Het is maar om een oppervlakkig overzicht te krijgen van het geheel. Méér zult u voorloopig waarschijnlijk niet wenschen.”

„Nee, meneer,” zei Ernest met een stem, die een beetje schor klonk. Hij was eindelijk tot de ontdekking gekomen dat hij niet droomde, maar dat alles werkelijkheid was. Hij was inderdaad aan de lunch op Bingley Castle genoodigd. . . .

Zijn gastheer liet hem nog niet terstond gaan. „Hoe gaat het tegenwoordig met de zaken in Amerika?” hernam hij met levendige belangstelling.

„Wel, dat is maar zoo-zoo, meneer,” antwoordde Ernest, terwijl hij aan de zaak in Bear Falls terugdacht.

„Hetzelfde dus als hier,” stelde graaf Bingley vast. „t Is hier waarschijnlijk nog meer zoo-zoo. Ik heb vaak lust gehad eens 'n reis naar de Vereenigde Staten te maken. Het zou een prettige sensatie zijn dat land eens te zien. Kent u er véél Indianen?”

„Nee, meneer, zelfs niet één,” antwoordde Ernest eerlijk.

„Verbazend!” viel graaf Bingley verast uit. „Ik had zoo het idee, dat ze in de steden woonden, sinds hun jachtvelden bebouwd zijn. Kent u dan misschien Greta Garbo?”

„Ook al niet, meneer,” moest Ernest bekenen.

„O, neen? Welnu, ik heb ééns het geluk gehad haar te zien. In levenden lijve, bedoel ik. Het was bij Ritz en ik stond zóó dicht bij haar, dat ik gemakkelijk haar bontmantel had kunnen aanraken. Ik heb het niet gedaan, maar daar heb ik later vaak spijt van gehad. Zoo'n kans krijgt men niet vaak in zijn leven, nietwaar?”

„Niet vaak, meneer,” stemde Ernest toe.

„A propos, u moet ook mijn verzameling filmsterren eens zien,” ging graaf Bingley voort. „Als zoiets u interesseert, wil ik zeggen.”

„Zeer zeker — ik zal ze heel gráág willen zien,” verklaarde Ernest geestdriftig.

Lady Rosa vond het eindelijk genoeg. „Als meneer Bingley het kasteel nog vóór de lunch wil zien, dan moeten we ons haasten,” merkte zij plotseling op.

„Zeker, kind, je hebt gelijk,” stemde graaf Bingley toe.

„Wilt u dan maar met me meegaan, meneer?”

„Of ik wil?” sprong Ernest op. „Ik bedoel zeer gaarne, mylady,” liet hij er verlegen op volgen.

„Dan zie ik u straks wel terug,” riep graaf Bingley hun na, toen zij de bibliotheek verlieten.

Ernest wandelde met lady Rosa een breede galerij uit — onder het ernstige oog van tientallen Bingley's met gekrulde en bepoederde pruiken, die vanuit hun gouden lijsten onderzoekend op hen neerblikten.

„Ik vind het erg vriendelijk van u, dat u zich persoonlijk zooveel moeite voornemeet,” merkte Ernest beleefd op.

„Volstrekt niet,” antwoordde Rosa Bingley. „Ik houd zóóveel van dit oude kasteel, dat het me telkens weer opnieuw een genoegen is iemand rond te leiden.”

„Ja, het is ook prachtig — nog veel prettiger, dan ik het me had voorgesteld.”

„O ja? Nu, ik ben blij dat u het zoo mooi vindt. Zullen we allereerst de Groote Zaal eens doorlopen?”

Zij richtte zich naar een deur, die zoo groot was als tien moderne deuren samen. Voorkomend opende hij haar en liet het meisje voorgaan.

„Dank u, neef Ernest,” zei ze vriendelijk.

Misschien was het de verrassing, door dat „neef Ernest” bij hem teweeggebracht, en anders was het de spiegelgladde vloer, die hem plotseling op de manier van een schaatsenrijder zijn beenen deed uitslaan. Waarschijnlijk zou hij zich een bloedneus gevallen zijn, indien lady Rosa hem niet op het laatste oogenblik in haar armen had opgevangen.

„Neem me niet kwalijk,” mompelde hij verlegen.

„Natuurlijk niet — die vloer is inderdaad véél te glad.”

„Nee, nee,” protesteerde Ernest. „Het komt alleen omdat ik niet gewend ben aan oude kasteelen.”

„En niet aan bierkranen,” glimlachte lady Rosa.

Ernest keek haar verbluft aan. Toen hij haar zag glimlachen wist hij plotseling, dat hij haar al eens meer had gezien. Maar het meisje uit „De Vrolijke Gans” kon hij onmogelijk herkennen in deze dame, wier uiterlijk in geen enkel opzicht bij het hare te vergelijken viel.

„Was u — ik bedoel, bent u . . . ?” stotterde hij.

„Jawel, dat ben ik. Of beter gezegd ik wás het. Dat smerige meisje. Ik had net een wagen onderzocht. Alles uit elkaar halen en dan weer in elkaar knutselen is altijd een liefhebberij van me geweest, begrijpt u? Het heeft ook zijn nuttige zijde, want het bespaart hoge garagerekeningen.”

Ernest Bingley had altijd zeer verheven denkbeelden gekoesterd aangaande de standing van echte graven en hooggeboren ladies. Die denkbeelden kregen thans een gevoelige deuk en dat was niet de eerste. Hij had zich een lady Rosa voorgesteld als een soort hemelsch wezen, zóó hoog verheven boven de ruwe werkelijkheid en de nooden en zorgen van het leven, dat elke aanraking ermee hem ondenkbaar was voorgekomen. Haar toespelende op de zuinigheid, die een dochter van 'n graaf Bingley in acht zou moeten nemen, kon hij bijna niet ernstig nemen. Zijn leven lang had hij in de meening verkeerd, dat een graaf van Bingley een heele garage vol schitterende luxe-auto's moest bezitten, elk met een eigen chauffeur en 'n palfrenier in livrei.

„Heusch,” onderbrak lady Rosa dezen gedachtengang plotseling. „als u mij blijft aankijken, zult u over een jaar nog niet weten hoe het kasteel er uitziet.”

„Ik dacht juist. . . .” zei Ernest verward. „Maar u hebt gelijk. Is dat portret boven de schouw de beeltenis niet van lord Walter Bingley, die van 1523 tot 1589 heeft geleefd?”

„Juist, maar hoe weet u dat?”

„Och,” zei Ernest verlegen, „ik heb nogal een en ander gelezen van de geschiedenis van het kasteel, ziet u.”

Toen Ernest de Groote Zaal voldoende had bezichtigd, leidde Rosa hem door een gang en een deur naar een enigszins sombere kamer.

„Dit is de kamer, zonder welke geen enkel behoorlijk Engelsch kasteel denkbaar is,” begon zij. „Het is. . . .”

„De spookkamer!” vulde Ernest onmiddellijk aan. „Het was de kamer van sir Rufus Bingley, die in het jaar 1644 wegens hoogverraad terecht werd gesteld. Later bleek echter dat hij onschuldig onthoofd was. En sindsdien verschijnt hij op den vooravond van Kerstmis met zijn hoofd onder zijn arm in deze kamer, in de hoop iemand te zullen zien komen, die het op zijn hals kan hechten.”

3 glazen
melk per dag!

Eén bij het ontbijt!
Eén bij 't koffiemaal!
Eén in Melkbrood
en andere spijzen.

Melk

Onze nationale drank!

Heerlijk en-
gemakkelijk!

Met een paar lepels Salata zijn koude „restjes” ineens omgetoerd in een heerlijk sla-tje.

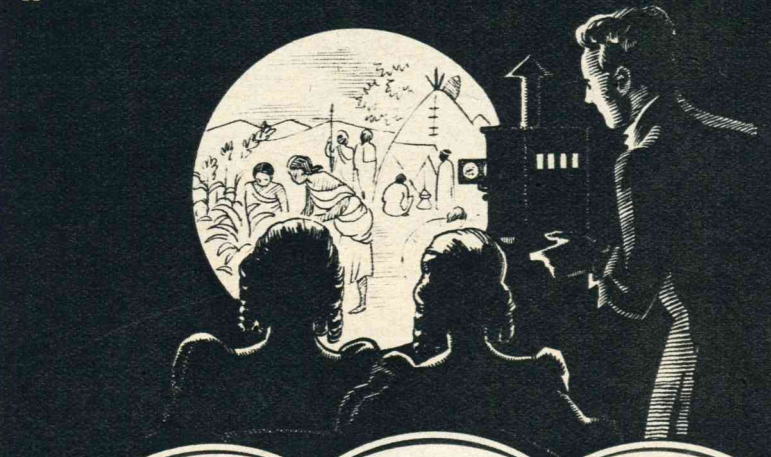
Salata is een nieuwe aanwinst in de keuken, het is een soort vloeibare Mayonnaise met pittigen smaak — erg goedkoop in het gebruik, omdat Salata olie, azijn en ei vervangt.

Probeer Salata vandaag eens. De kleine flesch kost slechts 25 cents en met dat eene fleschje kunt U talrijke nieuwe schoteltes maken.

DUYVIS'
SALATA

Receptenblaadje voor Salata. Schrijf een briefkaart aan de N.V. Oliefabrieken T. Duyvis Jz. Koog a.d. Zaan, met de woorden: Receptenblaadje Salata en duidelijk Uw naam en adres.

„ONGEMEEN SPANNEND!”

De tooverlantaarn: spannend in haar tijd! Hoe ouderwetsch in onze oogen! Sinds lang verdrongen door de film. Maar wat goed was, liet zich niet verdringen. Een voorbeeld hiervan is **MAIZENA**. Een product, dat zich bijna honderd jaren wist te handhaven en niet te verbeteren bleek, is zeer veel waard. U betaalt er echter slechts 10 cts. per pak voor. Als U prijs stelt op een goeden maaltijd, gebruik dan voor het binden van Uw soepen, sausen en groenten **MAIZENA** fabrikaat DURYEA!

MAIZENA FABRIKAAT DURYEA

„Het oude vermaarde merk!”

GEbruik DURYEA-CUSTARD MET HAAR HEERLIJK ZACHTEN, ROOMIGEN SMAAK! 15 CTS. P. PAK.

Vervolg op pag: 26

BRIEVEN VAN DEN DRÉ

ULVENHOUT, 4 Juni 1937.

Amico,

Om den Joost te plaziëren — 'k weet nie of ik 'm al 'ns veurgesteld heb aan oe — 't is 'n weduwmanneke uit Oosterhout, reiziger op de fiets in worsterijen en aanverwanten — om hum dan te plaziëren zou de propclub vorigen Zondag nie gaan schieten. In plek daarvan zouwen we 'nen middag feestelijk proppen, ter eere van den Joost zijnen verjaardag. Vijfenvijftig wierd ie. 'k Heb altij 'n warm plekske in m'n hart veur deuzen eenzamen kearel, die van dag tot dag van 't eene naar het andere durp trekt, op z'n ouwe piepende fietske, dat nie veul meer weerd is dan den belastingpenning, die er mee 'n touwke aanbungelt.

'k Heb altij compassie mee 'm, al zou 'k hum dat nie geren laten merken. Want den Joost is 'n ijzerhard, 'n stalen keareltje, gehard deur 't „leven” eigens, lijk wij de heete afgunst en de kouwe trouweeloosheid van onze evennaasten noemen. En bij zulken als zoo'n Joost mot ge nie mee kulmoesjes aankomen.

Hij was dan jarig, wa 'k goed onthouwen had, daar zijnen jaardag gelijk valt mee eenen, dien 'k nie vergeten kan!

„Fielp,” ha 'k gezeed van de week: „zus en zoo, dus convoceert den Joost.”

„'t Zou poddome tijd worren ok,” vond den Fielp.

„Dat den Joost verjaart, Fielp?”

„Neeë, dat er weer's gepropt wordt! Juilie, mee oewen schietrommel, ge leert 't proppen 'r eelegaar mee haf!”

„Nie vergeten, Fielp.”

„Vergeten...? Ben 'k zoo vergeethachtig soms? „'k Zal 'm subiet haanschrijven.”

En toen den Joost Zondagmiddag kwam afgestamp, toen wapperde uit de „Gouwen Koei” de vlag! Op z'n plaats aan 't tafeltje stond al 'n ijskou kruiske dubbel gerste en lag 'n pakske daarneffen mee tien duren sigaren.

„Wa's hier te doen,” zoo kwam ie binnen en onderwijle schoof ie 't bolhoeike op den kraag van z'n jasje en veegde z'n veurhoofd droog.

„Ge zij toch jarig,” zee den Jaan, die altij blij is, als ie denkt 'n „nieuwke” te hebben, veur 'n ander.

Den Joost vergat efkens mee zijnen zakdoek te wrijven en toen hakkelde-n-ie: „Ja... ja... jarig? Eh — eh — den hoeveulsten is 't vandaag?”

„Den dertigsten,” kwekte den Jaan, die wéér blij was. Langzaam, langzaam begost den Joost te lachen.

„Vrek... guilie hebt gelijk,” zee-t-ie eindelijk.

Toen wierd ie geïnstalleerd als 'nen nieuwen burgemeester achter z'n kruiske bier en z'n sigaren.

Den Fielp stond op. 'n Feest zonder toespraak is bij den Fielp proppen zonder piek!

Na den spiets, als de kaarten wierden opgenomen, dan presenteerde den Joost: „Laten juilie 's voldoen, jongens!”

„Gin aar op m'n oofd!” zee den Fielp. „Wij ebben de zaken 'n bietje homgedraaid, den jubelaris bij de feestcommissie laten komen inplak van andersom, dus daar ouwen wij hons heigen haan! Wij tracteeren! Kee!!!”

't Wierd 'nen ouwerwetschen propmiddag. Dus eenen mee veul vuile pico's van den Fielp, mee veul plazer en 'nen halfzatten Jaan, die op 't lest docht, dat hij verjaarde. Want toen z'n spichtige Tonia 'm halen kwam, toen beweerde-n-ie: „Toontje, Toontje toch! 'Nen mensch is toch maar ééns per jaar jarig!”

De kaartclub van d'n Dré had een gast. Hij was Joost, de weduwnaar uit Oosterhout, reiziger in worst en aanverwante artikelen. Joost was jarig en daarom werd hij naar de „Gouden Koe” genoodigd om een spelletje mee te kaarten. Het ventje werd goed getraceerd en in zijn spraakzaamheid vertelde hij een geheim. Hij had eigenlijk op visite gemoeten bij Betje Blom, een huwelijkscandidate. Betje zat er goed bij, doch haar uiterlijk was nu niet bepaald aanlokkelijk. En... het oog wil ook wat hebben, zegt men wel. Daarom zag Joost toch maar van die „rijke partij” af en hij blijft nu rustig reizen, op zijn oude piepende fiets, in worst en aanverwante artikelen.

maar éenen kwajen borrel en ge raakt van den drank af!” (Den Joost hee indertijd 'n helleke gehad, mee z'n overlejen levensgezellin!)

„En toch...” zee-t-ie.

Wij zwegen. Na 'n tijdje vroeg den Blaauwe: „Ja? En toch?”

„En toch...”, zee den Joost: „vandaag had ik op visite gemotten.”

„Is er van datte?” vroeg den Fielp dalk en hij hield zijnen knuist-als-'n-zonsverduistering onder den Joost z'n neus, 'n geldtellende beweging makend mee vinger en duim.

Den Joost knikte. „Zat,” zee-t-ie.

„Hoe oud is 't troeleke?” vroeg den Blaauwe.

„Zestig,” zee den Joost: „maar ik mot zeggen, ze ziet er nie naar uit. Ge gift ze grif zeuventig!”

„Krom?” vroeg den Fielp.

„As 'nen hoepel,” zee den Joost.

„'Nen baard?” vroeg ik.

„Neeë, Dré, maar wel 'nen geëven knevel,” zee den Joost enthousiast.

„Dus 'n hander gaat er nie mee haan den aal?” stelde den Fielp vast.

„Die rustigheid zou 'k wel hebben,” zee den Joost: „tenzij... 't iemand was mee veul kwaai oogen.”

„Ik begin er 'n bietje kijk op te krijgen,” peinsde den bakker hardop: „hal eur haantrekkelijkheid zit in aren spaarpot.”

„En moeste gij daar vanmiddag op visite, mee'n bos bloemen?” vroeg den Blaauwe.

Den Joost knikte.

„Dus wij hebben oew verloving in de wèer gestuurd?” vroeg ik.

Den Joost knikte.

„Bezit ze genogt van datte, Joost, om de worsterijen aan kant te doen en 'n nieuwe fiets te koopen? Veur oew plazer?”

„Ja, dá wel,” knikte den Joost: „maar dan mot ik 'nen tandem koopen, hee ze gezeed!”

„Mot ge ze veur laten rijden,” zee den Blaauwe mee 'n slim gezicht: „mee zo'n rond ruggeske... da's 'n sportief gezicht. En puike gangmaking!”

Zachtjes lachte den Joost.

Ik zat me inwendig te bedooien.

Maar den Fielp zee na veul nadenken: „Neeë, Joost. As ik er goed over denk, dan kunde gij beter blijven fietsen mee de worsterijen, dan mee... hoe hiet ze?”

„Betje Blom!”

„Dan mee Betje Blom.”

„Da's ok mijn gedacht,” antwoordde den Joost droog. „Ik mot kiezen tusschen mijnen baas en Betje Blom. Mijnen baas heb ik dikkels aan gehakt in den worst gewenscht, want dieën kearel behandelde me dikkels as 'nen hond, maar toch... nou ik kiezen mot... ik denk toch „Beukers' Worsterijen” maar te kiezen.”

„Dán,” riep den Blaauwe, als 'nen vader die lang en breed 't wel en wee zijnen zoon overwogen had: „dán is 't ok nie de ware liefde!”

„Neeë,” zee den Joost, diepzinnig aan z'n verjaringssigaar trekkend: „neeë — ik leg er 's nachts dan ok nie wakker van.”

Wij zwegen. Genoten!

„Hebt ge gin portret van Betje, in oewen portefulli?” vroeg den Blaauwe.

„Neeë,” teemde den Joost: „'t staat op m'n nachtkastje.”

Als we uitgelachen waren, dan ging ie deur: „de tijen zijn wel zwaar, jongens. De klanten weten da en de bazen weten da-d-ok! En die denken, dat worst koopen en worst maken veul veurnamer is, dan worst verkoopen. Dús...! Maar... trouwen, enkel en alleen om tusschen den druk uit te komen van patroon en klanten... neeë! Dan zou 'k de smoor aan m'n eigen krijgen. En dan heb ik liever nog 'n bietje de pest aan mijnen worstbaas en m'n worstklanten! En 'k zurg, eigens nie den hâns-worst te gaan speulen. Dan wierd 't leven me 'n bietje al te worsterig!”

„Op dieën worst-preek geef ik 'n rondje,” kwekte den Blaauwe: „Kee!!!”

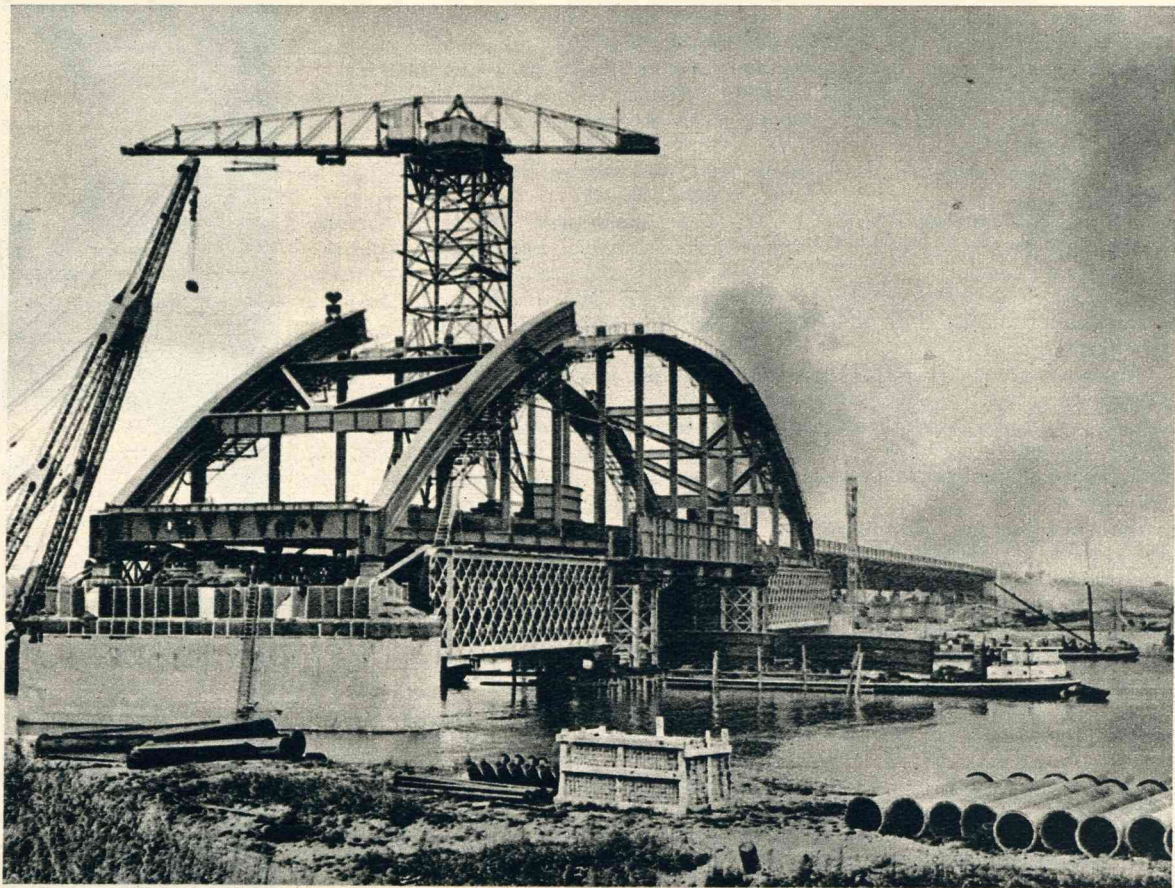
En zoo, amico, zoo ont-worst-elde den Joost aan 'n tweede helleke. 't Helleke van verlies aan respect veur z'n eigen, 'n helleke, waar baas en klanten 'm bekanst ingetrapt hadden!

Vol!

Veul groeten van Trui en als altij gin horke minder van oewen

t.a.v.

DRÉ.

De nieuwe brug bij Hedel nadert haar voltooiing. — De groote, sierlijke boog, die de doorvaart overspant is bijna gereed, zooals we zien. Het geheel levert nu al een prachtig gezicht op.

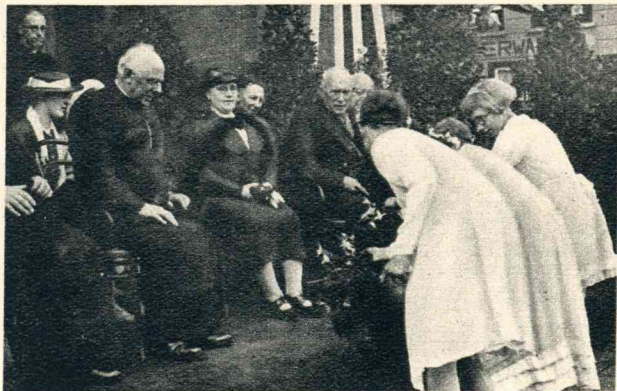
Te Breda vierde de herder der H. Theresia-parochie zijn zilveren priesterschap. — Z. Eerw. te midden der bruidjes. Links de vermaarde kanselredenaar, de zeereerw. heer pater Borromeus de Greeve, O.F.M.

De vader der doofstommen geëerd. De hoogeerw. directeur van het Doofstommen Instituut te Sint Michielsgestel, ngr. A. Hermus, vierde onder hartelijke en algemeene belangstelling zijn gouden priesterfeest, waaraan ook Z. H. Eerw. de bisschop van Den Bosch deelnam. — Tijdens de toespraak van den zeereerw. heer Van Haandel.

De zeereerw. heer Van Wijk, pastoor te Eindhoven (Fellenoordparochie) vierde, onder hartelijke belangstelling, zijn zilveren priesterfeest, o.a. in presentie zijner bejaarde ouders.

Aardige bruidjes boden den zeereerw. heer V. van der Wee, pastoor te Geertruidenberg, bij zijn zilveren priesterfeest fraaie bloemen aan.

Te Sint Michielsgestel had de onthulling plaats van een beeldje van den eerbiedwaardigen Petrus Donders, die tijdens zijn leven als waarlijk priester, vol onbaatzuchtigheid en hulp aan zieken en armen, schitterde! — Pastoor Lubbers onthult het beeld in den gerestaureerden toren.

De hoogeerw. heer mgr. F. H. J. Hendriks, vicaris-generaal van 't bisdom Den Bosch, herdacht, onder groote belangstelling, zijn zilveren priesterschap. — Een der geliefde gasten op 't feest was de 80-jarige vader van monseigneur.

Bestellingen kunnen als volgt geschieden: door bemiddeling van uw agent of bezorger; door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels.

3 goede dingen voor één geld!

Voor 75 cent ontvangt u:

een modeboek, een handleiding en een proefpatroon

1. **ZOMERPRACHT** voorziet in de behoefte aan een goed Nederlandsch modeboek. Het is geheel in Hollandschen tekst geschreven en voor ieder begrijpelijk. In totaal bevat het 355 modellen volgens de laatste mode van Parijs, Weenen en Berlijn, bestaande uit: 210 modellen dames- en meisjeskleeding, 125 modellen kinderkleding, 20 modellen jabots, kraagjes en manchetten, meerdere interessante artikelen over kleur, snit, garneering, enz. enz. Het is 64 pagina's groot, deels in kleuren uitgevoerd.

2. **HANDLEIDING** voor het vervaardigen van dameskleeding. Hierin worden o.m. op beknopte en begrijpelijke wijze behandeld: het onderzoek der te bewerken stof, de stoffesparing bij het knippen der stof, het snijden of knippen der stof, het passen, maatnemen, het rijgen en stikken der stof, enz.

3. **PROEFPATROON**. Van het hier afgebeelde model A ontvangt u een Kant-en-klaar-patroon, zoodat u zelf in staat is, ook al heeft u maar heel weinig verstand van costuumnaaien, om vast te stellen, hoe u in een minimum van tijd, zonder eenige risico van verknippen, zelf uw kleeding kunt maken. Zij, die het modeboek reeds bezitten, kunnen het proefpatroon bestellen à 15 cent plus 5 cent porto.

Alleen de schaar is noodig voor een Kant-en-klaar-patroon. Het overteekenen en uitraderen hebben wij voor u gedaan.

ATTENTIE! Denkt u er vooral aan de maat van het patroon, 40 - 42 - 44 - 46 of 48 op te geven!

Maak nog heden gebruik van deze schitterende aanbieding en **75 ct.** bestel de drie goede dingen voor

PATRONENKANTOOR „PANORA”

NASSAUPLEIN 1

HAARLEM

Proefpatroon A.
Maten 40 - 42 -
44 - 46 - 48

RIDDER ZONDER VREES OF BLAAM

Vervolg van pag. 23

„Komaan, zou het niet beter zijn als u uw eigen gids was?" vroeg Rosa hem met een glimlach.

„Nee, nee," zei Ernest. „U neemt het mij toch niet kwalijk, mylady? Ziet u, ik ben zoo vervuld van de bijzonderheden aangaande dit kasteel, dat ze me als het ware vanzelf naar de lippen komen."

„Ik vind het heerlijk, dat u er zoo veel belang in stelt. En ik ben blij te bespeuren, dat u inderdaad de man bent, die u scheen te zijn."

Ernest keek haar verschrikt aan. „U bedoelt?" vroeg hij.

„Ik bedoel dat u evengoed zoo'n onbeschaamde O.W.-er had kunnen zijn, die geen hart en eerbied had voor historische dingen en die zich misschien niet zou hebben ontzien een oude wapenrusting als aschbakje te gebruiken."

„Misschien..." aarzelde Ernest, die haar niet goed begreep.

„Nee, nee," viel zij hem in de rede. „U bent wie u schijnt en daar ben ik heel blij om. Ik begin thans pas te gelooven dat 't geluk, dat de laatste jaren niet erg met de Bingley's mee is geweest, eindelijk een keer heeft genomen. U bent een Bingley in merg en been."

„Ik ben blij met die gunstige meening, mylady," zei Ernest, even verheugd als ernstig.

„En ik hoop," ging lady Rosa voort, „dat u volop zult genieten van uw verblijf op het kasteel. Indien u tenminste besluit te blijven."

Er ging een schok door Ernest. Blijven? Op het kasteel blijven? Waren die woorden op te vatten als een nieuwe uitnodiging? Zóó'n ruime opvatting van de gastvrijheid maakte hem een oogenblik sprakeloos.

„Werkelijk, neef Ernest, het zou ons bijzonder aangenaam zijn, indien u zou kunnen besluiten te blijven," vervolgde Rosa met den grootsten ernst. „U begrijpt natuurlijk wel, dat ik dit niet zoo openhartig zou zeggen, als u zelf geen Bingley was."

Deze onomwonden verklaring verwarde Ernest nog meer. „Maar... maar zal uw vader daarmee instemmen?" bracht hij uit.

„Natuurlijk. Het zou niet alleen hem, maar ook mij veel genoegen doen."

Ernest haalde diep adem. „U is buitengewoon vriendelijk voor me, mylady," zei hij.

„Kom, kom," lachte lady Rosa opgewekt. „Zullen we dat dan maar voor afgesproken houden, neef Ernest? Voor 'n maand — of net zooveel langer als u wenscht, natuurlijk."

Het duizelde Ernest. Hij had gedacht dat die uitnodiging voor dien dag en een nacht gold.

„Met hoevelen bent u?" informeerde lady Rosa zakelijk.

„Met... met hoevelen, vraagt u?" stamelde Ernest.

„Nu ja, ik bedoel hoeveel kamers moeten we voor u in gereedheid laten brengen? Voor allen bij elkaar — voor uw vrouw, uw kinderen misschien, en voor uw vrienden en bedienden?"

Ernest dreigde om te zullen slaan van verbijstering. Was dat Engelsche gastvrijheid? En hij had altijd gehoord dat de Engelschen zulk 'n ongenaakbaar soort menschen waren!

„Ik... ik heb geen vrouw," stamelde

hij. „En kinderen ook niet. „En... en bedienden evenmin."

„Maar u bent toch zeker wel van plan eenige Engelsche vrienden en kennissen tijdens uw verblijf op Bingley Castle uit te noodigen?" vroeg lady Rosa. Intusschen bedacht zij dat zoowel haar vader als zij zich schromelijk vergist hadden in den staat, dien 'n Amerikaanse millionaire gewend was te voeren.

„Gasten? O, nee, daar denk ik heelemaal niet aan," verzekerde Ernest.

„U bent een prettig mensch," vond lady Rosa hartelijk. „En vader zei nogal, dat u..." Zij kleurde en brak den zin plotseling af.

„Dat ik wat?" vroeg Ernest ongerust.

„Dat u een man was met zonderlinge ideeën," vulde zij eerlijk aan.

„Maar hoor eens, neef Ernest, daar gaat de gong voor de lunch. Zullen we maar gaan? Het maakt Esmé altijd knorrig als hij moet wachten."

„U zegt — Esmé?"

Zoo heet kapitein Duff-Hooper, neef Ernest. Hij is een zeer goede vriend."

„O," zei Ernest.

„Wat zegt u?" vroeg lady Rosa.

„Ik zei: O," herhaalde Ernest.

„O," echode lady Rosa Bingley.

Zij daalden de breede trap af naar de eetzaal van Bingley Castle. In het midden van die zaal stond een enorme tafel, waaraan gemakkelijk alle ridders van de beroemde Tafelronde een plaats hadden kunnen vinden, terwijl er dan nog ruimte genoeg overbleef voor de leden van de kegelclub van Bear Falls en voor een aanzienlijk aantal Bingley's.

In deze zaal en aan deze tafel waren drinkgelagen en eetfeesten gehouden door krachtige, geharnaste mannen, die de herinnering aan hun bestaan voor vele eeuwen hadden achtergelaten in de pooten der zware stoelen, die diepe krassen vertoonden van hun sporen.

Het kon niet anders, of de romantische Ernest moest diep onder den indruk komen van de historische attractie van deze plek. Zijn gedachten namen verre vluchten en hij at werktuiglijk. Wat hij at wist hij niet, het was een soort droommaaltijd. De soep kon inkt zijn geweest, de visch flanel en de pudding zachte modder en hij zou het niet gemerkt hebben. Hij trachtte zich met heel die diepe vreugde te doordringen: hij zat op Bingley Castle aan de lunch met een graaf Bingley en 'n lady Rosa en hij had besloten een maand hun gast te willen zijn. Het was in alle opzichten een verbijsterende gedachte. En intusschen deed hij zoo goed mogelijk zijn best goede manieren aan tafel te toonen.

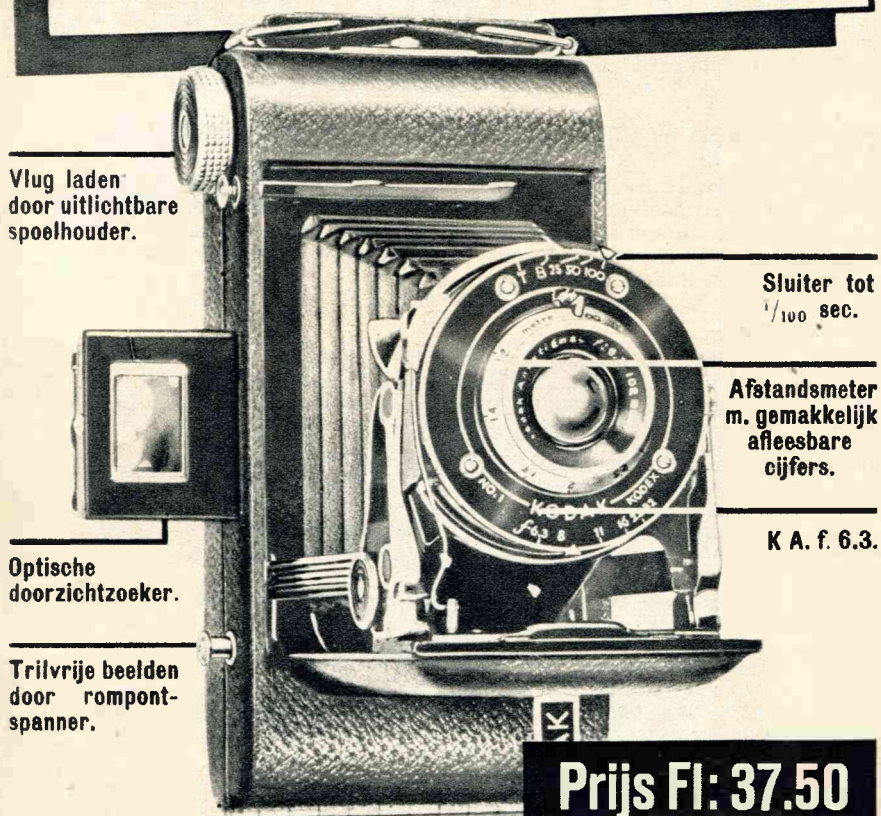
Graaf Bingley had lak aan goede manieren. In het gesprek was hij bovendien een beetje moeilijk te volgen.

„Stokpaardjes," zei hij plotseling tot Ernest.

„Pardon — u bedoelt?" schrok Ernest uit zijn droomen op.

„Stokpaardjes," herhaalde de kasteelheer. „Ik heb ze. Kapitein Duff-Hooper heeft ze ook. Hij verzamelt en dweept met pijpen en paarden. Ieder mensch heeft ze. Mijn dochter Rosa is een echte duivelin op die kleine, trillende, walmende en stinkende dingen, die men motoren noemt. Ik heb zelfs méér dan

DE KODAK REGULAR DE CAMERA VOOR HET SEIZOEN 1937!

Prijs Fl: 37.50

Geschikt voor foto's 6 x 9 cm.

VERKRIJGBAAR BIJ ALLE KODAK-HANDELAREN

In DRIE stappen naar Natuurlijke BEKOORLIJKHEID

● Accentueer de natuurlijke kleur van Uw lippen, wangen en huid, maar vermijd den schijn van „opgemaakt” te zijn. Door het gebruik van Tangee lippenstift, rouge en poeder, verwerkt volgens The Color Change Principle, verkrijgt U een nieuwe, levendige aantrekkelijkheid, juist passend bij Uw type. U hoeft nooit te vreezen er onnatuurlijk „opgemaakt” uit te zien.

Probeer de volgende 3 belangrijke preparaten.

● Tangee lippenstift: brengt de frische roze kleur op Uw lippen te voorschijn, welke de natuur daar verborgen heeft. Bovendien houdt de crème, welke in Tangee verwerkt is, Uw lippen zacht en gaaf.

● Tangee gelaatspoeder: past zich volkomen aan bij Uw teint. Uw huid wordt frischer, jonger — terwijl Tangee nimmer den indruk geeft van „gepoederd te zijn”.

● Tangee rouge: Uw wangen worden teer, blozend roze, zoals speciaal bij Uw type past. In vasten poederform en als crème verkrijgbaar. Beide bevatten zij het wonderbaarlijke „color principle”.

World's Most Famous Lipstick
TANGEE
ENDS THAT PAINTED LOOK

Alleen ECHT met TANGEE op de metalen buis.
Waar niet verkrijgbaar, schrijft aan den importeur:
Jacq. Mot Jr., Sarphatistraat 115, Amsterdam

Oordeel...

... zelf over de verandering, welke Daggett & Ramsdell's Perfect Cold Cream teweeg brengt in Uw teint. Deze crème dringt dieper in de poriën... reinigt de huid afdoender... verzacht, lenigt en voedt Uw huid... als geen andere crème, welke U ook voorheen mocht hebben gebruikt. Probeer nog vandaag Daggett & Ramsdell's Perfect Cold Cream!

Daggett & Ramsdell

Imp. H. HAGEMEIJER - Hoogstraat 30 - Den Haag

een stokpaardje. Bloemen, handteekeningen, foto's, buispreken en knopen. En wat is uw liefhebberij, meneer Bingley?"

„Ik ben dierenpreparateur, meneer Bingley,” zei Ernest.

„Verbazend! Hebt u misschien toevallig foto's van uw werk bij u?"

„Och, 't is niet zoo heel bijzonder,” weerde Ernest het verlangen bescheiden af.

„Hij heeft er!” riep de gastheer triomfantelijk uit. „Laat eens zien, meneer Bingley. Ik heb gewoon 'n manie voor foto's.”

Hij scheen nog een manie te hebben voor iets anders ook, want hij schonk zich een vijfde glas wijn in.

Ernest diepte een beetje onwillig een foto uit zijn portefeuille op. Het was het kiekje dat meneer Caleb Slocum genomen had, terwijl hij op den rug van Tartaar zat.

„Hé, hier rijdt u zonder zadel,” merkte graaf Bingley verrast op. „Dat vereischt een buitengewone kunst en behendigheid.”

„Pardon, zóó goed rijd ik niet,” mompelde Ernest.

„Jawel, zoo goed rijdt u wel,” verklaarde de gastheer beslist, terwijl hij het kiekje aan kapitein Duff-Hooper door gaf.

De kapitein bekeek het geval met een critischen blik. „De bouw van het paard kan ermee door,” oordeelde hij.

„Dat doet me aan iets denken,” zei graaf Bingley plotseling. „In je hoedanigheid van jachtmeester van onze club kon je wel eens een jacht organiseren voor meneer Bingley, Esmé.”

„Zeker, zeker,” antwoordde de kapitein terstond. „Ik ben zelfs zeer verheugd meneer Bingley een buitengewoon paard te kunnen verschaffen. 't Is een jong Iersch jachtpaard, Fin McCoal. Maar ik weet eigenlijk nog niet goed wat erin zit. Misschien zou u eens 'n nurtje met hem willen rondspringen, om hem te keuren.”

„Zeer vriendelijk van u, kapitein, maar toch liever niet,” zei Ernest haastig.

„Goed, maar aan de jacht zult u toch moeten gelooven,” hernam graaf Bingley. „Jagen is Bingley-traditie.”

De lunch nam intusschen een einde en graaf Bingley dacht eensklaps aan het zakelijke gedeelte van de aanwezigheid van zijn gast. „En nu, meneer Bingley, zouden wij samen eens even kunnen praten, vindt u niet?"

Ernest dacht aan den stamboom der Bingley's en knikte toestemmend. „Zooals u wenscht, meneer.”

„Mag Crump u dan even naar mijn studeerkamer geleiden? Ik kom terstond — we zijn daar geheel onder ons.”

Terwijl Ernest in de studeerkamer zat te wachten, trachtte hij zijn gedachten en emoties te ordenen, die zich even verward dooreen kronkelden als een dozijn palingen in een emmer. Onder den betooverenden invloed van lady Rosa had hij dus goedgevonden een maand lang op Bingley Castle te verblijven. Die betoovering was nog steeds niet van hem geweken — de echo van haar stem en de herinnering aan haar glimlach wekten prikkende hartkloppingen, die de eerste en welbekende

symptomen zijn te noemen van een heel oude en algemeen voorkomende kwaal, die verreweg de meeste jonge, doch soms ook wel eens oudere mannen aantast.

Hij herinnerde zich dat Rosa hem had gezegd dat zij van hem hield, zooals hij was. Hij herinnerde zich dat zij hem vertrouwelijk „neef Ernest” had genoemd. En hij herinnerde zich óók dat....

Op dit punt was zijn gedachten-gang gekomen, toen eensklaps zijn gastheer binnentrad — met een gelaat dat straalde als dat van Samuel Pickwick, als hij in een vroolijke stemming was.

„Mijn dochter heeft mij het verheugende nieuws meegedeeld, meneer Bingley,” zei hij handenwrijvend. „Het bevalt u dus hier en u wilt blijven. Zullen we de geschiedenis dan maar even regelen? Als Amerikaan en zakenman begrijpt u me natuurlijk volkomen.”

„Zeker, zeker,” beaamde Ernest flauw, hoewel hij niet begreep waar zijn gastheer heen wilde.

„Dus dan zullen we maar terstond de condities bespreken.”

„Condities?” viel Ernest verbluft uit.

Graaf Bingley knikte. „Ik heb Rosa beloofd dat ik niet zou afdwalen, maar zoo kort mogelijk zou zijn,” ging hij glimlachend voort. „U weet misschien dat het in Engeland gebruik is voor zoo'n tijdelijk verblijf een behoorlijke akte op te stellen — of laat ik het liever een schriftelijke overeenkomst noemen, waarin de wederzijdsche rechten en verplichtingen worden vastgelegd....”

Ernest begon te beseffen dat er aan zijn kennis van Engelsche gewoonten nog angstwekkend veel mankeerde. In Engelsche boeken had hij vaak met een gevoel van afgunst gelezen van grootsche partijen en langdurige vacaties op Engelsche landgoederen, maar hij kon zich onmogelijk herinneren, dat daarbij zelfs maar een terloopsche opmerking was gemaakt over een wettelijke overeenkomst als voorbereiding van zoo'n bezoek.

„En nu we hier toch over spreken,” ging zijn gastheer opgewekt voort, „wil ik u allereerst zeggen hoe verheugd ik ben, dat ik het kasteel aan 'n Bingley zal overdragen. Ik weet dat het historisch bezit van ons geslacht bij u in veilige handen is....”

Ernest vroeg zich radeloos af bij wien van hun tweeën er één van de vijf op den loop was gegaan — bij graaf Bingley of bij hem. Als ernstige woorden nog iets anders waren dan krankzinnigenpraat, dan was graaf Bingley blijkbaar van zins hem het heele kasteel cadeau te geven....

„Duizend pond is natuurlijk een hoop geld,” ging zijn gastheer voort.

„Een heële hoop, meneer,” beaamde Ernest, blij dat hij weer een verstandiger woord hoorde. „'t Is bijna vijfduizend dollars.”

„Ik bedoel eigenlijk een hoop voor mij,” merkte graaf Bingley beminnelijk op. „Voor 'n millionaire is het nauwelijks zooveel als voor mij een handvol gras.”

„Dat zal wel zoo zijn, meneer,” beaamde Ernest weer.

Wordt vervolgd

OVERAL ONTSLAGEN.... WAT MOESTER VAN HAAR WORDEN?

STRALENDE TEINT - DANK ZIJ DE OLIJFOLIE IN PALMOLIVE.

Een stralende teint is voor een vrouw van het grootste belang. Daarom heeft de Palmolive schoonheidsbehandeling zoo'n succes. Masseer 's morgens en 's avonds Uw gelaat, hals en schouders met Palmolive schuim. Spoel daarna af; eerst met warm, dan met koud water. Spoedig heeft Uw teint de frissche schoonheid der jeugd herwonnen!

Zachtjes dringt 't donzige schuim van Palmolive in de poriën door en reinigt deze grondig, zonder ze te verwijden.

Niets kan olijfolie vervangen voor de bescherming van een frische teint!

PANORAMA, Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der periodieken De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureau: HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262. Telefoon Interc. 33170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Interc. 30540. Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 93. Tel. Interc. 111666. Giro nr. 43141. UTRECHT, Biltstraat 142. Telefoon Interc. 13473. Giro nr. 149597. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telef. Interc. 1215. Giro nr. 129730. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Telef. Interc. 5851. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstraat 5. Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevalverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

De eerste wonderdaad van den wonderdoener. De petroleumlamp in het café draait om en blijft rustig doorbranden, tot grooten schrik van de bezoekers en den kastelein.

DE MAN, DIE WONDEREN ★ KON DOEN ★

Wat vele menschen in hun diepste innerlijk graag eens zouden willen kunnen, zien zij in deze geestige United Artists-Barnstijlfilm verwezenlijkt. Een amusementsfilm van het zuiverste water, boordevol geladen met wonderen van allerlei aard.

Als er ooit een dankbaar onderwerp is geweest om te verfilmen, dan is het zeker wel dit, naar een roman van H. G. Wells. Juist op een film kan men de illusie van een wonder zoo volkomen doen zijn, dat iedereen er van onder den indruk komt.

„Wat is nou eigenlijk een wonder?” vraagt een hunner. „Een wonder! Dat is bij voorbeeld als die petroleumlamp zou omdraaien en dan gewoon zou blijven branden,” zegt de man, die onbewust juist uitgekozen werd, wonderen te doen. Op hetzelfde oogenblik, dat hij dat dan ook zegt, draait de lamp zich om en... brandt lustig verder. Grootte con-

Het geval is namelijk, dat de goden, bij een conferentie op den Olympus, besluiten aan een aardbewoner de macht te geven, wonderen te doen. Zij wijzen er een aan, en dat is toevallig een man, die in een klein cafeetje met eenige vrienden en bekenden over wonderen staat te debatteren.

„Wat is nou eigenlijk een wonder?” vraagt een hunner.

„Een wonder! Dat is bij voorbeeld als die petroleumlamp zou omdraaien en dan gewoon zou blijven branden,” zegt de man, die onbewust juist uitgekozen werd, wonderen te doen. Op hetzelfde oogenblik, dat hij dat dan ook zegt, draait de lamp zich om en... brandt lustig verder. Grootte con-

sternatie, welke natuurlijk heel begrijpelijk is. De „wonderdoener” is een doodgewoon mannetje, winkelbediende in een of ander warenhuis, en niemand had hem er ooit voor aangezien, dat hij met dergelijke krachten behept was. Later komt hij den politieagent van het plaatsje tegen, die van de omgekeerde petroleumlamp gehoord heeft en die hem nu wil arresteren wegens een poging tot brandstichting.

„Ach — loop naar de hel, kerel!” zegt hij nijdig.

Op hetzelfde oogenblik verdwijnt de agent. De wonderdoener krijgt direct berouw, dat hij dien onschuldige naar zoo'n vervelende plaats heeft gestuurd; hij laat hem terugkomen en stuurt hem nu naar Los Angeles.

Thuis, in zijn bed, probeert de man, hoe ver zijn wondermacht reikt en hij toovert de meest fantastische dingen op zijn deken. Zoo gaat hij verder door het leven, totdat hij de aarde wil verbeteren en op een gegeven oogenblik aan de zon beveelt om stil te staan. Het wonder geschiedt, doch als gevolg daarvan valt natuurlijk de heele wereld in elkaar, daar de zon het verband van het heelal is.

Van een meisje, dat niet bijzonder op uiterlijk schoon kon bogen, maakte hij deze beauty (Joan Gardner).

Dan komen de goden er weer aan te pas om alles in orde te maken.

Hebben we te veel gezegd, dat alleen een film in staat is, een dergelijk onderwerp alleszins aanvaardbaar weer te geven? Korda, de man van „Katharina de Groote”, „De roode Pimpernel”, „Hendrik VIII”, enz., heeft ook deze film geregisseerd, terwijl Roland Young als wonderdoener werd uitverkoren.

Thuis gekomen, probeert de wonderdoener (Roland Young) zijn wondermacht op het bed, dat hij door de kamer laat dansen.

Als hij wakker wordt, wil hij zien of hij gedroomd heeft en toovert levende konijnen, druiven, horloges en allerlei voorwerpen op zijn deken.

DE AMERIKAANSCH E JEUGD AAN DEN ARBEID

DE TAAK VAN HET C.C.C.

(CIVIEL CONSER-
VATIE-CORPS)

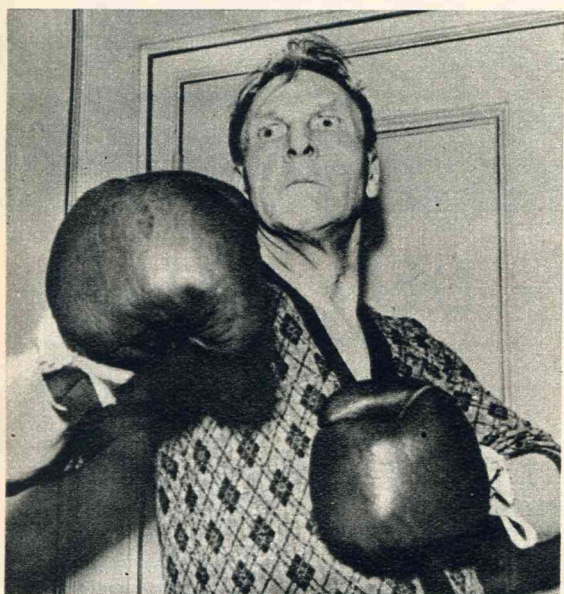
Dit corps, dat in 1933 door president Roosevelt ter bestrijding der werkloosheid werd opgericht, heeft sinds z'n bestaan aan meer dan 1.000.000 jongelieden werk verschaft en er bovendien veel toe bijgedragen de natuurschoonheid der Vereenigde Staten te verbeteren en te behouden. Het bestaat thans uit 2551 werkkampen, welke over geheel het uitgestrekte land zijn verspreid, en tell meer dan 500.000 werklooze vrijwilligers. Het C.C.C., zooals deze organisatie populair genoemd wordt, voert de projecten uit die door de ministeries van Oorlog, Landbouw en Binnenlandsche Zaken zijn ontworpen. Boven: een werkkamp te Green Burney in het Lassen National Forest (Californië). De officieren op de foto besturen het kamp. Links: een der leden van het C.C.C. in actie tijdens een boschbrand te Dunsmuir Bridge (Californië).

Grace Moore, die volstrekt niet bijgeloovig is, maar toch gesteld is op een gelukskus van haar secretaresse voor elk optreden.

Rose Bampton draagt een „engelentraan” in den vorm van een kiezelsteentje in haar zakdoek als amulet.

Fedor Chaliapine is zenuwachtig, wanneer hij voor z'n optreden niet hier of daar 'n splinter hout of een stukje kalk heeft kunnen losslaan.

ZANGSTERREN

en hun bijgeloovigheid

Het ongeluk dat nog niet zoo lang geleden den grooten Amerikaanschen zanger Lawrence Tibbett trof, die tijdens een repetitie zijn medespeler Sterezinimet 'n degen verwondde, terwijl deze 'n paar dagen later, zij 't dan niet ten gevolge van de verwonding,

Lawrence Tibbett.

doch door te hoo-gen bloeddruk na den bekomen schrik overleed, was ons aanleiding om eenige documentaire gegevens te verzamelen, welke de bijzondere bijgeloovigheid in het licht stellen, waarmee zooveel kunstenaars, zangers en toneelspelers zijn behept.

Het zware fluweelen tooneelgordijn is opgehaald. Parterre en loges van de schouwburgen der verschillende wereldsteden vormen als één schitterend schrijn van flonkerende weelde en schoonheid, terwijl achter het voetlicht de stemmen der wereldvermaarde zangeressen en zangers aan het selecte publiek dien roes en dien zwijmel van ontroering en geluk bezorgen, waarvan alleen enkele uitverkorenen het machtig geheim bezitten.

En terwijl het selecte publiek geniet van de muziek der eeuwen en alleen de geesten, door de toondichters opgeroepen, de schouwburgruimte veroveren, houden de andere geesten, die ieder operagebouw bewonen, zich verscholen in de duistere schuilhoeken van requisietenbergplaatsen en kleed-

kamers, van gangen en pakzolders, van onderaardse gangen en kelders.

Maar niet zoodra zijn de lichten uit, of het ruime amphitheater wordt de speelplaats voor de verschijningen en spookgeesten, geboren in de verbeelding en de meestal temperamentvolle geesten der groote kunstenaars, die allerlei hulpmiddelen te baat roepen om deze kwelduiveltjes uit te drijven. Men hoort nog den smartroep van Paljas, het hartverscheurend geweeklaag van een Butterfly klinkt nog na, de liefdezuchten van Romeo en Julia zijn nog hoorbaar, en de kreten der Rijndochters schijnen nog op te klinken in de holle ruimte. Er hangen nog echo's van Caruso's of Gigli's gouden stemmen, en het is of men nog het ontroerende geluid verneemt van een De Reske of een Scotti, van een Melba of een Galli-Curci, van een Grace Moore of een Jeritza.

En dat is geen zuivere verbeelding: want opera-artisten met hun overvloed van temperament en

Maria Jeritza, de Oostenrijksche zangeres, zal nooit het tooneel betreden zonder de gouden medaille, haar door de Oostenrijksche regering toegekend, in de hand te hebben genomen.

De Franche zangeres Lily Pons, die een voorkeur heeft voor het ongeluksgetal 13.

Sigrid Onegin, de beroemde Carmen-vertolkster, die eens door Hans Kuppinger tegen den grond werd geworpen.

Lotte Lehman is zeer gehecht aan de pop, welke zij op haar eersten succes-avond kreeg.

meestal zenuwachtig van aard als zij door hun ingespannen arbeid zijn, brengen van over heel de wereld hun bijgeloovigheden en wondere verhaaltjes mee in het operagebouw, of ze komen uit Parijs of Berlijn, uit Milaan, Weenen, Moskou of Stockholm.

Er is dan ook bijna geen enkele opera-ster of hij of zij zal u toegeven dat ze bijgeloovig is, althans bevreesd voor goede of kwade voortekenen en sterk gehecht aan bepaalde gewoonten en kleine bijzonderheden. Dat zullen dan dikwijls feiten of omstandigheden zijn, welke zij op den avond van hun eerste optreden en artistieke successen hebben opgemerkt, personen of dingen, waaraan zij, naar hun meening, hun welslagen te danken hebben, en waarvan dan ook in de toekomst al hun heil afhangt. Dat de te baat genomen middeltjes evenwel niet altijd voldoende succes waarborgen, wie zal zich er over verwonderen, die de grilligheid kent van het leven en het lot?

Lawrence Tibbett, de Amerikaansche hooge bariton, dien men kent van opera en film, had bijvoorbeeld al heel weinig geluk, toen hij kort geleden bij een tooneelrepetitie zijn tegenspeler 'n verwonding toebracht met een gevechtsdegen, en de acteur, Joseph Sterezini, na een paar dagen overleed, zij het dan niet rechtstreeks ten gevolge van de verwonding, die niet doodlijk was, dan toch door te hoogen bloeddruk, ontstaan door den schrik van dit ongeval. Toen herinnerden de vrienden van den ouden Italiaanschen acteur er aan, hoe deze steeds een bijgeloovige vrees had gekoesterd voor dolken en sabels, en altijd gemeend had, nog eens door een sabel gedood te zullen worden.

Jeritza, de blonde opera-zangeres, kreeg een ongeval, toen zij op 'n avond als tegenspeelster van Benjamino Gigli in „Fedora” bij den twist der laatste scene zoo hevig door den Italiaanschen acteur tegen den grond werd geslingerd, dat ze haar pols verstukte. Maar toen had ze ook haar „gelukszakdoekje” vergeten, dat ze anders steeds in de

hand omklemd hield, wanneer ze met Gigli zong.

Caruso, de beroemdste van alle Italiaansche tenoren, was evenzeer sterk bijgeloovig. Hij meende namelijk dat de rol van Samson in „Samson en Dalila” hem ongeluk bracht, en men beweert dat hij steeds een zaadbol van knoflook bij zich droeg, om het gevaar te bezweren. Inderdaad had hij een paar maal 'n ongeluk tijdens het spelen van deze rol. Eéns brak hij zijn neus bij een val, en 'n paar jaar voor zijn dood kreeg hij een aantal zware houtblokken op de borst, toen hij bij het schudden aan de tempelpilaren, waaraan men hem had vastgeklonken, met wat al te veel vuur zijn rol speelde.

Sigrid Onegin, de beroemde sopraan, is even bang voor haar rol in Carmen, daar zij de herinnering bewaart aan een verstukten enkel, waarmee zij den geheelen avond eens heeft moeten dansen en spelen, nadat Hans Kuppinger, de Don Jose van dien avond, haar tegen den grond had geworpen.

Het zou bijna niet natuurlijk meer zijn, wanneer niet ook 't cijfer 13 een rol speelde in het leven van de een of andere opera-ster. En inderdaad, de Franche zangeres Lily Pons is sterk overtuigd dat no. 13 haar geluk brengt en succes, in tegenstelling met de overtuiging van alle andere bijgeloovigen der samenleving. Haar geboortedatum bijvoorbeeld is 13 April: op haar verzoek kreeg ze L. P. 13 als autonummer van den Amerikaanschen staat Connecticut. Haar kamernummer moet altijd no. 13 zijn. In de titels van haar films zijn steeds 13 letters verwerkt, evenals in de namen van haar tegenspelers, als zulks maar even mogelijk is. Behalve dit heeft zij nog de gewoonte, zooals trouwens heel wat meer tooneelkunstenaars, om een stukje van het tooneelgordijn te knippen in de zaal waar zij optreedt, al zegt men dat theaterdirecteuren daar over het algemeen niet mee zijn ingenomen.

Lotte Lehman, de beroemde Deutsche zangeres, kan niet met succes optreden, wanneer niet een kleine porceleinen pop, in een gehaakte japon en met een gehaakt hoedje op, welke zij den avond van haar eerste succes in Hamburg ten geschenke kreeg, in haar kleedkamer de eereplaats heeft, te midden van een aantal portretten van

Enrico Caruso, die steeds bang was om de rol van Samson te verrullen in de opera Samson en Dalila.

familieleden. Een miniatuur van haar moeder draagt ze altijd om haar hals.

Grace Moore, uit Tennessee, maakt een uitzondering op den regel: ze is heelemaal niet bijgeloovig. Ze heeft althans geen enkele vermeldenswaardige voorkeur voor een of ander bezweringsmiddel, wanneer men tenminste als zoodanig niet het feit opvat, dat haar secretaresse haar voor elk optreden een gelukskus in den hals geeft, zoo, dat haar grime er niet onder lijden kan.

Maria Jeritza neemt voor haar optreden steeds even de gouden medaille in de handen, haar voor haar groote verdiensten door de Oostenrijksche regeering geschonken.

Chaliapin, de temperamentvolle Russische bas, is zenuwachtig bij zijn optreden, wanneer hij niet hier of daar een splinter van houtwerk of muur heeft geslagen met zijn zware vuisten, dien hij dan mee het tooneel op neemt.

Rose Bampton draagt altijd een z.g. „engelen-traan”-steentje in haar zakdoek geknoopt, wanneer zij zingt. Het is een speciaal soort kiezelsteen uit de Shenandoah-vallei in den staat Virginia, naar de legende verhaalt een versterkte traan, door de engelen daar vergoten toen zij weenden over de beproevingen der arme menschheid.

Men kan eens lachen over deze onzinnige bijgeloovigheid, maar psychologen verklaren dat zelfs zulke schijnbaar onnoozele middelen nochtans voor velen een geruststelling beteekenen en aan de dragers het noodige zelfvertrouwen schenken, onontbeerlijken stimulans voor het behalen en behouden van hun artistieke successen.

Benjamino Gigli, die Maria Jeritza eens in het vuur van zijn spel zoo hevig tegen den grond slingerde, dat zij haar pols verstukte.

HIJ, ZIJ EN HUN HEMEL OP AARDE....

DOOR MILLY STANPOOLE

De agent van de boraxmijn, die Howard Duke in Ivanpah aan een uitrusting hielp, had de streek rond Furnace Ranch een hel genoemd en hij had niet overdreven. Howard kreeg een voorproefje van wat hem te wachten stond, toen hij zich met zijn escorte Pueblo-Indianen door de Mohavewoestijn sleepte en de beruchte Death Valley overstak. Hij bevond zich in de heetste streek op aarde — waar alleen de Pueblo's, die er geboren zijn, kunnen leven en werken.

Dit was het land waar Howard als opzichter van de Engelse boraxmijn drie jaar zou moeten verblijven. Als éénige blanke tusschen honderden half-verwilderde Pueblo's. Een land waarin geen vegetatie voorkwam en dat in alle richtingen gekloofd en gebersten was van de verschroeiende hitte.

In weerwil van de sombere vooruitzichten, die men hem in Ivanpah had voorgehouden, was Howard vol goeden moed. De man dien hij ging aflossen had er vier jaar gewoond en in uithoudingsvermogen deed hij voor niemand onder. Vijftien dagen na zijn vertrek uit Ivanpah zag hij de zon opgaan boven een streek, die als een onafzienbaar sneeuwvlak overdekt was met kali en zoutkristallen. In het midden verhief zich een bungalow, met tientallen houten keten erom heen.

"Furnace Ranch," zei de gids laconiek en ondanks al zijn moed kon Howard een huivering niet onderdrukken bij de gedachte aan de honderden kilometers, die hem van de bewoonde wereld scheidden en bij de aanschouwing van de doodsche verlatenheid, waarin hij zich begraven ging.

Doreen Porter zag den optocht naderen. Zij rende in weerwil van de hitte de bungalow binnen, greep haar vader bij de schouders en schudde hem dooreen. "Daar komen ze, vader! Eindelijk! Eindelijk hier vandaan!"

Haar juichstem schalde door het heele huis. Plotseeling liet zij haar vader los en snelde weer naar buiten, de Indianen tegemoet. Howard zag haar komen. Hij had verwacht een half verlopen landgenoot te zullen ontmoeten en zijn verrassing was dus groot toen hij een meisje op zich toe zag snellen. Zij was bruinegebrand als een Indiaanse, had een knap gezichtje en een paar vrolijk lachende oogen.

Doreen was even verrast als hij. Zij had in die vier jaren alleen maar Pueblo's gezien en Howard Duke was niet onknap. Zij stond een beetje bedremmeld tegenover hem, doch eensklaps stak zij haar hand uit.

"Welkom," zei ze hartelijk. "Vader en ik hebben al met verlangen naar u uitgezien."

"En hier ben ik dan eindelijk," lachte Howard vrolijk. Pas toen hij John Porter op zich zag toekomen, liet hij haar hand los.

John Porter zou over een week vertrekken en nog nooit waren de dagen voor Howard Duke zoo vlug verstreken als deze, die hij grootendeels in het gezelschap van Doreen doorbracht. Vanaf den eersten dag waren ze goede vrienden. Zij onderrichtte hem in alles wat hem van nut kon zijn, om het verblijf in dit moordend klimaat zoo draaglijk mogelijk te maken en hij toonde zich een dankbaren leerling.

Soms als hij haar gadesloeg en bedacht hoe eenzaam het zou worden zonder haar, bekreep hem wel eens de lust zijn koffers weer te pakken en de boraxmijn te laten voor wat ze was.

De dagen verstreken en den laatsten dag voor het vertrek waren ze beiden veel stiller dan gewoonlijk. Howard liep van de bungalow naar de mijn en van de mijn weer naar de bungalow en Doreen dwaalde onrustig door het huis en over het kale erf. Toen viel de avond en John Porter verliet hen, om afscheid te gaan nemen van de Pueblo's.

Zij stonden naast elkaar in de voorgalerij en beschouwden zwijgend het sombere landschap. "Ik zal me hier morgenavond eenzaam voelen," verbrak Howard eensklaps de stilte.

"En ik zal het ook zijn," antwoordde Doreen. "In de wildernis zal ik nog wel eens heimwee krijgen naar de bungalow. Al is het dan nog zoo'n ellendige streek, we hadden hier toch ons tehuis...."

Zonder overgang ging zij eensklaps vertrouwelijk voort: "Je moet 's avonds nooit vergeten je kinine in te nemen, Howard. Als je 't een paar maal niet inneemt wordt het een gewoonteverzuim. Zal je erom denken?"

"Beslist," zei hij glimlachend. "Ik zal niets van je wijze lessen vergeten."

"Zal je ons ook eens gauw schrijven hoe het met je gaat?" vervolgde Doreen. "Zoodra we een vast adres hebben, zal ik het je berichten. Als je over drie weken een Pueblo naar Ivanpah stuurt, zal er wel post voor je liggen."

Hij beloofde het met een ernstigen klank in zijn stem. En toen bleef het eenigen tijd stil in de voorgalerij. De nacht begon te vallen en van de vlakke kwamen de zwakke, onherkenbare kreten van het langzaam ontwakende nachtleven aanzweven. Ergens in de verte blafte een jakhals. In zulke oogenblikken zoeken mensen in de eenzaamheid, in hun ontzag en vaak onbewusten angst voor het geheimzinnige leven van de nachtelijke vlakke, beveiliging bij elkander.

Doreen huiverde. "Vreemd, hè?" zei ze met een schril lachje. "Aan die onverklaarbare, vijandige geluiden heb ik nu nog niet kunnen wennen."

"Ben je bang?"

"Ja, lach me maar gerust uit."

Howard keek haar van terzijde aan. Bij het flauwe schijnsel van de olielamp ontdekte hij inderdaad 'n zenuwachtigen trek op haar gezicht. "Kom," zei hij schertsend, "ik ben toch bij je."

Doreen wendde haar gelaat naar hem toe en zwijgend staarden ze elkander een oogenblik aan. En in dat eene oogenblik gingen al zijn bedenkingen op de vlucht. Hij trok haar naar zich toe en kustte haar. Maar terstond daarop klonk de vaste stap van John Porter op het erf. En tegelijk dacht hij met een bezwaard hart weer aan die drie jaren en deinsde terug voor zijn verlangen....

"Ben je boos?" vroeg hij haperend.

"Boos — ik ben woest!" zei ze, maar zij lachte erbij en haar stem trilde. Het volgend oogenblik viel de zware stem van haar vader de voorgalerij binnen en was alles voorbij....

Howard verwonderde er zich later over, dat bij het afscheid alles zoo vlug in het werk was gegaan. Toen hij beneden kwam hadden John Porter en Doreen reeds ontbeten en de Pueblo's stonden klaar, om de bagage op te nemen. Doreen was zenuwachtig en toen hun blikken elkander kruisten, dacht hij een vraag in haar oogen te lezen. Hij kreeg een aan-

vechting om te spreken, maar op hetzelfde oogenblik legde John Porter beslag op hem.

Eindelijk was alles gereed. John Porter drukte hem de hand en keek tegelijk naar Doreen, wier gezicht vreemd vertrokken was. "Het beste, Duke," zei hij hartelijk. "Na dezen tijd komt weer een betere, moet je maar denken."

Toen gaf Doreen hem een hand. Met een paar woorden. "Sterkte, Howard. Laat je nog eens iets van je hooren?"

"Ik zal je vaak schrijven," beloofde hij met bijzonderen nadruk. Hij zag haar oogen plotseling oplichten en begreep dat zij zijn bedoeling verstaan had. En toen was alles voorbij — en was hij alleen.

"Voor drie jaren," zei hij tot zichzelf, terwijl hij door de verlaten bungalow dwaalde. Hij hoorde nog haar stem in de leegte vertrekken, haar lachen en haar zingen.

Dien nacht werd hij in zijn onrustige droomen geplaagd door wanstaltige monsters, die hem aan alle kanten belaagden. Het waren de verschrikkingen van de eenzaamheid, die hij voor het eerst onderging....

Twintig kilometer daar vandaan had ook Doreen een slechten nacht.

Zij zou geen vrouw geweest zijn — geboren met die gevoelige intuïtie voor alles wat haarzelf betreft — als zij het vreemde gedrag van Howard Duke niet terstond begrepen had. Reeds na de eerste dagen had zij gevoeld, dat hij haar iets te zeggen had. Zij had gedacht dat het dien laatsten avond zou komen en zij voelde zich teleurgesteld, toen hij bleef zwijgen. Maar van zijn strijd was zij zich bewust geweest.

Howard wilde niet — ook dit had zij begrepen. Hij had haar niet willen binden uit vrees, dat zij haar woord later misschien eens zou kunnen betreuren. Maar dat was pure dwaasheid — zij was immers geen kind! En als hij gesproken had na dien overrompelenden kus....

Doreen's strijd ging dien nacht om haar vader. En die strijd was zwaar. Doch toen zij opstond lag er een vastberaden trek op haar gezicht en was zij het met zichzelf eens geworden.

John Porter zat reeds aan zijn schrale onthijt, toen zij uit haar primitieve tent te voorschijn kwam. "Je hebt zeker slecht geslapen?" vroeg hij met een bezorgden blik naar haar gelaat.

Zij ging met een ernstigen glimlach tegenover hem zitten. "Ja, ik heb een slechten nacht gehad," beaamde ze. "Ik heb voortdurend aan Howard Duke moeten denken."

Voor zij met het voornaamste kwam, wachtte zij het antwoord af. John Porter nam die beteekenisvolle mededeeling heel kalm op. "Ik dacht zooiets," zei hij met een glimlach. "Een paar dagen geleden merkte ik al, dat er iets aan de hand was. Ik vind het erg dom van je. Hij is een flinke kerel en ik mag hem wel. Maar het is géén pretje drie jaar op een man te moeten wachten."

"Zoo denkt Howard er ook over, maar waarom is het eigenlijk noodig drie jaar te wachten?" hernam ze ernstig, bevrijd van een last. "Als u het goed vindt, zou ik liever terstond terugkeeren. En als u dan vanuit Ivanpah een zendeling hierheen stuurt.... Bij de Pueblo's zijn ook drie paren, die op hem wachten."

John Porter keek haar aan, alsof hij vreesde dat haar verstand in de war was. "Terug — naar die hel?" viel hij verbluft uit.

"Mijn hemel," lachte Doreen vrolijk. "En nergens anders zal ik hem vinden, vader...."

Toen gaf John Porter toe — misschien was het waar, dat de liefde een hel in een hemel kon veranderen.

Dien avond dacht Howard Duke dat de eenzaamheid hem bezocht met een zinsbegoocheling. De duisternis was reeds gevallen, toen er vanuit de vlakke een zwak rumoer van stemmen tot hem doordrong. Hij dacht aanvankelijk dat het verbeelding was, doch eensklaps realiseerde hij zich dat het uit de richting kwam, die John Porter den vorigen dag ingeslagen was. Toen overviel hem de angst, dat er een ongeluk gebeurd was.

Hij rende naar buiten en zag uit de duisternis een klein stoet Pueblo's voor zich opdoemen.

"Hallo! wat is er gebeurd?" schreeuwde hij. Het kwam hem voor, dat een stem uit den hemel hem antwoord gaf. "Ik ben het — Doreen. Mag ik terugkomen, Howard?"

Toen begon hij te lachen. "Ik zat juist te bedenken welk een hemel jij van Furnace Ranch zou kunnen maken," zei hij met een vreemde stem.

De haven van Torquay, bijgenaamd de „Hoofdstad der Engelse Riviera“.

De hand van den meester!

Elke SWIFT-schoen getuigt van een meesterhand en voldoet dus aan de hoogste eischen. Onberispelijk van model, prachtig van afwerking en vooral: degelijk!

Een goed verzorgd uiterlijk geeft U het onmisbare zelfvertrouwen. Zorg daarom voor een paar correcte schoenen, dus Swift-schoenen.

De pasvorm is bij Swift steeds een aangename verrassing. Hebt U dat éénmaal ondervonden, dan blijft U Swift Uw heele leven trouw.

f 5.50

f 6.25

f 6.95

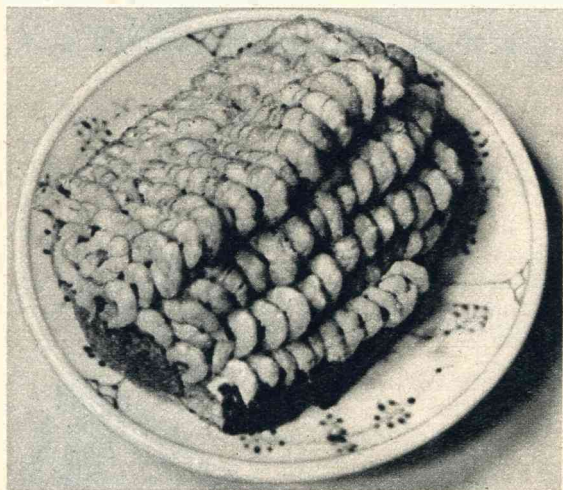
De nationale naam voor betere schoenen.

N.V. SWIFT - NIJMEGEN

In Davidson's restaurant wordt alles opgediend op onbekleede oude eiken tafels, die met was zijn geboend. Een biertje of een borrel maken de sandwich-variantie compleet.

EEN GERIDDERDE RESTAURATEUR

Een van Davidson's lekkere hapjes voor fijnproevers: een sandwich, gegarneerd met steurgarnaal.

Wie vroeger meende aanspraak te kunnen maken op een titel of een ridderorde, moest klinkende bewijzen kunnen voorleggen van zijn dapperheid in tijd van oorlog, of van heldenmoed in levensgevaarlijke omstandigheden. Wie b.v. ten tijde van

Rechts: Axel Srensson, die door den koning van Denemarken in den adelstand werd verheven op grond van het feit, dat hij de heerlijkste sandwiches maakt ter wereld.

Een kijkje in de keuken van het restaurant. Meisjes in witte uniformen sorteeren de verse groenten, die den inhoud der sandwiches zoo rijkelijk variëren.

Een verleidelijke keur van gerechten, die tong en gehemelte van den meest verwenden fijnproever wel moeten streelen.

den adelstand heeft verheven, omdat hij de beste sandwiches maakt ter wereld.

De Denen vinden dat absoluut vanzelfsprekend. Want Kopenhagen zonder „Davidson's" is volkomen ondenkbaar en Axel Svensson is nu eenmaal de man, die Davidson's heeft gemaakt tot wat het is, zoodat de Denen het niet meer dan natuurlijk vinden, dat hun koning hem de eer bewijst, die hij alleen kan toekennen.

Men moet immers niet vergeten, dat een sandwich nog iets méér is dan dat in Denemarken: het is een nationale instelling. „Smoerrebrood" is 'n beroemdheid van Scandinavië. De sandwich is een voornaam, een vooraanstaand voedingsmiddel, dat varieert tot in het oneindige, maar bij Davidson's, het wereldbekende sandwichrestaurant te Kopenhagen, heeft het bereiden der sandwich nu eenmaal het peil bereikt van een tong-en-gehemelte-streelende kunst of beter gezegd: wetenschap.

Wie bij Davidson's gaat eten, kan er niets anders krijgen dan sandwiches, maar dan ook in den breedsten zin van het woord, want een sandwich beteekent er alles en nog wat, dat maar gelegd, gestapeld of gestoken wordt in, op of rond een of andere soort brood. Als je Davidson's spijkskaart raadpleegt — tussen haakjes: de langste ter wereld, want ze meet ongeveer een meter — om er een of meer sandwiches uit te pikken, stel je jezelf zoowat de taak een moeilijke kruiswoordpuzzel op te lossen. Je maakt eerst je keus uit de honderd-drie-en-tachtig materialen, die den inhoud van je sandwich zullen vormen, en dan uit de vijf soorten brood die het omhulsel of de basis zullen zijn. Die inhoud en dat omhulsel vormen het stevig geraamte van je Smoerrebrood-puzzel en als je 'r dan ook nog in slaagt den geschikten dronk te vinden, die bij je keuze past, dan kun je met de hand op je hart verklaren, dat je die puzzel op werkelijk bevredigende manier hebt opgelost.

Zoo'n sandwich kan een lunchje zijn in miniatuur of 'n stevige maaltijd. Je hebt het voor het kiezen, vanaf de vroege

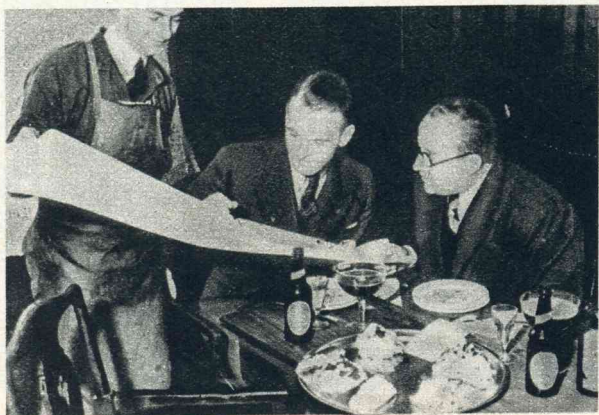
morgenuren tot laat op den avond, een tijdruimte, waarin vertegenwoordigers en vertegenwoordigsters van alle rangen en standen de zalen van dit uitstekende democratische restaurant vullen. Naar rang of stand wordt niet gevraagd, er is maar één vereischte, die voorrang heeft op al het overige: je moet een fijnproever zijn, een lekkerbek. Alles wordt opgediend op oude, met was geboende eiken tafels zonder kleedje en het is doodgewoon, dat men er b.v. een student ziet zitten „sandwichen" tussen twee voorname dames, of een kunstenaar tussen twee fabrieksmeisjes of een paar buitenlandsche toeristen naast een Deenschen boer, die even is overgewipt: maar allen vinden ze 't er doodgemoei en gezellig, omdat ze allen, zonder onderscheid, kenners zijn en fijnproevers van dat ongeëvenaarde product: Davidson's sandwiches.

Natuurlijk komt er hier nog iets méér kijken dan het smeren van wat ansjovis of andere pastei op een sneetje brood met boter, want men zou in dit geval moeilijk een verklaring kunnen vinden voor het feit, dat Davidson's elken dag heele vrachten sandwiches per vliegtuig naar Parijs stuurt, en naar tal van andere verafgelegen plaatsen, waar men waarachtig toch ook wel de kunst van het koken en bakken verstaat.

Het valt intusschen niet te ontkennen, dat het Smoerrebrood er het zijne toe heeft bijgedragen om den naam Kopenhagen een goeden klank te geven in de ooren van vreemdelingen. Men kan hiervan de proef op de som nemen en buitenlanders, die veel reizen, eens vragen, welk woord eigenlijk het eerst bij hen opkomt als men Kopenhagen noemt. Twintig procent zullen zeggen: Andersen, tien procent: fietsen, vijftien procent: Tivoli, maar tenminste dertig procent zullen glimlachen en even met de tong smakken: Smoerrebrood! Dat is de onweerstaanbare reactie, die van Davidson's uitgaat, en het is op de betekenis van die reactie, dat de koning van Denemarken vooral heeft willen wijzen door Axel Svensson, den sandwichman van Kopenhagen, in den adelstand te verheffen als ridder in de orde van Danneborg.

Even het menu samenstellen. Axel Svensson bekijkt de spijkskaart, die ongeveer een meter lang is en niet minder dan honderd-drie-en-tachtig verschillende gerechten vermeldt, plus vijf broodsoorten, waaruit de sandwich-liefhebbers hun keuze kunnen bepalen.

UW GEWICHT

blijft steeds gelijk dank zij

Hermesetas

Suiker zet vet aan, „Hermesetas", kristal-saccharine tabletten, echter nooit. Zij zoeten spijzen en dranken zonder eenigen bijsmaak. Zij zijn gemakkelijk oplosbaar en kunnen uitstekend bij het koken en bakken gebruikt worden. Absoluut onschadelijk.

Verkrijgbaar bij apothekers en drogisten in handige schuifdoosjes à 43 cts., inhoudende 500 tabletten.

A. G. „Hermes" Zürich 2

ZWITSERSCH FABRIKAAT

Hier is
Hulp voor
Likdoorn Lijders

R-333-G

Dit is de
Trannosan Remedy
van Prof. Dr. Polland

en zóó wordt zij gebruikt

Remedy A op likdoorn,
dan band B er om. De
pijn houdt direct op en...

na 2 dagen kunt U den
wit geworden likdoorn
met duim en wijsvinger
er zonder pijn uithalen.

STOP

met

dat

MES!

Neem Trannosan
voor Uw likdoorns!

Razende, schurende likdoornpijn, wie er aan lijdt, weet er van mee te praten.

Neem dan geen mes of scheermes. Loop niet het gevaar van bloedvergiftiging. Leg er een Trannosan Likdoorn Remedy op van Prof. Dr. Polland, het middel dat U voor altijd bevrijdt van Uw voetkwellingen.

De pijn houdt op, zoodra U de Remedy op den likdoorn legt; dan de pleisterband er om, zoodat de Remedy niet kan verschuiven en niet aan de kousen kan plakken.

Na 2 dagen, in een Bruisend Trannosan Voetbad, laat de wit en zacht geworden likdoorn zich gemakkelijk, zonder pijn verwijderen. Het lijkt een wonder.

Garantie: U ontvangt het geld terug, als Trannosan Remedy niet helpt. Garantiebewijs in elk doosje.

Gratis: In elk doosje een Trannosan Bruisend Voetbad uit 14 minerale zouten tegen transpirerende en door-gelopen voeten. Versterkt spieren, pezen en verfrist de voetzenen.

Trannosan Likdoorn en Eelt Remedy met Gratis Voetbad voor 8 toepass.

In elke Apotheek en goede Drogisterij

Trannosan Company - Rotterdam - Londen - Parijs - Brussel

Trannosan helpt snel en wel

Jeuuk

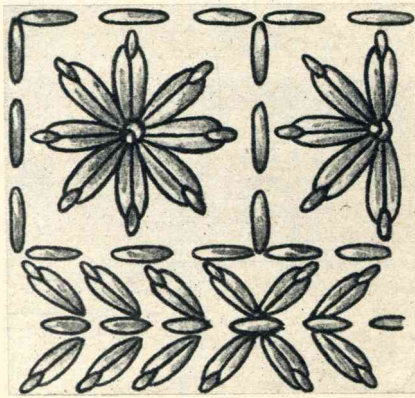
D.D.D. doet de jeuk bedaren en doodt de ziektekiemen, zoodat de huid zich kan herstellen.

Flacons à 75 cent, f. 1.50 en f. 2.50

D.D.D.

GENEESMIDDEL TEGEN
HUIDAANDOENINGEN

WAT WIJ ZELF KUNNEN MAKEN

Motiefje van de sierrandjes, die op het gordijn worden gewerkt.

GORDIJN VOOR DE KEUKEN

Om onze keuken een vrolijk tintje te geven, kunnen wij deze aardige gordijnen maken, die bestaan uit ongebleekte katoen en afgezet zijn met blauw-wit-geruite randjes, waarvoor men natuurlijk evengoed een ander ruitje zal kunnen kiezen, passend bij de kleur van ons keukengerei.

Eerst knipt men lange reepen van de ruitjesstof, die alle 5 cm. breed moeten zijn.

De reepen worden op de stof geregen en bij de hoekjes, die volgens afbeelding erin gelegd moeten worden, vouwt men ze schuin om, waarna men ze met de machine op den effen ondergrond van ongebleekte katoen stikt.

Vervolgens maakt men onder langs de randen de vierkantjes met een rijgsteekje, waarvoor donkerblauw katoenen borduurgaren of donkerblauwe splitzijde in de kleur van de ruitjesstof wordt gekozen.

Dan de vierkantjes opvullen met de sterretjes, die in een kettingsteek worden gemaakt.

Deze kettingsteken moeten één voor één weer met een spansteekje aan de punten worden vastgezet, terwijl in het midden van de aldus gevormde bloemetjes een knoopjessteek gewerkt wordt (zie afbeelding op ware grootte).

Bovenaan langs de biesjes werkt men een sierrandje, dat bestaat uit schuin geborduurde kettingsteken met in het midden een rijgsteekje (zie afbeelding).

Ook deze rand wordt in dezelfde tint als de bloemetjes gehouden.

GEHAAKTE BUSTENHOUDER

92 cm. BOVENWIJDE

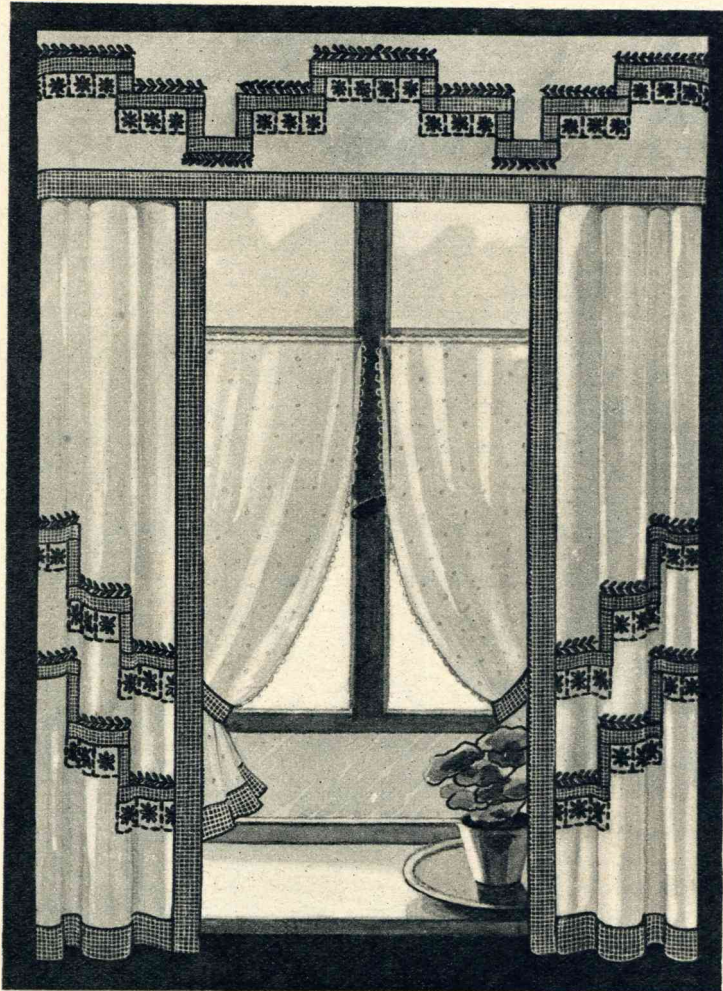
Een zelfgemaakte bustenhouder, die gehaakt wordt van wit of gekleurd garen, heeft het groote voordeel, dat hij dikwijls veel sterker is dan een gekochte; hebben we daarbij ook nog een goed passend model zooals dat, wat onze afbeelding u laat zien, dan mogen we het geheel goed geslaagd noemen.

Als materiaal voor ons modelletje, dat meer voor jeugdige, sportieve figuren geschikt is, neemt men wit, sterk haakgaren nr. 6 en een haaknaald, passend bij het garen.

Men zet 362 lossen op en haakt voor den rand 6 toeren stokjes.

Bij den 1en toer haakt men 1 stokje in den op 4 na laatsten en daarna in iederen volgenden steek van den opzetrand.

Van den 2en tot den 6en toer haakt men telkens 1 stokje in ieder stokje van den vorigen toer, terwijl men hierbij steeds de beide lusjes van het stokje van den vorigen toer opneemt.

Als overgang van den eenen toer naar den anderen haakt men telkens 3 lossen. Is de rand af, dan haakt men als volgt:

1e toer: 1 losse; 24 kettingsteken in de eerste 24 steken van den vorigen toer, 2 lossen, 2 tezamen afgewerkte stokjes in de beide volgende stokjes; telkens 1 stokje in de 3 volgende stokjes; 37 x afw. (afwisselend) 2 lossen, 1 stokje in het 3e volgende stokje; dan 2 lossen, 1 stokje in hetzelfde stokje; 12 x afw. 2 lossen, 1 stokje in het 3e volgende st.; telkens 1 st. in de 4 volgende st. Nu zijn we tot in het midden gekomen. Het tweede gedeelte wordt op dezelfde wijze verder gehaakt, maar dan tegengesteld aan het eerste gedeelte. De laatste 23 steken laat men staan.

Bij alle volgende toeren komen bij het gaatjespatroon de stokjes boven de stokjes van den vorigen toer te liggen. Voor de dichte patroontjes haakt men 4 stokjes, waarvan de beide middelste gehaakt worden in het lossenboogje van den vorigen toer.

In het vervolg van de beschrijving wordt dit niet meer besproken, doch worden alleen de patroontjes voor den rand en voor het meerderen aangegeven.

2e toer: 3 tezamen afgewerkte stokjes (in plaats van het 1e stokje haakt men 3 lossen) in de 3 volgende afzonderlijk staande stokjes haken; 2 st. in de volgende opening; 1 st. in het volgende st.; 27 x afw.

2 lossen, 1 stokje; dan 4 x afw. 2 lossen, 4 st.; dan 2 lossen, 1 st. in het volgende st.; 2 lossen, 1 st. in de volgende opening; 2 lossen, 1 st. in het volgende st.; 4 x afw. 2 lossen, 4 st.; 4 x afw. 2 lossen, 1 st.; dan 1 st. in hetzelfde st.; telkens 1 st. in de 4 volgende st. *; vanaf * tegengesteld herhalen.

Aan het begin en op het einde van alle toeren worden steeds 3 tezamen afgewerkte st., 3 st. in de volgende 3 steken gehaakt. Deze st. worden bij de volgende toeren door het woordje „rand” aangeduid.

3e toer: rand; 36 x afw. 2 lossen, 1 st.; dan 2 l., 1 st. in hetzelfde st.; 13 x afw. 2 l., 1 st.; dan 1 st. in hetzelfde st.; telkens 1 st. in de 5 volgende st.; het geheele patroon tegengesteld herhalen, zoo ook bij alle volgende toeren.

4e toer: rand; 24 x afw. 2 lossen, 1 st.; dan 5 x afw. 2 lossen, 4 st.; daarna 2 lossen, 1 st. in het volgende st.; 2 lossen, 1 st. in de volgende opening, 2 lossen, 1 st. in het volgende st.; 5 x afw. 2 lossen, 4 st.; 3 x afw. 2 lossen, 1 st.; dan 1 st. in hetzelfde st.; telkens 1 st. in de 6 volgende st.

5e toer: rand; 35 x afw. 2 lossen, 1 st.; dan 2 lossen, 1 st. in hetzelfde st.; 14 x afw. 2 lossen, 1 stokje; dan 1 stokje in hetzelfde st.; telkens 1 st. in de volgende 7 st.

6e toer: rand; 21 x afw. 2 lossen, 1 st.; 6 x afw., 2 lossen, 4 st.; dan 2 lossen, 1 st. in het volgende st. 2 lossen, 1 stokje in de volgende opening, 2 lossen, 1 st. in het volgende st.; 6 x afw. 2 lossen, 4 st.; 2 x afw. 2 lossen, 1 st.; dan 1 st. in hetzelfde st.; telkens 1 st. in de volgende 8 st.

7e toer: rand; 34 x afw. 2 lossen, 1 st., 2 lossen, 1 st. in hetzelfde st.; 15 x afw. 2 lossen, 1 st., 1 st. in hetzelfde st., 9 st.

8e toer: rand; 18 x afw. 2 lossen, 1 st.; 7 x afw. 2 lossen, 4 st., 2 lossen, 1 st. in het volgende st., 2 lossen, 1 st. in de volgende opening, 2 lossen, 1 st. in het volgende st.; 7 x afw. 2 lossen, 4 st., 2 lossen, 1 st. in het volgende st.; 2 x afw. 2 lossen, 1 st. in het 3e volgende st.; 1 st. in hetzelfde st.; telkens 1 st. in de 4 volgende st.

9e toer: rand; 33 x afw. 2 lossen, 1 st., 2 lossen, 1 st. in hetzelfde st.; 18 x afw. 2 lossen, 1 st.; 1 st. in hetzelfde st.; telkens 1 st. in de 5 volgende st.

10e toer: rand; 15 x afw. 2 lossen, 1 st.; 8 x afw. 2 lossen, 4 st., 2 lossen, 1 st. in het volgende st.; 2 lossen, 1 st. in de volgende opening; 2 lossen, 1 st. in het volgende st.; 8 x afw. 2 lossen, 4 st.; 2 x afw. 2 lossen, 1 st.; 1 st. in hetzelfde st., telkens 1 st. in de 6 volgende st.

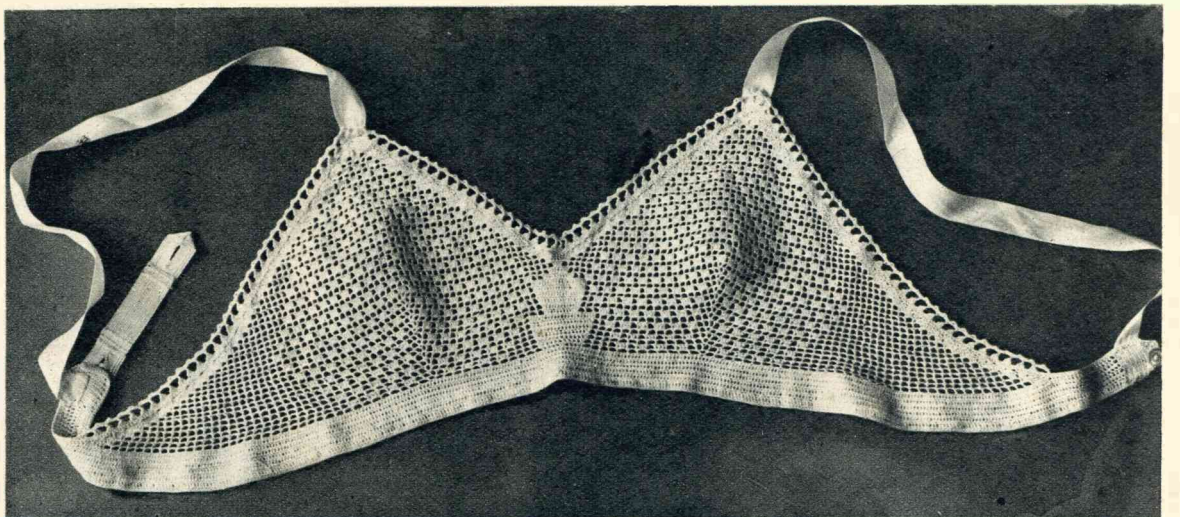
11e toer: rand; 32 x afw. 2 lossen, 1 st., 2 lossen, 1 st. in hetzelfde st.; 19 x afw. 2 lossen, 1 st., 1 st. in hetzelfde st.; telkens 1 st. in de 7 volgende st.

12e toer: rand; 12 x afw. 2 lossen, 1 st.; 9 x afw. 2 lossen, 4 st., 2 lossen, 1 stokje in het volgende st.; 2 lossen, 1 st. in de volgende opening, 2 lossen, 1 stokje in het volgende st.; 9 x afw. 2 lossen, 4 st., 2 lossen, 1 st. in het volgende st.; 1 st. in hetzelfde st.; telkens 1 st. in de 8 volgende st.

13e toer: rand; 31 x afw. 2 lossen, 1 st., 2 lossen, 1 stokje in hetzelfde st.; 20 x afw. 2 lossen, 1 st., 1 st. in hetzelfde st.; telkens 1 st. in de 9 volgende st.

14e toer: rand; 9 x afw. 2 lossen, 1 st.; 10 x afw. 2 lossen, 4 st.; 2 lossen, 1 st., in het volgende st.; 2 lossen, 1 st. in de volgende opening; 2 lossen, 1 st. in het volgende st.; 10 x afw. 2 lossen, 4 st.; 2 x afw. 2 lossen, 1 st. in het 3e volgende st.; 1 st. in hetzelfde st.; telkens 1 st. in de 4 volgende st.

15e toer: rand; 30 x afw. 2 lossen, 1 st.; 2 lossen,

1 st. in hetzelfde st.; 23 x afw. 2 lossen, 1 st., 2 lossen; 1 st. in het 3e volgende st., 1 st. in hetzelfde st.; telkens 1 st. in de 2 volgende st.

16e toer: rand; 8 x afw. 2 lossen, 1 st.; 21 x afw. 2 lossen, 4 st.; 4 x afw. 2 lossen, 1 st., dan 2 lossen, 2 st. in het 3e volgende st.

17e toer: rand; 53 x afw. 2 lossen, 1 st.; 2 st. in het volgende gaatje; telkens 1 st. in de 2 volgende st.

18e toer: rand; 7 x afw. 2 lossen, 1 st.; 20 x afw. 2 lossen, 4 st.; 4 x afw. 2 lossen, 1 st.; dan 2 st. in het volgende gaatje; in de volgende 5 st. haakt men 2 halve steken en 3 vasten.

19e toer: rand; 49 x afw. 2 lossen, 1 st.; dan in het laatste gaatje van het open patroontje 2 st.; in de 3 volgende st. 3 tezamen afgewerkte st.; met 3 lossen omkeeren.

Nu haakt men eerst het linkergedeelte af. Men haakt nog 24 toeren en wel telkens afw. 1 toer met nopjes en 1 toer met gaatjes, waarbij men regelmatig moet minderen.

De rand wordt aan weerszijden op dezelfde wijze gehaakt als boven voor het begin en einde van den toer werd beschreven, zoodat dit gedeelte tenslotte in een punt uitloopt.

Na deze 24 toeren heeft men nog 10 steken. Men haakt nu nog: 2 tezamen afgewerkte st.; 4 st.; 2 tezamen afgewerkte st.; omkeeren en tenslotte 4 vasten in de 4 middelste stokjes.

Het rechtergedeelte wordt boven de steken, die men heeft laten staan, op dezelfde wijze, maar dan tegengesteld gehaakt.

Dan haakt men boven de toeren van den rand nog 12 vastentoeren in de breedte en vervolgens nog 6 vastentoeren, waarbij men aan het begin en op het einde telkens 1 steek mindert.

Op deze uiteinden wordt later een parelnoeren knoop genaaid. Dan het gehele werk met 1 toer vasten omhaken. Tenslotte haakt men langs den bovensten rand nog een kantje. Men hecht den draad vast ter hoogte van den 1en gaatjestoer en haakt:

1e toer: afw. 5 lossen, 3 tezamen afgewerkte st. in 3 vasten; 1 vaste overslaan.

2e toer: in ieder hoogje 2 vasten, 3 lossen, 2 vasten.

De schouderbandjes bestaan uit zijden lint. Ze zijn 1½ cm. breed en 40 cm. lang en worden bovenaan en onderaan bij den rand aan het gehaakte gedeelte verbonden.

De sluiting voor den rug wordt door een stukje knoopsgatenelastiek gevormd.

WAT ZULLEN WE ETEN?

Zondag: Bouillon met eierkaas.

Gekookte ham.

Tuinboontjes.

Aardappelen.

Botersaus.

Vruchtensla.

Maandag: Fricadel (van vleeschresten).

Sla.

Gebakken aardappelen.

Griesmeel met bessensap.

Dinsdag: Runderrolletjes.

Andijvie.

Aardappelen.

Rabarbercompote.

Woensdag: Varkenshaas.

Peulen.

Aardappelen.

Broodomelet.

Donderdag: Koude varkenshaas.

Komkommersla.

Aardappelen.

Macaronischoteltje.

Vrijdag: Magere kervelsoep.

Harde eieren.

Spinazie.

Aardappelen.

Fruit.

Zaterdag: Gehakt.

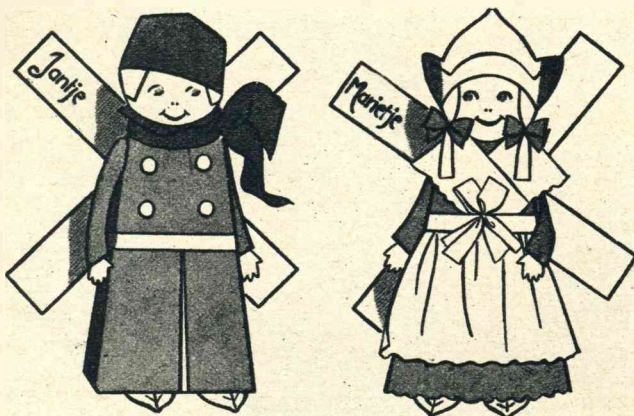
Gestoofde tomaten.

Aardappelen.

Havermoutpap.

EEN NUTTIGE WENK

Perkamenten lampekappen, die er vuil en smoezelig uitzien, kunnen we opknappen, door ze af te wrijven met een stukje oud wittebrood ofwel met fijn havermeel.

EEN IDEETJE VOOR HET KINDERPARTIJTJE

Wanneer er ter gelegenheid van den verjaardag van broer of zus een aantal jeugdige gasten aan tafel zal worden onthaald, is het altijd aardig, om bij ieder bordje een of ander poppetje neer te zetten, dat tevens den naam aanwijst van den jeugdigen gast. Wij geven hierbij een alleraardigst ideetje. Een Hollandsch boertje en boerinnetje, die tevens door de wieken op hun rug den indruk wekken van een Hollandsch molentje. Het geheel wordt allereerst van wit papier geknipt, dat dan op karton wordt geplakt, hetwelk we vervolgens uitknip-

pen. De verschillende kleuren kunnen we naar verkiezing aanbrengen, met gekleurde inkt ofwel met stukjes bont papier, die we dan over het witte papier heen plakken. Met eenige fantasie krijgen we zeker een leuk geheel. Aan de achterzijde komt een stukje karton, zoodat het poppetje kan staan.

Wie wil, kan het geheel natuurlijk ook in triplex of andere materialen uitvoeren, dat dan later in de gewenschte kleuren wordt gebeitst.

In ieder geval zal het een aardige verrassing zijn, die bij de kinderen zeker in den smaak zal vallen.

Juwelen per ons!

Subliem van vorm en subliem van smaak: de nieuwe Juweel-bonbons van Driessen! Een assortiment, dat zijn weerga niet kent en in ieder opzicht al het tot nu toe gebodene voor de prijs van 25 ct. per ons in de schaduw stelt en overtreft. Iedere bonbon een verrassing! IN FORM EN SMAAK OP EN TOP

25 CT. P. ONS

DRIESSEN

DE NAAM ZEGT ALLES

Driessen Carro's, de verrukkelijke pure chocolade, in troncels à 11.50 en doosjes à 45 ct. en 75 ct.

Driessen bonbons zijn uit duizenden te herkennen door afwerking en kwaliteit.

GEEN OUDERWETSCH TRAPROEDEN MEER!

Kijk!... ik heb ze vervangen door deze "Clipper"-traplooperklemmen. Geen overbodig werk meer! Het is uit met die plaag van roeden poetsen!

Zie eens hoe mooi ze zijn!

Zij doen het patroon van den looper beter uitkomen; er komen geen krassen op; het is altijd schoon en netjes. Geen stofnesten meer!... Ik ben er verrukt over!

— Maar, zeg eens, houden ze den looper goed op zijn plaats?

— En of! Ik heb gezien, dat de "CLIPPER"-traplooperklemmen in cinema's, hotels, restaurants, café's, loopers op hun plaats houden, die breder zijn dan de mijne... en ondanks het voortdurend heen en weer geloop. Die "CLIPPER"-traplooperklemmen uit één stuk, zonder scharnieren, veren, krammen... worden door een enkele schroef vastgezet; zij kunnen dus onmiddellijk geplaatst en weggenomen worden.

EISCH DE ECHE "CLIPPER"-TRAPLOOPERKLEMMEN. Zij zijn voorzien van dit fabrieksmerk: een "boot".

De "Clipper"-traplooperklemmen zijn verkrijgbaar in bruin brons, gepolijst koper, verchromd. Verkrijgbaar bij alle behangers en ijzerwinkels. Zoo ge ze niet vindt, vraag dan het adres van dichtstbijzijnden winkelier aan:

W. A. TOLEDO
Bilderdijkstraat 125, 's-Gravenhage
Telefoon 394221

CLIPPER
TRAPLOOPERKLEMMEN

Per pr. **FL 0.40** Voor smalle loopers
FL 0.60 Voor middelmatige loopers
FL 0.80 Voor breede loopers

Uitvoering: Bruin Brons.

Herstelt De Natuurlijke Blankheid Van Doffe Verkleurde Tand

Kolynos verwijdert snel aanslag en verkleuring en maakt de tanden weer mooi en blank. Probeer Kolynos en let eens op het verschil in blankheid en schittering van Uw tanden.

Wees zuinig—koop de grote tube

KOLYNOS
TAND CREAM

Sportieve matelot van goudkleurig grof gevlochten stroo, die vanvoren versierd is met een grooten zwarten strik. Dit klassieke model, dat we in onze oude familie-albums kunnen terugvinden, werd door den ontwerper „de mooie wielrijdster” gedoopt.

BRETON EN MATELOT

Flatteuze zomerhoed, waarbij de garnering van bloesem en vruchten onder tegen den rand is aangebracht. Weer geheel nieuw en over 't algemeen zeer flatteus is de bride van fluweel, die pretendeert den hoed op zijn plaats te houden.

TOQUE EN PICTURE-HAT

U. F. A.

Kleine toque van glanzend stroo en gros grain lint, die het hoofd nauw omsluit en hooge eischen aan het kapsel stelt. De bloemgarnering kan makkelijk verwisseld worden, zoodat het hoedje bij verschillende costuums gedragen kan worden.

Bretonmodel uit fijn Bangkokstroo, waarvan de rand overtrokken is met hetzelfde ripslint als om den bol gelegd is. Deze hoed in marine-blauw zal het uitstekend doen bij een tailor made of 'n eenigszins sportieve jas van dezelfde kleur. Het bretonmodel is over het algemeen slechts geschikt voor een jeugdig uiterlijk.

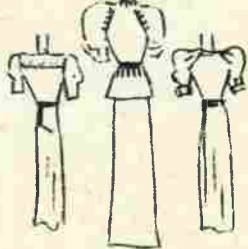
VOOR HET JONGE MEISJE

444a. Japon van effen stof, taille versierd met garneering, korte mouw met aangeknippte manchet, rok met heupstuk. Benodigde stof: 2.75 m. à 140 cm. breed.

445a. Japon van genopte zijde, raglanmodel, taille met schootje, gladde rok. Benodigde stof: 4.50 m. à 96 cm. breed.

446a. Japon van effen stof, raglanmodel, wijde, korte mouw, rok van banen. Benodigde stof: 3 m. à 130 cm. breed.

Verkrijgbaar in de maten 40, 42, 44, 46.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het modealbum „Zomerpracht”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassies en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 293671; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (alleen van 5 en 6 ct.) aan het

PATRONENKANTOOR „PANORA” NASSAU-PLEIN 1, HAARLEM

waarbij 5 cts. extra voor bestelkosten verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

Na
'n spannende
set...

... is de verkwikking, die Lohse Uralt Lavendel U biedt, dubbel welkom. Op het tennisveld, bij een boottocht, tijdens een wandeling zijn enkele druppels Lohse Uralt Lavendel voldoende, om U te verfrischen, juist op het oogenblik, dat de vermoeienis U er het meest behoefte aan doet gevoelen.

In
eleganten
zakflacon
slechts

75 cent

IN GLAZEN OPGEDIEND

VERFRISSCHENDE HAPJES VOOR WARME DAGEN

VRUCHTENSALA (4 PERSONEN)

2 peren, 1 appel, 50 gram rozijnen, die van de steeltjes ontdaan en gekookt zijn, 1 klein blikje ananas, 1 Jaffa-appel, 50 gram Franse vruchtjes, sap van 1 citroen, suiker naar smaak, wat frambozenstroop, $\frac{1}{8}$ l. slagroom. Snijd alle vruchten in niet te kleine stukjes en zorg, dat er niets van het vruchtensap verloren gaat.

Vermeng het vruchtensap met de suiker en verwarm dit even op het vuur. Voeg er wat frambozenstroop naar smaak bij en giet de vloeistof over de vruchten, die inmiddels in een kom zijn gelegd. Laat de massa eenigen tijd staan, het liefst in een ijskast of in een kelder en dien daarna de vruchten in groote glazen op. Spuit bovenop nog wat stijfgeslagen room

CITROENCRÈME (6 PERSONEN)

6 eieren, 6 blaadjes witte gelatine, het sap van $1\frac{1}{2}$ citroen, 50 à 65 gram suiker, een scheutje witte wijn, mader of witte bessenwijn, $\frac{1}{8}$ l. slagroom.

Scheid het eiwit van de dooiers. Roer de eierdooiers met de suiker volkomen glad, wat men het beste kan doen met een houten lepel.

Zeeft het uitgeperste citroensap en laat intusschen de gelatine in ruim koud water minstens 10 minuten weeken. Klop het eiwit zoo stijf mogelijk.

Voeg het citroensap met de suiker en een scheutje witte wijn, mader of bessenwijn bij de eierdooiers. Roer dit er goed doorheen. Knijp de gelatine uit, doe

ze even in een pannetje en laat ze op het vuur oplossen, maar niet koken! Voeg de gelatine, van het vuur, eenigszins afgekoeld, bij de eierdooiermassa. Roer alles goed door elkaar en giet nu het mengsel bij het stijfgeklopte eiwit. Blijf nog eenigen tijd flink kloppen en doe vervolgens de massa in groote glazen. Laat de crème koud worden, spuit er even voor het opdienen wat slagroom op en presenteer ze in de glazen.

„DRIE VRUCHTEN”-CRÈME (4 PERSONEN)

1 groote banaan, 1 dl. sinaasappelsap vermengd met het fijn gemaakte vrucht-vleesch, 4 eetlepels citroensap, 75 gram suiker, 3 à 4 bladen witte gelatine, $\frac{1}{2}$ dl. koud water, $\frac{1}{2}$ dl. kokend water, $\frac{1}{8}$ dl. slagroom.

Snijd de banaan in dunne schijfjes en giet er het sinaasappelsap en het citroensap overheen. Voeg er de suiker bij en laat de massa gedurende 1 uur staan. Laat de gelatine gedurende 10 minuten in het koude water weeken. Knijp de gelatine uit en los ze in het kokende water — van het vuur — op. Roer ze door het vruchtensap, dat met de bananen vermengd is. Laat de massa eenigszins bekoelen en klop er, wanneer het mengsel stijf begint te worden, den stijfgeslagen room doorheen.

Vul er dan groote, wijde glazen mee en laat de massa volkomen stijf en koud worden. Garneer met stukjes sinaasappel, slagroom of schijfjes banaan naar smaak.

IK Vernietig al Uwe Overtollige Haren voor altijd

Mijn methode wordt als onfeilbaar en onschadelijk gewaarborgd

Een der pijnlijkste gewaarwordingen van de vrouw is het waarnemen van een overmatigen groei van haren, die de mooiste gelaatstreken verontsiert en de bron is van allerlei dwaze inbeeldingen, en degenen, die er door getroffen zijn, zenuwziek maakt. Al de middelen, welke zij achtereenvolgens gebruiken, brengen hen slechts tijdelijke verlichting; daarna hervallen zij in angst en wanhoop door de haren, die dichter en donkerder worden.

Mijn methode — werkelijk éénig ter wereld — bewerkt een feillooze vernietiging van alle overtollige haren of dons, wat ook hun aard of plaats is, en dit zonder de minste pijn te verwekken of eenig teken na te laten. Deze behandeling, die de modernste principes tot basis heeft, kan absoluut niet vergeleken worden bij de huidige gekende middelen.

ZUIVER WETENSCHAPPELIJK
vormt zij de éénige, die zich beroept op een geschreven, uitdrukkelijke garantie, en de éénige, die U zelf met volle zekerheid kunt toepassen, zonder reuk en zonder nadeel.

Deze merkwaardige uitvinding heeft wonderen verricht in Engeland, Frankrijk, Amerika en Midden-Europa en staat nu ten dienste van de Nederlandsche dames. Talloze cliënten, enthousiast over de verkregen schitterende resultaten, zijn bereid hun tevredenheid te betuigen.

Zorg steeds bij iedere gelegenheid, 't zij thuis of in 't openbaar, voor een aangenaam en aan-

trekkelijk uiterlijk. Onder de armen, op het gezicht, nek, armen of beenen, **OVERAL** waar overtollige haargroei U mishaget, kunt U er voor altijd van verlost zijn, mits U met aandacht de raadgevingen volgt, die mijn brochure aanduidt.

Mijn methode werkt onmiddellijk op den wortel zelf, die de levensbron van elk haar is, en vernietigt tegelijkertijd de haren vanaf den eersten keer, zonder de huid in 't minst te schaden.

Laat mij U helpen, indien ook U door deze kwaal gekweld wordt. Met genoegen zal ik U gratis met mijn methode in kennis brengen. Zend mij slechts Uw naam en adres of ingevulden bon, waarbij 10 cts. aan postzegels, in gesloten enveloppe (gefrankeerd met 10 cts).

— — **BON No. H. 27.** — —

Adres: **Mevr. DOROTHY DUNN, Afd. H-27**
Instituut voor Dermatologische Navorschingen
Albert Giraudlaan, 26, Brussel (België)
Gelieve mij gratis alle noodige aanduidingen te zenden om de overtollige haren voor altijd te doen verdwijnen:

Naam
Straat Nr.
Plaats

DE ACHTERZIDE VAN HET STADHUIS TE DEFT